

ความล้มพันธ์
ของข่าวประเสริฐ
ทั้งสี่เล่ม

มัทธิว มาระโก ลูกา ยอห์น

การเรียบเรียงคู่ขนานกันของบันทึกทั้งสี่เล่มที่เกี่ยวกับชีวิตของ
พระเยซูคริสต์เจ้าซึ่งเราพบในพระคัมภีร์

ความล้มพันธ์
ของข่าวประเสริฐ
ทั้งสี่เล่ม

มัทธิว มาระโก ลูกา ยอห์น

การเรียบเรียงคู่ขนานกันของบันทึกทั้งสี่เล่มที่เกี่ยวกับชีวิตของ
พระเยซูคริสต์เจ้าซึ่งเราพบในพระคัมภีร์

พระเยซูคริสต์ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อเรา

เราเคยทำอะไรเพื่อพระองค์บ้าง

Acknowledgments

The work contained in this volume has been accomplished during my stay as friend, father-figure, and helper in the Gospel, at the Hilltop RongBer Baptist Children's Home in Northern Thailand. It was born out of a desire to give Thai Christians this tool to help them view the glorious life of our Lord with greater ease and clarity. The staff of the Children's Home, Brother Niew and his wife Sister Bawn, and also Brother Sutin, have spent countless hours in checking the scripture texts, and in proofreading and helping to clarify the few explanatory notes. Much heartfelt gratitude to them!

The Scripture texts are taken entirely from the excellent work translated into Thai from the King James Bible by Dr. Philip Pope, without which work, and the availability to access it online, this Harmony would have been an impossibility for me. Much thanks to Dr. Pope for the many years of labor that went into the translation, and for permission to use it in this Harmony.

The parallel format and arrangement of scripture verses in this Harmony largely follows that of the "Selah! Harmony Commentary of the Four Gospels" by Missionary Henry R. Pike, Ph.D., with some consideration also given to the order of Scripture texts in the old "Baker's Harmony of the Four Gospels" edited by Benjamin Davies. Without the influence of the above mentioned Henry "Randy" Pike, it is unlikely that I would have taken on this project. He has been a friend, a mentor, an encourager - very much a "Paul" in the life of this little "Timothy". Almost 3 decades ago, he was the first to really introduce me to the value of using a Harmony of the Gospels in studying the life-on-earth of He who was and is both "Son of man" and "Son of God".

กิตติกรรมประกาศ

ผลงานที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ในระหว่างที่ผมพักอาศัยในฐานะเพื่อน ตัวแทนของพ่อ และผู้ช่วยเหลือในข่าวประเสริฐ ที่บ้านเด็กแบ๊พติสตรอนเบอบนยอดเขาในภาคเหนือของประเทศไทย มันได้ถือกำเนิดขึ้นจากความปรารถนาที่จะให้เครื่องมือนี้แก่เหล่าคริสเตียนชาวไทยเพื่อช่วยให้พวกเขาเห็นชีวิตอันเปี่ยมสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความสะดวกและความชัดเจนยิ่งขึ้น ทีมงานที่บ้านเด็ก พี่นิกกับพี่ปอนด์ภรรยาของเขา และพี่สุทินด้วย ได้ใช้เวลาหลายชั่วโมงในการตรวจสอบข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น และในการตรวจทานและช่วยให้ความกระแ่งเกี่ยวกับหมายเหตุที่เป็นคำอธิบายบางข้อ ผมขอขอบคุณพวกเขาจากสุดหัวใจ!

เนื้อหาพระคัมภีร์ถูกนำมาจากผลงานอันยอดเยี่ยมนั้นซึ่งถูกแปลเป็นภาษาไทยจากพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์โดย อาจารย์ฟิลิป โป๊ป ซึ่งหากไม่มีผลงานชิ้นนี้ และความพร้อมที่จะเข้าถึงมันได้ทางออนไลน์ ความสัมพันธ์นี้ก็คงจะเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับผม ขอขอบคุณอาจารย์โป๊ปอย่างมากมาสำหรับการทำงานหนักหลายปีในการแปลนี้ และที่อนุญาตให้ใช้มันได้ในความสัมพันธ์นี้ รูปแบบคู่มือและการจัดเรียงข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ ในความสัมพันธ์นี้ส่วนใหญ่ดำเนินตามการจัดเรียงของ "Selah! Harmony Commentary of the Four Gospels" โดยมิชชันนารี Henry R. Pike, Ph.D. พร้อมกับการอ้างอิงไปยังลำดับเนื้อหาของพระคัมภีร์ในหนังสือเก่าแก่นั้น "Baker's Harmony of the Four Gospels" ซึ่งถูกปรับปรุงแก้ไขโดย Benjamin Davies

หากปราศจากอิทธิพลของเฮนรี "แรนดี้" ไพค์ (Henry "Randy" Pike) ที่กล่าวมาข้างต้น ผมก็คงไม่น่าจะรับทำโครงการนี้ เขาเป็นทั้งเพื่อน พี่เลี้ยง ผู้ให้กำลังใจ - เหมือนกับ "เปาโล" ในชีวิตของ "ทิโมธี" ตัวน้อยคนนี้ เมื่อเกือบ 3 ทศวรรษที่แล้ว เขาเป็นคนแรกจริง ๆ ที่ได้แนะนำผมให้รู้จักกับคุณค่าของการใช้ความสัมพันธ์ของพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มในการศึกษาค้นคว้าชีวิตบนแผ่นดินโลกของพระองค์ผู้ทรงเคยเป็นและยังเป็นทั้ง "บุตรมนุษย์" และ "พระบุตรของพระเจ้า"

Introduction and Suggestions for Use

First, I want to declare plainly that I absolutely believe in the absolute verbal and plenary inspiration of all Scriptures (2 Timothy 3:16) contained in the 66 books of the Bible, most certainly including the four Gospel records. I believe the writers of those 4 books, Matthew, Mark, Luke and John, wrote exactly as they were directed by the Holy Spirit. As such, this Harmony is not intended, nor should it be used, to compare the parallel accounts for the purpose of finding supposed error or contradictions in the Gospel accounts. In reality, any such "errors" only exist in our fallible understanding, and not in the infallible Scripture itself! This Harmony is simply designed to allow the Bible student to view the events in Christ's earthly ministry and His glorious teaching in a parallel format, thus getting a clearer understanding of those events and especially of His wonderful words. The arrangement of these Scriptures in chronological order can also be very beneficial also, but we should be honest that with some of the events in Christ's ministry, it is impossible to be certain about the chronology. God did *not* inspire the writers to write their records in a chronological order, and therefore we would be foolish to be too dogmatic about our attempted arrangement.

In this Harmony, every word from every verse of Matthew, Mark, Luke and John are included. A few verses from the books of Acts and 1 Corinthians are also included. Immediately following this introduction is a "Verse-Finder" section. In it, the student can easily see the location of every Scripture verse used in this Harmony. As to the different colors employed in the Harmony - All words spoken directly by Christ are printed in red. Sky blue is used to call attention to special notes or explanations. Many introductory notes (also sky blue) are found exactly as they appear in Dr. Pope's translation.

May God richly bless you in your effort to become better acquainted with the earthly life, ministry, atoning death, victorious resurrection, and glorious ascension of His Dear Son - truly the Greatest Life ever lived!!!

บทนำและข้อเสนอแนะสำหรับการใช้งาน

ประการแรก ผมอยากประกาศอย่างชัดเจนว่าผมเชื่ออย่างสุดใจในการคลไคลด้าน ถ้อยคำและสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ทุกตอน (2 ทิโมธี 3:16) ที่มีอยู่ในหนังสือทั้ง 66 เล่มของพระคัมภีร์ ซึ่งแน่นอนที่สุดว่ารวมถึงบันทึกพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ผมเชื่อว่าผู้เขียนหนังสือทั้ง 4 เล่มนั้น นั่นคือ มัทธีว มาระโก ลูกา และยอห์น เขียนไว้ตามที่พวกเขาได้รับทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ ความสัมพันธ์นี้ จึงมิได้มีเจตนา และไม่ควรถูกใช้เพื่อเปรียบเทียบบันทึกเหตุการณ์คู่ขนาน เหล่านั้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อหาข้อผิดพลาดหรือข้อขัดแย้งที่คนคิดว่ามีในบันทึก เหตุการณ์ของพระกิตติคุณเหล่านั้น ในความเป็นจริง "ข้อผิดพลาด" ดังกล่าวมีอยู่ในความเข้าใจที่ผิดพลาดของเราเท่านั้น และไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์นั่นเองที่ไม่อาจผิดพลาดได้! ความสัมพันธ์นี้ถูกออกแบบมาอย่างเรียบง่ายเพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาพระคัมภีร์ได้เห็นเหตุการณ์เหล่านั้นในพันธกิจบนแผ่นดินโลกของพระคริสต์และคำสอนอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ในรูปแบบคู่ขนาน ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนมากขึ้นเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับคำตรัสอันมหัศจรรย์ของพระองค์ การจัดเรียงข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ตามลำดับเวลายังมีประโยชน์มาก ๆ เช่นกัน แต่เราควรซื้อสัตย์ในการยอมรับว่า สำหรับเหตุการณ์บางอย่างในพันธกิจของพระคริสต์ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะแน่ใจเกี่ยวกับลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง พระเจ้าไม่ได้ทรงคลายผู้เขียนเหล่านั้นให้เขียนบันทึกของพวกเขาตามลำดับเวลา และด้วยเหตุนี้เราจึงอาจเป็นคนโง่เขลาที่จะฟันธงมากเกินไปเกี่ยวกับความพยายามของเราในการจัดเรียง

ในความสัมพันธ์นี้ ทุกคำจากพระคำทุกข้อของมัทธีว มาระโก ลูกา และยอห์นถูกรวมไว้แล้ว มีอยู่สองสามข้อจากหนังสือกิจการและ 1 โครินธ์ถูกรวมอยู่ด้วย เช่นกัน ต่อเนื่องจากบทนำนี้ในทันทีคือส่วนที่เป็น "ตัวช่วยหาข้อพระคำ" ในนั้นนักเรียนสามารถมองเห็นตำแหน่งของข้อพระคัมภีร์ทุกข้อได้อย่างง่ายดายซึ่งถูกใช้ในความสัมพันธ์นี้ ในส่วนของสี่สันต่าง ๆ ที่ถูกใช้ในความสัมพันธ์นี้ - คำพูดทั้งหมดที่พระคริสต์ตรัสโดยตรงก็ถูกพิมพ์ด้วยสีแดง สีฟ้าอ่อนถูกใช้เพื่อเรียกความสนใจไปยังหมายเหตุหรือคำอธิบายพิเศษ หมายเหตุเกริ่นนำหลายแห่ง (สีฟ้าอ่อน เช่นกัน) ถูกพบตามที่พวกมันปรากฏในฉบับแปลของอาจารย์ไพบ

บทนำและข้อเสนอแนะสำหรับการใช้งาน (ต่อจากหน้าที่แล้ว)

ขอพระเจ้าอวยพรคุณอย่างไพบูลย์ในความพยายามของคุณที่จะทำความรู้จักให้ดียิ่งขึ้นเกี่ยวกับชีวิตบนโลก พันธกิจ การสิ้นพระชนม์เพื่อลบมลทินบาป การคืนพระชนม์อย่างผู้มีชัย และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระบุตรที่รักของพระองค์ - ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างแท้จริง!!!

ตำแหน่งของข้อพระคัมภีร์

ที่คุณสามารถหาข้อพระคัมภีร์ได้จากหนังสือทั้งสี่เล่มนี้คือ มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น

มัทธิว	หน้าที่	มาระโก	หน้าที่	ลูกา	หน้าที่	ยอห์น	หน้าที่
1:1-10	2	1:1-6	13	1:1-4	1	1:1-14	1
1:11-17	3	1:7-8	15	1:5-25	4	1:15-34	19
1:18-25	8	1:9-11	16	1:26-38	5	1:35-51	20
2:1-12	10	1:12-13a	17	1:39-56	6	2:1-12	21
2:13-23	11	1:13b	18	1:57-80	7	2:13-25	22
3:1-6	13	1:14	25	2:1-12	8	3:1-21	23
3:7-10	14	1:15-20	29	2:13-35	9	3:22-36	24
3:11-12	15	1:21-28	30	2:36-38	10	4:1-15	25
3:13-17	16	1:29-34	31	2:39-40	11	4:16-42	26
4:1-7	17	1:35-39	32	2:41-52	12	4:43-54	27
4:8-11	18	1:40-45	40	3:1-6	13	5:1-23	45
4:12	25	2:1-7	41	3:7-14	14	5:24-47	46
4:13-22	29	2:8-14	42	3:15-20	15		
4:23-25	32	2:15-17	43	3:21-22	16		
5:1-22	34	2:18-22	44	3:23-34	2		
5:23-48	35	2:23-28	47	3:35-38	3		
6:1-18	36	3:1-6	48	4:1-4	17		
6:19-34	37	3:7-12	49	4:5-8	18		
7:1-20	38	3:13-19	50	4:9-12	17		
7:21-29	39			4:13	18		
8:1-4	40			4:14	25		
8:5-9	53			4:15-30	28		
8:10-13	54			4:31-37	30		
8:14-17	31			4:38-41	31		
8:18-26	74			4:42-44	32		
8:27-29	75			5:1-11	33		
8:30-33	76			5:12-16	40		
8:34	77			5:17-21	41		
9:1-3	41			5:22-28	42		
9:4-9	42			5:29-32	43		
9:10-13	43			5:33-39	44		
9:14-17	44			6:1-5	47		
9:18-21	78			6:6-11	48		
9:22	79			6:12-19	50		
9:23-26	80			6:20-36	51		
9:27-34	81			6:37-49	52		
9:35-38	82			7:1-8	53		
10:1-4	50			7:9-10	54		
10:5-10	82			7:11-23	55		
10:11-26	83			7:24-30	56		
10:27-42	84			7:31-35	57		
11:1	84			7:36-50	58		
11:2-6	55			8:1-3	58		
11:7-15	56						
11:16-30	57						

ตำแหน่งของข้อพระคัมภีร์

ที่คุณสามารถหาข้อพระคัมภีร์ได้จากหนังสือทั้งสี่เล่มนี้คือ มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น

มัทธิว	หน้าที่	มาระโก	หน้าที่	ลูกา	หน้าที่	ยอห์น	หน้าที่
12:1-8	47	3:20-26	59	8:4-8	68	6:1-5a	87
12:9-14	48	3:27-30	60	8:9-10	69	6:5b-9	88
12:15-21	49	3:31-35	63	8:11-15	70	6:10-13	89
12:22-26	59	4:1-9	68	8:16-18	71	6:14-20	90
12:27-32	60	4:10-12	69	8:19-21	63	6:21	91
12:33-42	61	4:13-20	70	8:22-25a	74	6:22-40	92
12:43-45	62	4:21-29	71	8:25b-28	75	6:41-59	93
12:46-50	63	4:30-34	72	8:29-36	76	6:60-71	94
13:1-9	68	4:35-40	74	8:37-40	77	7:1	95
13:10-17	69	4:41	75	8:41-44	78	7:2-10	113
13:18-23	70	5:1-7	75	8:45-51	79	7:11-36	117
13:24-30	71	5:8-16	76	8:52-56	80	7:37-53	118
13:31-35	72	5:17-20	77	9:1-3	82	8:1-23	119
13:36-53	73	5:21-29	78	9:4-5	83	8:24-47	120
13:54-58	81	5:30-37	79	9:6	84	8:48-59	121
14:1-5	85	5:38-43	80	9:7-9	85	9:1-13	121
14:6-12	86	6:1-6a	81	9:10-11	87	9:14-34	122
14:13-14	87	6:6b-9	82	9:12-13	88	9:35-41	123
14:15-17	88	6:10-11	83	9:14-17	89	10:1-21	123
14:18-21	89	6:12-13	84	9:18-21	101	10:22-42	124
14:22-27	90	6:14-20	85	9:22-23	102	11:1-26	125
14:28-36	91	6:21-29	86	9:24-27	103	11:27-50	126
15:1-6a	95	6:30-34	87	9:28-35	104	11:51-54	127
15:6b-17	96	6:35-38	88	9:36	105		
15:18-27	97	6:39-44	89	9:37-42a	106		
15:28-31	98	6:45-50	90	9:42b-43a	107		
15:32-39	99	6:51-56	91	9:43b-45	108		
16:1-3	99	7:1-12	95	9:46-48	109		
16:4-12	100	7:13-19	96	9:49-50	110		
16:13-20	101	7:20-28	97	9:51-62	113		
16:21-24	102	7:29-37	98	10:1-20	114		
16:25-28	103	8:1-11	99	10:21-42	115		
17:1-5	104	8:12-26	100	11:1-13	116		
17:6-13	105	8:27-30	101	11:14-18	59		
17:14-17	106	8:31-34	102	11:19-23	60		
17:18-21	107	8:35-38	103	11:24-28	62		
17:22-27	108	9:1	103	11:29-32	61		
18:1-5	109	9:2-7	104	11:33-36	62		
18:6-8	110	9:8-13	105	11:37-54	64		
18:9-14	111	9:14-20	106	12:1-3	64		
18:15-35	112	9:21-29	107	12:4-26	65		
		9:30-32	108	12:27-48	66		
		9:33-37	109	12:49-59	67		
		9:38-44	110	13:1-9	67		
		9:45-50	111				

ตำแหน่งของข้อพระคัมภีร์

ที่คุณสามารถหาข้อพระคัมภีร์ได้จากหนังสือทั้งสี่เล่มนี้คือ มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น

มัทธิว	หน้าที่	มาระโก	หน้าที่	ลูกา	หน้าที่	ยอห์น	หน้าที่
19:1-3	135	10:1-4	135	13:10-27	127	11:55-57	145
19:4-12	136	10:5-12	136	13:28-35	128	12:1	145
19:13-17	137	10:13-18	137	14:1-11	128	12:2-3	174
19:18-23	138	10:19-24	138	14:12-35	129	12:4-8	175
19:24-30	139	10:25-31	139	15:1-21	130	12:9-12	145
20:1-16	140	10:32-34	141	15:22-32	131	12:13a	146
20:17-19	141	10:35-45	142	16:1-11	131	12:13b-15	147
20:20-28	142	10:46-52	143	16:12-31	132	12:16-19	148
20:29-34	143	11:1-2	145	17:1-21	133	12:20-43	164
21:1-2	145	11:3-9a	146	17:22-37	134	12:44-50	165
21:3-9a	146	11:9b-10	147	18:1-8	134		
21:9b	147	11:11-14	148	18:9-14	135		
21:10-11	148	11:15-18	149	18:15-19	137		
21:12-16	149	11:19-26	150	18:20-24	138		
21:17	150	11:27-33	151	18:25-30	139		
21:18-19	148	12:1-7	153	18:31-34	141		
21:20-22	150	12:8-12	154	18:35-43	143		
21:23-27	151	12:13-17	156	19:1-27	144		
21:28-32	152	12:18-24	157	19:28-30	145		
21:33-38	153	12:25-27	158	19:31-37	146		
21:39-46	154	12:28-34	159	19:38-44	147		
22:1-14	155	12:35-37	160	19:45-48	149		
22:15-22	156	12:38-39	161	20:1-8	151		
22:23-29	157	12:40	162	20:9-14	153		
22:30-33	158	12:41-44	163	20:15-19	154		
22:34-40	159	13:1-4	165	20:20-26	156		
22:41-46	160	13:5-9	166	20:27-34	157		
23:1-13	161	13:10-16	167	20:35-40	158		
23:14-32	162	13:17-23	168	20:41-44	160		
23:33-39	163	13:24-27	169	20:45-46	161		
24:1-3	165	13:28-32	170	20:47	162		
24:4-13	166	13:33-37	171	21:1-4	163		
24:14-18	167			21:5-7	165		
24:19-26	168			21:8-13	166		
24:27-31	169			21:14-21	167		
24:32-41	170			21:22-24	168		
24:42-51	171			21:25-28	169		
25:1-27	172			21:29-33	170		
25:28-46	173			21:34-38	171		

ตำแหน่งของข้อพระคัมภีร์

ที่คุณสามารถหาข้อพระคัมภีร์ได้จากหนังสือทั้งสี่เล่มนี้คือ มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น รวมทั้ง
บางข้อจากหนังสือ กิจการ และ หนังสือ 1 โครินธ์

มัทธิว	หน้าที่	มาระโก	หน้าที่	ลูกา	หน้าที่	ยอห์น	หน้าที่
26:1-7	174	14:1-3	174	22:1-2	174	13:1-11	178
26:8-13	175	14:4-9	175	22:3-6	176	13:12-20	179
26:14-16	176	14:10-11	176	22:7-16	177	13:21-24	180
26:17-20	177	14:12-17	177	22:17-18	179	13:25-36	181
26:21-25	180	14:18-21	180	22:19-20	183	13:37-38	182
26:26-29	183	14:22-25	183	22:21-23	180	14:1-21	184
26:30	185	14:26	185	22:24-30	178	14:22-31	185
26:31-35	182	14:27-31	182	22:31-32	181	15:1-6	185
26:36-39	190	14:32-36	190	22:33-38	182	15:7-27	186
26:40-44	191	14:37-40	191	22:39-42	190	16:1-20	187
26:45-47	192	14:41-43	192	22:43-46	191	16:21-33	188
26:48-54	193	14:44-47	193	22:47	192	17:1-7	188
26:55-56	194	14:48-52	194	22:48-51	193	17:8-26	189
26:57-62	195	14:53-60	195	22:52-53	194	18:1	190
26:63-70	196	14:61-68a	196	22:54-55	195	18:2-9	192
26:71-73	197	14:68b-70	197	22:56-57	196	18:10-11	193
26:74-75	198	14:71-72	198	22:58-59	197	18:12-14	194
27:1	198	15:1a	198	22:60-71	198	18:15	195
27:2-10	199	15:1b	199	23:1-2	199	18:16-17	196
27:11	200	15:2	200	23:3-4	200	18:18-26	197
27:12-14	201	15:3-5	201	23:5-12	201	18:27	198
27:15-19	202	15:6-10	202	23:13-19	202	18:28-30	199
27:20-26	203	15:11-15	203	23:20-25	203	18:31-38	200
27:21-30	204	15:16-19	204	23:26-31	205	18:39-40	201
27:31-32	205	15:20-21	205	23:32-37	206	19:1	203
27:33-36	206	15:22-25	206	23:38	207	19:2-11	204
27:37-38	207	15:26-28	207	23:39-43	208	19:12-16	205
27:39-44	208	15:29-32	208	23:44-46	209	19:17-18	206
27:45-50	209	15:33-37	209	23:47-49	210	19:19-24	207
27:51-56	210	15:38-41	210	23:50-52	211	19:25-27	208
27:57-58a	211	15:42-43	211	23:53-56	212	19:28-30	209
27:58b-61	212	15:44-47	212	24:1	213	19:31-38a	211
27:62-66	213	16:1-3	213	24:2-8	214	19:38b-42	212
28:1-4	213	16:4-7	214	24:9-12	215	20:1a	213
28:5-7	214	16:8	215	24:13-24	217	20:1b	214
28:8	215	16:9-11	216	24:25-40	218	20:2-10	215
28:9-15	217	16:12	217	24:41-49	219	20:11-18	216
28:16-20	220	16:13	218	24:50-51	222	20:19-20	218
		16:14-18	220	24:52-53	223	20:21-29	219
		16:19	222			20:30-31	220
		16:20	223			21:1-7	220
						21:8-25	221
1 โครินธ์ 11:23-25	183	1 โครินธ์ 15:5-7	223	กิจการ 1:3-11	222	กิจการ 1:12-14	223

ภาคที่ 1 : คำแนะนำของพระธรรมยอห์นและพระธรรมลูกา

อัครสาวกยอห์นได้แนะนำเราให้รู้จักพระเยซูผู้ทรงเป็นพระวาตะ(คือพระวณะของพระเจ้า)นิรันดรผู้ทรง
สภาพของเนื้อหนังและทรงอยู่ท่ามกลางเรา -- และลูกาได้แนะนำพระธรรมของเขา

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>พระเยซูเป็นพระวาตะของพระเจ้า 1:1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาตะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า 1:2 ในเริ่มแรกนั้นพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า</p> <p>พระเยซู ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด 1:3 พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้นไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์ 1:4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง 1:5 ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่</p> <p>ภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา 1:6 มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น 1:7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน 1:8 ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น 1:9 เป็นความสว่างเท่านั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก 1:10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่</p> <p>พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ 1:11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ 1:12 แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ 1:13 ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า</p> <p>พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์ 1:14 พระวาตะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสงาราศีของพระองค์ คือสงาราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง</p> <p style="text-align: right;"><i>ข้อ 15 มีต่อในหน้าที่ 19</i></p>
		<p>คำนำ 1:1 มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย 1:2 ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวณะนั้นได้แสดงให้เรา 1:3 เรียนท่านเอโอฟีลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย 1:4 เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว</p> <p style="text-align: right;"><i>ข้อ 5 มีต่อในหน้าที่ 4</i></p>	

ภาคที่ 2 : ลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูคริสต์

มัทธิวได้เขียนวงศ์ตระกูลของพระเยซูคริสต์ผ่านทางโยเซฟซึ่งเป็นพ่อของพระองค์ตามกฎหมายบัญญัติ(ไม่ใช่ตามเนื้อหนัง)--และลูกาได้เขียนวงศ์ตระกูลของพระเยซูทางมารีย์ซึ่งเป็นมารดาของพระองค์--มัทธิวได้เขียนจากอับราฮัมถึงโยเซฟและลูกาได้เขียนจากมารีย์กลับไปถึงอาดัม--เราสังเกตเห็นว่าจากบุตรทั้งสองของดาวิด คือโซโลมอน(ในมัทธิว) และนาฮัน(ในลูกา)ทั้งสองวงศ์ตระกูลไม่เหมือนกัน--ผู้เขียนทั้งสองนี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้าซึ่งกำเนิดจากหญิงพรหมจารี

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์ตั้งต้นจากอับราฮัม</p> <p>1:1 หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม</p> <p>1:2 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา</p> <p>1:3 ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศ กับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม</p> <p>1:4 รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮน นาโฮนให้กำเนิดบุตรชื่อสลัโมน</p> <p>1:5 สลัโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโอบาส เกิดจากนางราห์บ โอบาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอบเอดเกิดจากนางรูธ โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี</p> <p>1:6 เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูรียาห์</p> <p>1:7 ซาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาบียาห์ อาบียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา</p> <p>1:8 อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮรัม เยโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออัสซัซยาห์</p> <p>1:9 อัสซัซยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเศเซคียาห์</p> <p>1:10 เศเซคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อาโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโยสิยาห์</p>	<p>3:23 เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี</p> <p>3:24 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิด ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยันนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ</p> <p>3:25 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธาธัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาอุม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนีกาย</p> <p>3:26 ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธาธัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์</p> <p>3:27 ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซลาทิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี</p> <p>3:28 ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสึม ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์</p> <p>3:29 ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลิเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธิด ซึ่งเป็นบุตรเลวี</p> <p>3:30 ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาน ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม</p> <p>3:31 ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธา ซึ่งเป็นบุตรนาฮัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด</p> <p>3:32 ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอบเอด ซึ่งเป็นบุตรโอบาส ซึ่งเป็นบุตรสลัโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโฮน</p> <p>3:33 ซึ่งเป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์</p> <p>3:34 ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์</p>	<p>วงศ์ตระกูลของพระเยซูทางมารีย์มารดาของพระองค์</p>	

ภาคที่ 2 : ลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูคริสต์

ต่อจากหน้าที่แล้ว

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>1:11 โยสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโคเนียห์กับพวกพี่น้องของเขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน</p> <p>1:12 หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคเนียห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาทีเอล เซลาทีเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรบบาเบล</p> <p>1:13 เศรบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบีฮูด อาบีฮูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอาคิม เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์</p> <p>1:14 อาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีฮูด</p> <p>1:15 เอลีฮูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลเออาซาร์ เอลเออาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อมัทธิวาน มัทธิวานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ</p> <p>1:16 ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟสามีของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์</p> <p>1:17 ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน</p>		<p>3:35 ซึ่งเป็นบุตรเสรุท ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์</p> <p>3:36 ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเซม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลามะค</p> <p>3:37 ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน</p> <p>3:38 ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเสท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า</p>	

ข้อ 18 มีต่อในหน้าที่ 8

4:1 มีต่อในหน้าที่ 17

ภาคที่ 3 : เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการประสูติและวัยเด็กของพระเยซูคริสต์

พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาประกาศการบังเกิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>ทูตสวรรค์พยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา</p> <p>1:5 ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบียาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน</p> <p>1:6 เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย</p> <p>1:7 แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลีซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว</p> <p>1:8 ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าไปเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน</p> <p>1:9 ท่านได้สลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา</p> <p>1:10 ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น</p> <p>1:11 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแทนเผาเครื่องหอมบูชา</p> <p>1:12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว</p> <p>1:13 แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า "เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น</p> <p>1:14 ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดีที่บุตรนั้นบังเกิดมา</p> <p>1:15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา</p>	
			<p>1:16 เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย</p> <p>1:17 เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์ ให้พอลกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า"</p> <p>1:18 เศคาริยาห์จึงทูลทูตสวรรค์ว่า "ข้าพเจ้าจะรู้แนได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาก็อายุมากแล้ว"</p> <p>1:19 ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า "เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน</p> <p>1:20 ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้น"</p> <p>1:21 ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน</p> <p>1:22 เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยิ่งรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ใบ้กับเขาและยังเป็นใบ้อยู่</p> <p>1:23 ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน</p> <p>1:24 ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า</p> <p>1:25 "องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย"</p>

ข้อ 26 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 3 : เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการประสูติและวัยเด็กของพระเยซูคริสต์

พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์องค์เดียวกันมาประกาศต่อมารีย์เกี่ยวกับการบังเกิดของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>การประกาศถึงการประสูติของพระคริสต์</p> <p>1:26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ</p> <p>1:27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์</p> <p>1:28 ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า "เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเรื่องเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง"</p> <p>1:29 เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร</p> <p>1:30 แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า "มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว</p> <p>1:31 ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู</p> <p>1:32 บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน</p> <p>1:33 และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย"</p> <p>1:34 ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า "เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่"</p> <p>1:35 ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า</p> <p>1:36 ดูเถิด ถึงนางเอลีซาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว</p> <p>1:37 เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้"</p> <p>1:38 ส่วนมารีย์จึงทูลว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด" แล้วทูตสวรรค์นั้นก็จึงจากเธอไป</p>	

ข้อ 39 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 3 : เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการประสูติและวัยเด็กของพระเยซูคริสต์

มารีย์ได้ไปเยี่ยมเอลีซาเบธ -- คำสรรเสริญของเอลีซาเบธ -- คำสรรเสริญของมารีย์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>มารีย์เยี่ยมเยียนนางเอลีซาเบธ 1:39 คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย 1:40 แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ทักทายปราศรัยนางเอลีซาเบธ 1:41 ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ตัน และนางเอลีซาเบธก็ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 1:42 จึงร้องเสียงดังว่า "ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย 1:43 เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า 1:44 เพราะเหตุเกิด พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ตื่นด้วยความยินดี 1:45 สตรีที่ใดเชื้อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา"</p> <p>คำสรรเสริญของมารีย์ 1:46 นางมารีย์จึงว่า "จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า 1:47 และวิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิดความปีติยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า 1:48 เพราะพระองค์ทรงหว่านไยฐานะอันยากตำแหน่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะเหตุเกิด ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก 1:49 เพราะว่ามีผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์ 1:50 พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบๆไป 1:51 พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มีใจเย่อหยิ่งแตกฉานช่านเช่นไป 1:52 พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น 1:53 พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า 1:54 พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงจดจำพระกรุณาของพระองค์ 1:55 ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชอสาयของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา" 1:56 มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน</p>	

ข้อ 57 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 3 : เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการประสูติและวัยเด็กของพระเยซูคริสต์

การเกิด และวัยเด็กของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>การกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา</p> <p>1:57 ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย</p> <p>1:58 เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากرณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดิ์ด้วย</p> <p>1:59 ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสัณฑ์ และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา</p> <p>1:60 ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า "ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น"</p> <p>1:61 เขาพากันตอบนางว่า "ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่ออย่างนั้น"</p> <p>1:62 แล้วเขาจึงไขว่กับบิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร</p> <p>1:63 บิดาจึงขอกระดาษขนวนมาเขียนว่า "ชื่อของบุตรคือยอห์น" คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก</p> <p>1:64 ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า</p> <p>1:65 บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย</p> <p>1:66 บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า "ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ" และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา</p> <p>1:67 ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า</p> <p>1:68 "จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์</p> <p>1:69 และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์</p>	
			<p>1:70 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์</p> <p>1:71 ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ซึ่งเรา</p> <p>1:72 จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์</p> <p>1:73 คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา</p> <p>1:74 ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว</p> <p>1:75 ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา</p> <p>1:76 ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้</p> <p>1:77 เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา</p> <p>1:78 โดยพระหัตถ์เมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา</p> <p>1:79 เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข"</p> <p>1:80 ฝ่ายทารกนั้นก็ไต่เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญูณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล</p>

ภาคที่ 3 : เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการประสูติและวัยเด็กของพระเยซูคริสต์

ทูตสวรรค์มาปรากฏต่อโยเซฟ -- หลังจากนั้นไม่นานโยเซฟกับมารีย์ไปถึงเมืองเบธเลเฮม -- พระเยซูประสูติหลังจากยอห์นเกิดได้ประมาณหกเดือน -- ทูตสวรรค์ประกาศการประสูติของ พระผู้ช่วยให้รอดแก่คนเลี้ยงแกะ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>การตั้งครรรภ์และการกำเนิดจากหญิงพรหมจารี</p> <p>1:18 เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สวามิภักดิ์กับมารีย์แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์</p> <p>1:19 แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงจะถอนหมั้นเสียลับๆ</p> <p>1:20 แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า "โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์</p> <p>1:21 เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย"</p> <p>1:22 ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า</p> <p>1:23 'ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา'</p> <p>1:24 ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขานั้น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา</p> <p>1:25 แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู</p> <p style="text-align: center;"><i>2:1 มีต่อในหน้าที่ 10</i></p>			
<p>พระเยซูทรงประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮม</p> <p>2:1 อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน</p> <p>2:2 (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย)</p> <p>2:3 คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน</p> <p>2:4 ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด)</p> <p>2:5 เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์</p> <p>2:6 เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร</p> <p>2:7 นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่วางให้เขาในโรงแรม</p> <p>ทูตสวรรค์ประกาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะ</p> <p>2:8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน</p> <p>2:9 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลับนึก</p> <p>2:10 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า "อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง</p> <p>2:11 เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด</p> <p>2:12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า"</p>			

ภาคที่ 3 : เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการประสูติและวัยเด็กของพระเยซูคริสต์

คนเลี้ยงแกะรีบไปดูพระกุมารเยซู -- เมื่ออายุได้แปดวัน(ดูเลวีนิติ 12:3)พระกุมารเยซูทรงเข้าสู่หัต -- เมื่อพระกุมารเยซูอายุได้สี่สิบวัน(ดูเลวีนิติ 12:2,4)โยเซฟกับมารีย์ได้นำพระกุมารเข้าไปในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มและได้ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		2:13 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า 2:14 "รัศมีภาพจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น" 2:15 ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า "บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา" 2:16 เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า 2:17 ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น 2:18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา 2:19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่ 2:20 คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว	

พระกุมารเยซูทรงเข้าสู่หัต

2:21 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสู่หัต เขาจึงให้นามว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์
 2:22 เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า
 2:23 (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า")
 2:24 และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้อธิษฐานไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ 'นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว'

สิเมโอนผู้ซรากับพระกุมารเยซู

2:25 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน
 2:26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
 2:27 สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ
 2:28 สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญพระเจ้าว่า
 2:29 "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์
 2:30 เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว
 2:31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย
 2:32 เป็นความสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์"
 2:33 ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น
 2:34 แล้วสิเมโอนก็อุ้มพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า "ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ
 2:35 เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยิ่งจะถูกดาบแทงทะลุด้วย)"

ภาคที่ 3 : เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการประสูติและวัยเด็กของพระเยซูคริสต์

คำสรรเสริญของอันนา -- นักปราชญ์จากทิศตะวันออกมาแสวงหาพระกุมารเมื่อพระเยซูอายุ น่าจะประมาณหนึ่งปีครึ่ง -- กษัตริย์เฮโรดพยายามฆ่าพระคริสต์

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>นางอันนาหญิงผู้พยากรณ์ 2:36 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟาเนเอลในตระกูล อาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี 2:37 แล้วก็เป็นผู้มาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวัน กลางคืน 2:38 ในขณะนั้นหญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุง เยรูซาเล็มฟัง</p> <p style="text-align: right;"><i>ข้อ 39 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	

นักปราชญ์จากทิศตะวันออก

2:1 ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดุเถิด มีพวก นักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม

2:2 ถามว่า "กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนี้ผู้นั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏ ขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน"

2:3 ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็ว่านวยพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจ ไปกับท่านด้วย

2:4 แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า พระ คริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด

2:5 เขาทูลท่านว่า "ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า

2:6 'บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองของยูเดียก็หา มิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา'"

2:7 แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ่วงถ่วงถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ ปรากฏขึ้น

2:8 และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า "จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถ่วงถ่วงกันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย"

2:9 ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดูเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น

2:10 เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก

2:11 ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้ว เปิดหีบหีบทรัพย์ของเขาออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กายาน และมดยอบ

2:12 และพวกนักปราชญ์ได้ยืมคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไป ยังบ้านเมืองของตนทางอื่น

ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 3 : เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการประสูติและวัยเด็กของพระเยซูคริสต์

โยเซฟมารีย์และพระเยซูหนีไปอียิปต์ -- ต่อมาก็กลับไปยังแคว้นยูเดีย แล้วก็ไปยังนาซาเร็ธ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>เขาพาพระกุมารเยซูไปที่ประเทศอียิปต์ 2:13 ครั้นเขาไปแล้ว ดุเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย" 2:14 ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์ 2:15 และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์' กษัตริย์เฮโรดมีบัญชาให้ฆ่าทารกแห่งบ้านเบธเลเฮม 2:16 ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ่วนถึ้น 2:17 ครั้นนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า 2:18 "ไต่ยีนเสียงในหมู่บ้านรามาห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว" การกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ 2:19 ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดุเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์ 2:20 สั่งว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว" 2:21 โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล 2:22 แต่เมื่อไต่ยีนว่า อารเคลาอัสครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี้ยวไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี</p>			
<p>2:23 ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า 'เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ'</p>		<p>ทั้งครอบครัวกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ 2:39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการตั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี 2:40 พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน</p>	

3:1 มีต่อในหน้าที่ 13

ข้อ 41 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 3 : เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการประสูติและวัยเด็กของพระเยซูคริสต์

พระเยซูคริสต์เมื่ออายุสิบสองปีทรงเยี่ยมพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>พระเยซูเมื่ออายุสิบสองพรรษาทรงเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม 2:41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกๆ 2:42 เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น 2:43 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้ 2:44 แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน 2:45 เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 2:46 ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ 2:47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น 2:48 ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า "ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก" 2:49 พระกุมารจึงตอบเขาทั้งสองว่า "ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน" 2:50 เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา 2:51 แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ 2:52 พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย</p>	

3:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 4 : การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

เพื่อให้สำเร็จตามพระวณะของพระเจ้าที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์เดิมยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาปรากฏตัวเพื่อประกาศการเสด็จมาของพระคริสต์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
3:1 คราวนั้น	1:1 ชาวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้	3:1 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย	
<p>เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทุเรียกับบริเวณแคว้นตราโคนิตัส ลิซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน</p> <p>3:2 อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวณะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร</p>			
<p>ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย</p> <p>3:2 กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว"</p> <p>3:3 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า</p> <p>"เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรง"</p>	<p>1:2 ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า</p> <p>"ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ที่นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน"</p> <p>1:3 เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า "จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป"</p>	<p>3:3 แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้</p> <p>3:4 ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า</p> <p>"เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป'</p> <p>3:5 หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ</p> <p>3:6 เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า"</p>	
<p>3:4 เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาคอดเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า</p> <p>3:5 ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น</p> <p>3:6 สาราภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน</p>	<p>1:4 ยอห์นให้เขาได้รับบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษความผิดบาป</p> <p>1:5 คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหายอห์น สาราภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน</p> <p>1:6 ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอูฐ และใช้หนังสัตว์คาคอดเอว รับประทาน</p>	<p>ข้อ 7 มีหน้าถัดไป</p>	

ภาคที่ 4 : การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

การเทศนาสั่งสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>3:7 ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “โอ เจ้าซาตังร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น 3:8 เหตุฉะนั้นจงพิสูจนการกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น 3:9 อย่านึกเหมาเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้นบุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ 3:10 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ</p>		<p>3:7 ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า “โอ เจ้าซาตังร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น 3:8 เหตุฉะนั้น จงพิสูจนการกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่านึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้นบุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ 3:9 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ” 3:10 ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า “เราจะต้องทำประการใด” 3:11 ท่านจึงตอบเขาว่า “ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน” 3:12 พวกเขาเก็บภาษีก็มาขอรับบัพติศมาด้วย และถามท่านว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด” 3:13 ท่านจึงตอบเขาว่า “เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิกัด” 3:14 ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า “พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด” ท่านตอบเขาว่า “อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน”</p>	

ข้อ 13 มีหน้าถัดไป

ข้อ 15 มีหน้าถัดไป

ภาคที่ 4 : การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- การเทศนาสั่งสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่” -- “ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเราอีก”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>3:11 เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเราทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่สมควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ</p> <p>3:12 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงขำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”</p>	<p>1:7 ท่านประกาศว่า “ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเราอีก ซึ่งเราไม่สมควรแม้จะน้อมตัวลงแก่อายฉลองพระบาทให้พระองค์</p> <p>1:8 จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”</p>	<p>3:15 เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือไม่ใช่</p> <p>3:16 ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่สมควรแม้จะแก่อายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ</p> <p>3:17 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงขำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”</p> <p>3:18 ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย</p>	

ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 9 มีต่อในหน้าถัดไป

คำอธิบาย: ลูกาเขียนเรื่องราวการถูกจองจำของยอห์นในข้อเหล่านี้ แม้ว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นหลายเดือนต่อมาก็ตาม (ดูหน้า 25 มัทธิว 4:12 และ มาระโก 1:14)

3:19 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองเมื่อถูกยอห์นว่าตีเดียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียสภรรยาของน้องชายชื่อฟีลิป และเพราะการขู่ทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น

3:20 เฮโรดยังทำความขี้ใจเพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

ข้อ 21 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 5 : จุดเริ่มต้นของภารกิจสาธารณะของพระเยซูคริสต์

เมื่อพระเยซูทรงมีอายุประมาณสามสิบปี(ลูกา 3:23) พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น --
พระเจ้าทรงตรัสด้วยพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ -- เรื่องนี้เกิดขึ้นประมาณสามปีครึ่งก่อน

การถูกตรึงที่กางเขนของพระเยซู

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น</p> <p>3:13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน</p> <p>3:14 แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์"</p> <p>3:15 และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า "บัดนี้จึงยอมเถิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ" แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์</p> <p>3:16 และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่</p> <p>3:17 และดูเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"</p>	<p>พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น</p> <p>1:9 ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี</p> <p>และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน</p> <p>1:10 พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดุจนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์</p> <p>1:11 แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก"</p>	<p>พระเยซูทรงรับบัพติศมาและประกอบด้วยพระวิญญาณ</p> <p>3:21 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก</p> <p>3:22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสี่เหลี่ยมเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์</p> <p>และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"</p>	

4:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 23 มีต่อในหน้าที่ 2

ภาคที่ 5 : จุดเริ่มต้นของภารกิจสาธารณะของพระเยซูคริสต์

ทันทีหลังจากรับบัพติศมาพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลองพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พญามารทดลองพระเยซู 4:1 ครั้งนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง</p> <p>4:2 และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว</p> <p>ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร</p> <p>4:3 เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันทูลว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร"</p> <p>4:4 ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า "มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'"</p> <p>4:5 แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครเบธเสaida และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร</p> <p>4:6 แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเกิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'"</p> <p>4:7 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'"</p>	<p>พญามารทดลองพระเยซู 1:12 ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร</p> <p>1:13 และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า</p> <p><i>ข้อ 13 นี้ มีต่อไปในหน้าถัดไป</i></p>	<p>พระเยซูทรงถูกทดลอง 4:1 พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร</p> <p>4:2 ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน</p> <p>ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร</p> <p>4:3 พญามารจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง"</p> <p>4:4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า "มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า'"</p> <p><i>ข้อ 5 มีต่อไปในหน้าถัดไป</i></p> <p>4:9 แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เกิด"</p> <p>4:10 เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ป้องกันรักษาท่านไว้'</p> <p>4:11 และ 'เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'"</p> <p>4:12 พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า "มีคำกล่าวไว้ว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'"</p>	

ข้อ 8 มีต่อไปในหน้าถัดไป

ข้อ 13 มีต่อไปในหน้าถัดไป

ภาคที่ 5 : จุดเริ่มต้นของภารกิจสาธารณะของพระเยซูคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- การถูกทดลองของพระเยซู

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>4:8 อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร</p> <p>4:9 แล้วได้ทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน"</p> <p>4:10 พระเยซูจึงตรัสตอบพญามารว่า "อย่าขาดาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'"</p> <p>4:11 แล้วพญามารจึงจะพระองค์ไป</p> <p>และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์</p>	<p>1:13 ต่อจากหน้าที่แล้ว</p> <p>1:13 และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์</p>	<p>4:5 แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูงสำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร</p> <p>4:6 แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า "อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะวามอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น</p> <p>4:7 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด"</p> <p>4:8 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพญามารว่า "อย่าขาดาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'"</p> <p>4:13 เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงจะพระองค์ไปชั่วคราว</p>	

ข้อ 12 มีต่อในหน้าที่ 25

ข้อ 14 มีต่อในหน้าที่ 25

ข้อ 14 มีต่อในหน้าที่ 25

ภาคที่ 5 : จุดเริ่มต้นของภารกิจสาธารณะของพระเยซูคริสต์

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เป็นพยานถึงพระเยซู “นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึง...”

-- อัครสาวกยอห์นเขียนอธิบายว่าเขารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าได้

อย่างไร

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา</p> <p>1:15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า”</p> <p>1:16 และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ</p> <p>1:17 เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์</p>
			<p>1:18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว</p> <p>1:19 นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด”</p> <p>1:20 ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์”</p> <p>1:21 เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “มิใช่”</p> <p>1:22 คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ออบผู้ที่ใช้เรามา” ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร”</p> <p>1:23 ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำความรอดขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”</p> <p>1:24 ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี</p> <p>1:25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา”</p> <p>1:26 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก</p> <p>1:27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้”</p> <p>1:28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธานาธาฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่</p> <p>พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า</p> <p>1:29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย</p> <p>1:30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’</p> <p>1:31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ”</p> <p>1:32 และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์</p> <p>1:33 ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้หนึ่งแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’</p> <p>1:34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”</p>

ข้อ 35 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 5 : จุดเริ่มต้นของภารกิจสาธารณะของพระเยซูคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ได้เป็นพยานถึงพระเยซูอีกครั้งหนึ่ง -- สาวกของยอห์นสองคนไปติดตามพระเยซู -- และอีกสามคนติดตามพระเยซูจะเป็นสาวกของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>พระราชกิจของพระเยซู อันดรูว์ชักชวนเปโตร</p> <p>1:35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน</p> <p>1:36 และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า "จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า"</p> <p>1:37 สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนี้ เขาจึงติดตามพระเยซูไป</p> <p>1:38 พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า "ท่านหาอะไร" และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า "รับบี" (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) "ท่านอยู่ที่ไหน"</p> <p>1:39 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มาเถิด" เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว</p> <p>1:40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร</p> <p>1:41 แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า "เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว" ซึ่งแปลว่าพระคริสต์</p> <p>1:42 อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า "ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เราจะเรียกท่านว่าเศฟา" ซึ่งแปลว่าศิลา</p> <p>1:43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา"</p> <p>1:44 ฟีลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร</p> <p>1:45 ฟีลิปไปหาหนานาเอลและบอกเขาว่า "เราได้พบพระองค์ผู้ที่โมเสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาวนาซาเร็ฐบุตรชายโยเซฟ"</p> <p>1:46 หนานาเอลถามเขาว่า "สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ฐได้หรือ" ฟีลิปตอบเขาว่า "มาเถิด"</p> <p>1:47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นหนานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า "ดูเถิด ขนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอบาย"</p> <p>1:48 หนานาเอลทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน"</p> <p>1:49 หนานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า "รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล"</p> <p>1:50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก"</p> <p>1:51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังจากท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์"</p>

2:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 5 : จุดเริ่มต้นของภารกิจสาธารณะของพระเยซูคริสต์

พระเยซูและสาวกของพระองค์ไปในงานแต่งงานที่หมู่บ้านคานา -- การอัศจรรย์ครั้งแรกในภารกิจของพระคริสต์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>งานสมรสและการอัศจรรย์ที่บ้านคานา</p> <p>2:1 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น</p> <p>2:2 พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น</p> <p>2:3 เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า "เขาไม่มีน้ำองุ่น"</p> <p>2:4 พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง"</p> <p>2:5 มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า "ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด"</p> <p>2:6 มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถัง</p> <p>2:7 พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด" และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก</p> <p>2:8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด" เขาก็เอาไปให้</p> <p>2:9 เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา</p> <p>2:10 และพูดกับเขาว่า "ใครๆ เขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้"</p> <p>2:11 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์</p> <p>2:12 ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน</p>

ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก** ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์**

เทศกาลปีสภาคั้งแรกในภารกิจของพระคริสต์ -- *สามปีก่อนการตรึงที่กางเขนของพระเยซู
(ดูคำอธิบายด้านล่าง) -- พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายในกรุงเยรูซาเล็ม

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>พระเยซูทรงชำระพระวิหาร 2:13 เทศกาลปีสภาคั้งของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 2:14 ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ 2:15 เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้นพร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ 2:16 และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า "จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย" 2:17 พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า 'ความรอนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์' 2:18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้" 2:19 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน" 2:20 พวกยิวจึงทูลว่า "พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ" 2:21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์ 2:22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น 2:23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปีสกา นั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ 2:24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน 2:25 และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เอง ทรงทราบว่าจะมีอะไรอยู่ในมนุษย์</p>

3:1 มีต่อในหน้าถัดไป

วิธีที่เราับระยะเวลาในภารกิจของพระคริสต์: ในหนังสือยอห์นเล่มนี้เราอ่านเกี่ยวกับเทศกาลปีสกาสี่ครั้ง เทศกาลปีสกา มีเพียงครั้งเดียวในแต่ละปี ดังนั้นเราจึงเข้าใจว่าภารกิจของพระคริสต์ใช้เวลาสามปีบวกกับเวลาก่อนเทศกาลปีสกาครั้งแรก เหตุฉะนั้นเรามักจะนับระยะเวลาในภารกิจของพระคริสต์ประมาณสามปีครึ่ง -- ในเทศกาลปีสกาครั้งสุดท้าย พระคริสต์เองทรงเป็นลูกแกะที่ถวายบูชาแด่พระเจ้าเพื่อไถ่บาปของมนุษย์ -- เราควรสรรเสริญพระนามของพระองค์ตลอดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงสอนนิโคเดมัสเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ และการได้รับชีวิตนิรันดร์ โดยความเชื่อ
ในพระบุตรของพระเจ้า

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่</p> <p>3:1 มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว</p> <p>3:2 ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า "รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย"</p> <p>3:3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้"</p> <p>3:4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า "คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ"</p> <p>3:5 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้</p> <p>3:6 ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ</p> <p>3:7 อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่</p> <p>3:8 ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน"</p> <p>3:9 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า "เหตุการณ์อย่างนี้จะไปอย่างไรได้"</p> <p>3:10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ</p> <p>3:11 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่</p> <p>3:12 ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร</p> <p>3:13 ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น</p> <p>3:14 โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น</p> <p>3:15 เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์</p> <p>3:16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์</p> <p>3:17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น</p> <p>3:18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า</p> <p>3:19 หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว</p> <p>3:20 เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ</p> <p>3:21 แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำ การนั้นโดยฟังพระเจ้า"</p>

ข้อ 35 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดีย -- คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา</p> <p>3:22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา</p> <p>3:23 ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา</p> <p>3:24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก</p> <p>3:25 เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ</p> <p>3:26 สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า "รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดุเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน"</p> <p>3:27 ยอห์นตอบว่า "มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา"</p> <p>3:28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์</p> <p>3:29 ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว</p> <p>3:30 พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง"</p> <p>ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้เชื่อ</p> <p>3:31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง</p> <p>3:32 พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์</p> <p>3:33 ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง</p> <p>3:34 เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแด่พระองค์</p> <p>3:35 พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์</p> <p>3:36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา</p>

4:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูจึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียเพื่อจะกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก -- พระองค์จำเป็นต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย -- พระเยซูทรงสอนหญิงชาวสะมาเรียเกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงเริ่มการประกาศท่ามกลางประชาชน 4:12 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี</p> <p><i>ข้อ 13 มีต่อในหน้าที่ 29</i></p>	<p>พระเยซูทรงเริ่มเทศนาสั่งสอนในแคว้นกาลิลี 1:14 ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า</p> <p><i>ข้อ 15 มีต่อในหน้าที่ 29</i></p>	<p>พระเยซูทรงประกอบด้วยพระวิญญาณในแคว้นกาลิลี 4:14 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ</p> <p><i>ข้อ 15 มีต่อในหน้าที่ 28</i></p>	<p>เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียไปแคว้นกาลิลี 4:1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ ว่า พวกฟาริสีได้ยิวว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศนามากกว่า ยอห์น 4:2 (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) 4:3 พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดีย และกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก</p>
<p>4:4 พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย 4:5 พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ 4:6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง 4:7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า "ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง" 4:8 (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง) 4:9 หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า "ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย" 4:10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า 'ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง' เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้ น้ำประคบด้วยชีวิตแก่เจ้า" 4:11 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้นำน้ำประคบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน 4:12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย" พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำภายใน 4:13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก 4:14 แต่ผู้ใดที่ดื่ม น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์" 4:15 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่"</p>			

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังทรงสอนหญิงชาวสะมาเรียต่อไป -- ทรงสอนสาวกของพระองค์ด้วย -- และทรงสอนชาวสะมาเรียเป็นอันมากด้วย -- ชาวสะมาเรียหลายคนเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยมนุษยโลกให้รอด -- และพระเยซูทรงอยู่กับชาวสะมาเรียอีกสองวัน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			4:16 พระเยซูตรัสกับนางว่า "ไปเรียกสามีของเจ้ามาเถิด" 4:17 นางทูลตอบว่า "ดิฉันไม่มีสามี" พระเยซูตรัสกับนางว่า "เจ้าพูดถูกแล้วว่า 'ดิฉันไม่มีสามี'"
4:18 เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง"			
4:19 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์"			
4:20 บรรพบุรุษของพวกเรานับถือท่านที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนับถือท่านนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม"			
4:21 พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้" ใหวันมัศจรรย์พระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม			
4:22 ซึ่งพวกเจ้านับถือท่านนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานับถือท่านเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว			
4:23 แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นับถือท่านอย่างถูกต้อง จะนับถือพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนับถือพระองค์			
4:24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นับถือพระองค์ต้องนับถือด้วยจิตวิญญาณและความจริง"			
4:25 นางทูลพระองค์ว่า "ดิฉันทราบว่าคุณพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา"			
4:26 พระเยซูตรัสกับนางว่า "เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น"			
4:27 ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า "พระองค์ทรงประสงค์อะไร" หรือ "ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง"			
4:28 หญิงนั้นจึงทิ้งหมอน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า			
4:29 "มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ"			
4:30 คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์			
4:31 ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด"			
4:32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้"			
4:33 พวกสาวกจึงถามกันว่า "มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ"			
4:34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ"			
4:35 ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว			
4:36 คนที่เกี่ยวข้องกำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน			
4:37 เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้เป็นความจริง คือ 'คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว'			
4:38 เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา"			
4:39 ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า "ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ"			
ชาวสะมาเรียได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก			
4:40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน			
4:41 และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์			
4:42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า "ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อท่านมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์"			

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระเยซูกลับมา -- พระเยซูทรงรักษาบุตรชายของขุนนางคนหนึ่ง
เมืองคาเปอร์นาอุม

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>4:43 ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี</p> <p>4:44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า "ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน"</p> <p>4:45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้น</p> <p>ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง</p> <p>4:46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก</p> <p>4:47 เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว</p> <p>4:48 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและกรรมอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ"</p> <p>4:49 ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย"</p> <p>4:50 พระเยซูตรัสกับท่านว่า "กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย" ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป</p> <p>4:51 ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า "บุตรชายของท่านหายแล้ว"</p> <p>4:52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยๆ เติบโตขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า "ไขหายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง"</p> <p>4:53 บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า "บุตรชายของท่านจะไม่ตาย" และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งคร่ำเรื้อนของท่านด้วย</p> <p>4:54 นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี</p>

5:1 มีต่อในหน้าที่ 45

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูถูกปฏิเสธในเมืองนาซาเร็ธบ้านเมืองของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>4:15 พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง</p> <p>พระเยซูเสด็จกลับไปยังธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ</p> <p>4:16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์</p> <p>4:17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า</p> <p>4:18 'พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ</p> <p>4:19 และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า'</p> <p>4:20 แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์</p> <p>4:21 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า "คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยื่นกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว"</p> <p>4:22 คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า "คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ"</p> <p>4:23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสาธุชดข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า 'หม่อมจรรักษาตัวเองเกิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของตบที่นี่ด้วย'"</p> <p>4:24 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน</p> <p>4:25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาห์ เมื่อห้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน</p> <p>4:26 และเอลีซาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาราเฟทแคว้นเมืองไซดอน</p> <p>4:27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย"</p> <p>4:28 เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก</p> <p>4:29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแ่งของเงื่อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป</p> <p>4:30 แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป</p>	

ข้อ 31 มีต่อในหน้าที่ 30

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสกาครั้งแรก ไปจนถึงปีสกาครั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

การเทศนาสั่งสอนของพระเยซู “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด” --
พระเยซูทรงเรียกชาวประมงสี่คนคือ ซีโมน อันดรูว์ ยากอบ ยอห์น “จงตามเรามาเถิด”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>4:13 เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี</p> <p>4:14 เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า</p> <p>4:15 'แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ</p> <p>4:16 ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว'</p> <p>4:17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า "จงกลับใจเสียใหม่ เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว"</p> <p>ทรงเรียกเปโตรกับอันดรูว์</p> <p>4:18 ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตรกับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง</p> <p>4:19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา"</p> <p>4:20 เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที</p> <p>ทรงเรียกยากอบกับยอห์น</p> <p>4:21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา</p> <p>4:22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป</p>	<p>1:15 และตรัสว่า "เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด"</p> <p>ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์ ยากอบ ยอห์น</p> <p>1:16 ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง</p> <p>1:17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านจงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา"</p> <p>1:18 เขาก็ละอวนตามพระองค์ไปทันที</p> <p>1:19 ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือ</p> <p>1:20 ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาจึงละเศเบดีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป</p>		

ข้อ 23 มีต่อในหน้าที่ 32

ข้อ 21 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสกาครั้งแรก ไปจนถึงปีสกาครั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงสั่งสอนในธรรมศาลาและทรงขับพวกผีในเมืองคาเปอร์นาอุม

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
	<p>พระเยซูทรงขับผีในเมืองคาเปอร์นาอุม 1:21 พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม และพอถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน 1:22 เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมจารย์ไม่ 1:23 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้องออกมา 1:24 ว่า "พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า" 1:25 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า "เจ้านิ่งเสีย ออกมาจากเขาซี" 1:26 และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา 1:27 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า "การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน" 1:28 ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแคว้นกาลิลี</p>	<p>พระเยซูทรงขับพวกผีในเมืองคาเปอร์นาอุม 4:31 พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต 4:32 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะค่าของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ 4:33 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง 4:34 กล่าวว่า "ไ้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า" 4:35 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า "จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซี" เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย 4:36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า "คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา" 4:37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น</p>	

ข้อ 29 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 38 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสกาครั้งแรก ไปจนถึงปีสกาครั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านของเปโตรและทรงรักษาแม่ยายของเปโตร -- ในตอนเย็น

พระเยซูทรงรักษาคนมากมาย

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>แม่ยายของเปโตรหายป่วย 8:14 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร</p> <p>พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่</p> <p>8:15 พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ไข่นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย</p> <p>8:16 พอล้าง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์</p> <p>พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้นพระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย</p> <p>8:17 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า 'ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป'</p>	<p>พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของซีโมนเปโตร 1:29 พอลออกมาจากธรรมศาลา พระองค์ก็ไปกับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยาคอบและยอห์น</p> <p>1:30 แม่ยายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่ในทันใดนั้น เขาก็มาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง</p> <p>1:31 แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพยุงขึ้นและทันใดนั้นไข้ก็นหาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย</p> <p>พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมากเวลาเย็น</p> <p>1:32 เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง มาหาพระองค์</p> <p>1:33 และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกกันอยู่ที่ประตู</p> <p>1:34 พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี</p> <p>แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์</p>	<p>พระเยซูทรงเทศนาและรักษาคนเจ็บป่วย 4:38 ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน</p> <p>แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ่อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น</p> <p>4:39 พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข ไข้ก็นหาย และในทันใดนั้นแม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย</p> <p>4:40 ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆก็พามาหาพระองค์</p> <p>พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค</p> <p>4:41 ผีก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า "ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า" ฝ่ายพระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์</p>	

ข้อ 18 มีต่อในหน้าที่ 74

ข้อ 35 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 42 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสกาครั้งแรก ไปจนถึงปีสกาครั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูเสด็จออกจากเมืองคาเปอร์นาอุมไปเทศนาในเมืองอื่นๆ -- และมีคนหมู่ใหญ่ติดตามพระองค์ไป

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงประกาศในแคว้นกาลิลี</p> <p>4:23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย</p> <p>4:24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้าสิง คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย</p> <p>4:25 และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป</p>	<p>พระเยซูทรงอธิษฐานและออกไปประกาศ</p> <p>1:35 ครั้นเวลาเช้ามีดพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานที่นั่น</p> <p>1:36 ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ติดตามหาพระองค์</p> <p>1:37 เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า "คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์"</p> <p>1:38 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนั่นเอง"</p> <p>1:39 พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิลี</p> <p>และได้ขับผีออกเสียหลายผี</p>	<p>4:42 ครั้นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว</p> <p>ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็หน่วงเหนี่ยวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา</p> <p>4:43 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เรารับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง"</p> <p>4:44 พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี</p>	

5:1 มีต่อในหน้าที่ 34

ข้อ 40 มีต่อในหน้าที่ 40

5:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงสอนประชาชนจากเรือของเปโตร -- และพระองค์ทรงเรียก เปโตร ยากอบ และ
ยอห์น ครั้งที่สอง (ดูหน้า 29)

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>การจับปลาอย่างมหัศจรรย์ ทรงเรียกเปโตร 5:1 ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวจนะ ของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท 5:2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบ นั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักอวนอยู่ 5:3 พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้ เขาถอยไปจากฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจาก เรือนั้น 5:4 เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า “จงถอย ออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างๆลงจับปลา” 5:5 ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ ทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวน ลงตามพระดำรัสของพระองค์” 5:6 เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด 5:7 เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็ มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง 5:8 ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระชนูของพระเยซู ทูลว่า “โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป” 5:9 เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็น อันมากที่เขาจับได้นั้น 5:10 ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ ไปท่านจะเป็นผู้จับคน” 5:11 เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตาม พระองค์ไป</p>	

ข้อ 12 มีต่อในหน้าที่ 40

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

การเทศนาสั่งสอนของพระเยซูชนบงูเขา -- พระเยซูทรงสอนสาวกของพระองค์และคนหมู่
ใหญ่

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>การเทศนาสั่งสอนบนภูเขาเรื่องความสุขนิรันดร์</p> <p>5:1 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์</p> <p>5:2 และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า</p> <p>5:3 "บุคคลผู้ใดรู้สึกบกร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา</p> <p>5:4 บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม</p> <p>5:5 บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก</p> <p>5:6 บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์</p> <p>5:7 บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา</p> <p>5:8 บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า</p> <p>5:9 บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า</p> <p>5:10 บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา</p> <p>5:11 เมื่อเขาจะดิเคียนข่มเหงและนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข</p> <p>5:12 จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบาเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหง ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน</p> <p>คริสเตียนคือความสว่างและเกลือแห่งแผ่นดินโลก</p> <p>5:13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ</p> <p>5:14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้</p> <p>5:15 ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ยอมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนั้น</p> <p>5:16 จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์</p> <p>ทุกจุดทุกตัวอักษรจะต้องสำเร็จ</p> <p>5:17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ</p> <p>5:18 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็ จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น</p> <p>5:19 เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์</p> <p>5:20 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมจารยและพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์</p> <p>พระคริสต์ทรงอธิบายถึงคำสอนในพระคัมภีร์เดิม</p> <p>5:21 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าฆ่าคน' ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ</p> <p>5:22 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า 'ไอ้บ้า' ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า 'ไอ้โง่' ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก</p>			

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- การเทศนาสั่งสอนของพระเยซูบนภูเขา -- พระเยซูทรงสอนสาวกของ
พระองค์และคนหมู่ใหญ่

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
5:23 เหตุฉนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้น ได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน			
5:24 จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้น เสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน			
5:25 จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบ ท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ			
5:26 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ			
5:27 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา'			
5:28 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วง ประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว			
5:29 ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะ เป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในรก			
5:30 และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะ เป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในรก			
พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง			
5:31 ยังมีคำกล่าวไว้ว่า 'ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา' นั้น'			
5:32 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นขู้ ก็เท่ากับว่าผู้ นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วง ประเวณีด้วย			
5:33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่ จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า'			
5:34 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของ พระเจ้า			
5:35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึง กรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์			
5:36 อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้อ			
5:37 จริงก็จริงว่าจริง 'ไม่ก็ว่าไม่' พุดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพุดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว			
5:38 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า 'ตาแทนตาและฟันแทนฟัน'			
39 ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย			
5:40 ถ้าผู้ใดอยากจะทำพ้องศาลเพื่อจะริบเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย			
5:41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร			
5:42 ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่ยากขอยืมจากท่าน			
5:43 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู'			
5:44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชัง ท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน			
5:45 จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะ พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรม และแก่คนอธรรม			
5:46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ			
5:47 ถ้าท่านหักท้าวแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ			
5:48 เหตุฉนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เป็นผู้ดีรอบคอบ"			

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- การเทศนาสั่งสอนของพระเยซูบนภูเขา -- พระเยซูทรงสอนสาวก
ของพระองค์และคนหมู่มาก

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คนหน้าชื่อใจคดเสแสร้งว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา</p> <p>6:1 "จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์เพื่อจะให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์</p> <p>6:2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าชื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว</p> <p>6:3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น</p> <p>6:4 เพื่อท่านของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย</p> <p>6:5 เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าชื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มวมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว</p> <p>6:6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย</p> <p>6:7 แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง</p> <p>แบบอย่างของการอธิษฐาน</p> <p>6:8 เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดที่ท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว</p> <p>6:9 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ</p> <p>6:10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก</p> <p>6:11 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้</p> <p>6:12 และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น</p> <p>6:13 และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน</p> <p>6:14 เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย</p> <p>6:15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน</p> <p>การถืออดอาหารจากใจจริง</p> <p>6:16 ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าชื่อใจคด ด้วยเขาแสรังทำหน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว</p> <p>6:17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขลิบมทาศิระษะและล้างหน้า</p> <p>6:18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย</p>			

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- การเทศนาสั่งสอนของพระเยซูบนภูเขา -- พระเยซูทรงสอนสาวกของ
พระองค์และคนหมู่ใหญ่

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์</p> <p>6:19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้</p> <p>6:20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มีขโมยขุดช่องลักเอาไปได้</p> <p>6:21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย</p> <p>6:22 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง</p> <p>6:23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทับสักเพียงใด</p> <p>6:24 ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้</p> <p>จงแสวงหาทางของพระเจ้าก่อน</p> <p>6:25 เหตุฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนาว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนาว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ</p> <p>6:26 จงดูนกในอากาศ มันมีได้หว่าน มีได้เกี่ยว มีได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ</p> <p>6:27 มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ</p> <p>6:28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้มันที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย</p> <p>6:29 และเรามอบท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง</p> <p>6:30 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่ออ่อนย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ</p> <p>6:31 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม</p> <p>6:32 (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้</p> <p>6:33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน</p> <p>6:34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พอลอยู่แล้ว”</p>			

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- การเทศนาสั่งสอนของพระเยซูบนภูเขา -- พระเยซูทรงสอนสาวกของพระองค์และคนหมู่ใหญ่

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>อย่ากล่าวโทษผู้อื่น 7:1 "อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ 7:2 เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะดวงให้เขาด้วยเทหนามันใด ท่านจะได้รับดวงด้วยเทหนามันนั้น 7:3 เหตุไฉนท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของตนเอง 7:4 หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า 'ให้เราเชยผงออกจากตาของท่าน' แต่เหตุไฉนไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของตนเอง 7:5 ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ 7:6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย</p> <p>พระสัญญาอันน่าอัศจรรย์แก่ผู้อธิษฐาน 7:7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน 7:8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ก็นำได้รับ คนที่แสวงหาก็ก็นำพบ และคนที่เคาะก็จักเปิดให้แก่เขา 7:9 ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก่อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง 7:10 หรือให้ถุงเมื่อบุตรขอปลา 7:11 เหตุฉนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานของดีแก่ผู้ซึ่งขอกจากพระองค์</p> <p>กฎทองคำ 7:12 เหตุฉนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะฉนั้นคือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์</p> <p>คนแสวงหาความรอดมีน้อย คนจำนวนมากจึงหลงไป 7:13 จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้น นำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก 7:14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย</p> <p>เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จได้โดยคำสอนของเขา 7:15 จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งหมุดจแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า 7:16 ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลลงจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม 7:17 ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว 7:18 ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้ 7:19 ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ 7:20 เหตุฉนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา</p>			

ข้อ 21 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- การเทศนาสั่งสอนของพระเยซูบนภูเขา -- พระเยซูทรงสอนสาวกของพระองค์และคนหมู่ใหญ่ -- พระเยซูเสด็จขึ้นคำสอนด้วยพระบัญชา ให้ผู้ที่ได้ยินนั้นจงประพฤติตามคำสั่งสอนของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ผู้เคร่งศาสนาหลายคนหลงหายไป</p> <p>7:21 มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้</p> <p>7:22 เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ'</p> <p>7:23 เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า 'เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา'</p> <p>รากฐานสองชนิด</p> <p>7:24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา</p> <p>7:25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา</p> <p>7:26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย</p> <p>7:27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก"</p> <p>7:28 ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์</p> <p>7:29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์</p>			

8:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขาและทรงรักษาชายโรคเรื้อนให้หาย

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คนโรคเรื้อนหายป่วย</p> <p>8:1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมา จากภูเขาแล้ว คนเป็นอัน มากได้ติดตามพระองค์ไป</p> <p>8:2 ดุเถิด มีคนโรคเรื้อนมา นมัสการพระองค์แล้วทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่ พระองค์จะโปรด ก็ทรง บันดาลให้ข้าพระองค์สะอาด ได้"</p> <p>8:3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ ถูกดึงเขา แล้วตรัสว่า "เรา พอใจแล้ว จงสะอาดเถิด"</p> <p>ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของ เขาก็หาย</p> <p>8:4 ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขา ว่า "อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟัง เลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ ปุโรหิต และถวายเครื่อง ถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคน ทั้งหลาย"</p>	<p>พระเยซูทรงรักษาคนเป็นโรค เรื้อนให้หาย</p> <p>1:40 และมีคนโรคเรื้อนคน หนึ่งมาหาพระองค์ คุกเข่า ลงต่อพระองค์ และทูล ร้องวอนพระองค์ว่า "เพียงแต่ พระองค์จะโปรด พระองค์ก็ จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์ สะอาดได้"</p> <p>1:41 พระเยซูทรงส่งสารเขา จึ่งทรงยื่นพระหัตถ์ถูกดึง คนนั้น ตรัสแก่เขาว่า "เรา พอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด"</p> <p>1:42 พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด</p> <p>1:43 ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น</p> <p>1:44 ตรัสแก่เขาว่า "เจ้า อย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟัง เลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชา สำหรับคนที่หายโรคเรื้อน แล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคน ทั้งหลาย"</p> <p>1:45 แต่คนนั้นเมื่อออกไป แล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมาย ให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะ เสด็จเข้าไปในเมืองอย่าง เปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้อง ประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบล มาหาพระองค์</p>	<p>พระเยซูทรงรักษาชายโรค เรื้อนให้หาย</p> <p>5:12 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรง อยู่ในเมืองหนึ่ง ดุเถิด มีคน เป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อ เขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลง ถึงดินอ้อนวอนทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่ พระองค์จะโปรดก็ทรง บันดาลให้ข้าพระองค์สะอาด ได้"</p> <p>5:13 พระองค์ทรงยื่นพระ หัตถ์ถูกดึงเขาแล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด"</p> <p>ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของ เขาก็หาย</p> <p>5:14 พระองค์จึงกำชับเขา ไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า "แต่จงไปแสดง ตัวแก่ปุโรหิต และถวาย เครื่องบูชาสำหรับคนที่หาย โรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสส ได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐาน ต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหาย โรคแล้ว"</p> <p>5:15 แต่กิตติศัพท์ของ พระองค์ยิ่งเลื่องลือไป</p> <p>และประชาชนเป็นอันมากมา ขุนนวมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆ ของเขา</p> <p>5:16 แต่พระองค์เสด็จ ออกไปในที่เปลี่ยว และทรง อธิษฐาน</p>	

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูได้เสด็จไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีกและทรงรักษาคนอัมพาต

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาต 9:1 และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์</p> <p>9:2 ดุเถิด เขาหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์</p> <p>เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว"</p> <p>9:3 ดุเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า "คนนี้พูดหมิ่นประมาท"</p>	<p>คนอัมพาตได้รับความรอดแล้วได้รับการรักษาจนหาย 2:1 ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยืนยันว่า พระองค์ประทับที่บ้าน 2:2 และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพระวจนะนั้นให้เขาฟัง</p> <p>2:3 แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม</p> <p>2:4 เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา</p> <p>2:5 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว"</p> <p>2:6 แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า 2:7 "ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น"</p>	<p>ทรงรักษาคนอัมพาต 5:17 คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิเดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค 5:18 และดุเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์ 5:19 เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน หย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู 5:20 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "บุตรเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว"</p> <p>5:21 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า "คนนี้ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น"</p>	

ข้อ 4 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 8 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 22 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสกาครั้งแรก ไปจนถึงปีสกาครั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- คนอัมพานั้นได้รับความรอดแล้ว -- บุตรมนุษย์(คือพระเยซูคริสต์)

มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้ -- พระเยซูทรงเรียกมัทธิวคือเลวี

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
<p>9:4 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า</p> <p>"เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดช่วยอยู่ในใจเล่า</p> <p>9:5 ที่จะว่า 'บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเกิด' นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน</p> <p>9:6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาดว่า) "จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเกิด"</p> <p>9:7 เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน</p> <p>9:8 เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์</p> <p>ทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี</p> <p>9:9 ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเกิด" เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป</p>	<p>2:8 และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า</p> <p>"เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า</p> <p>2:9 ที่จะว่ากับคนอัมพาดว่า 'บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเกิด' นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน</p> <p>2:10 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาดว่า)</p> <p>2:11 "เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเกิด"</p> <p>2:12 ทันใดนั้นคนอัมพาดได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง</p> <p>คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า</p> <p>"เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย"</p> <p>ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี</p> <p>2:13 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา</p> <p>2:14 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า "จงตามเรามาเกิด" เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป</p>	<p>5:22 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า</p> <p>"ไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้</p> <p>5:23 ที่จะว่า 'บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเกิด' นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน</p> <p>5:24 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาดว่า)</p> <p>"เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเกิด"</p> <p>5:25 ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลากร้องสรรเสริญพระเจ้า</p> <p>5:26 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจ และได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า "วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด"</p> <p>ทรงเรียกเลวี</p> <p>5:27 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่งชื่อเลวินั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเกิด"</p> <p>5:28 เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัดลุกขึ้นตามพระองค์ไป</p>	

ข้อ 10 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 15 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 29 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแด่พระเยซู -- พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
9:10 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดุเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์ และกับพวกสาวกของพระองค์	2:15 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซู และพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก	5:29 เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแด่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆมาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน	
9:11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้วก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า"	2:16 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า "เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า"	5:30 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ของเขา และพวกฟาริสี กระซิบบ่นติพวกสาวกของพระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกท่านมากินและดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป"	
9:12 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ"	2:17 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ"	5:31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ"	
9:13 ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่"	เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่"	5:32 เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่"	

ข้อ 14 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 18 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 33 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 6 : ตั้งแต่ปีสภาคั้งแรก ไปจนถึงปีสภาคั้งที่สองในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- คำถามเกี่ยวกับสาวกของพระเยซูที่ไม่ต้องอดอาหาร -- พระเยซู
ตรัสคำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อและถุงหนัง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>9:14 แล้วพวกสาวกของ ยอห์นมาหาพระองค์</p> <p>ทูลว่า "เหตุไฉนพวกข้า พระองค์และพวกฟาริสีถือ อดอาหารบ่อยๆ แต่พวก สาวกของพระองค์ไม่ถืออด อาหาร"</p> <p>9:15 พระเยซูจึงตรัสกับเขา ว่า "สหายของเจ้าบ่าวเป็น ทุกขโศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยัง อยู่กับเขาได้หรือ</p> <p>แต่วันทันจะมาถึงเมื่อ เจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร</p> <p>คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อผ้าและ ถุงหนัง</p> <p>9:16 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอ ใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่า ผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไป อีก</p> <p>9:17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำ อองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะ เสียไปด้วย</p> <p>แต่เขาย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดี ด้วยกันได้"</p>	<p>2:18 มีพวกศิษย์ของยอห์น และของพวกฟาริสีกำลังถือ อดอาหาร พวกเขามาทูล ถามพระองค์ว่า "เหตุไฉน พวกสาวกของยอห์นและ ของพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ ถือ"</p> <p>2:19 พระเยซูจึงตรัสแก่เขา ว่า "ท่านจะให้สหายของ เจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อ เจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้น หรือ เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนาน เท่าใด สหายก็ถืออดอาหาร ไม่ได้นานเท่า นั้น</p> <p>2:20 แต่วันทันจะมาถึงเมื่อ เจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร</p> <p>คำอุปมาเกี่ยวกับผ้าและถุง หนัง</p> <p>2:21 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอ ใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำ อย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะ เข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื้อ เก่าขาดกว้างออกไปอีก</p> <p>2:22 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำ อองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนัง เก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่น ใหม่จะทำให้ถุงเก่า นั้นขาด ไป น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียไป</p> <p>แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ ในถุงหนังใหม่"</p>	<p>5:33 เขาทั้งหลายทูล พระองค์ว่า "ทำไมพวกศิษย์ ของยอห์นถืออดอาหาร เนื่องๆและอริษฐานอันวอน และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือ เหมือนกัน แต่สาวกของท่าน กินและดื่ม"</p> <p>5:34 ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่ เขาว่า "ท่านจะให้สหายของ เจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อ เจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้น หรือ</p> <p>5:35 แต่วันทันจะมาถึงเมื่อ เจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออด อาหาร"</p> <p>คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อและถุง หนัง</p> <p>5:36 พระองค์ยังตรัสคำ อุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า "ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อ ใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำ อย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาด เสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามา จากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับ เสื้อเก่าด้วย</p> <p>5:37 ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่น ใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้า ทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำ ให้ถุงหนังเก่าขาดไป และ น้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสีย ไปด้วย</p> <p>5:38 แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะ ถนอมรักษาด้วยกันได้</p> <p>5:39 ไม่มีผู้ใดเมื่อเติมน้ำองุ่น เก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่น ใหม่ทันที เพราะเขาว่า 'ของ เก่านั้นก็ดีกว่า'"</p>	

ข้อ 18 มีต่อในหน้าที่ 78

ข้อ 23 มีต่อในหน้าที่ 47

6:1 มีต่อในหน้าที่ 47

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง** ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์**

เทศกาลเลี้ยงนี้น่าจะเป็นเทศกาลปีศาจครั้งที่สองในพันธกิจของพระคริสต์ -- ****สองปีก่อน**

การตรึงกางเขนของพระเยซู (ดูคำอธิบายด้านล่างหน้า 22) -- พระเยซูทรงรักษาคนป่วยที่

สระเบธซาธา -- แม้ว่าพวกยิวต้องการจะฆ่าพระเยซู พระองค์ก็ทรงสอนพวกเขา

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา 5:1 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 5:2 ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง 5:3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนงอ คนผอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม</p>
<p>5:4 ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาควานน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไป ในน้ำก่อน ก็หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่ 5:5 ที่นั้นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว 5:6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ ตรัสกับเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ" 5:7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า "ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้า ลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว" 5:8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด" 5:9 ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต 5:10 ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า "วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิด พระราชบัญญัติ" 5:11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า "ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า 'จงยกแคร่ของ เจ้าแบกเดินไปเถิด'" 5:12 เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า "คนที่สั่งเจ้าว่า 'จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด' นั้น เป็นผู้ใด" 5:13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจาก ขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก 5:14 ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่า ทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า" 5:15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รับการรักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู 5:16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงขมเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรง กระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต 5:17 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พระบิดาของเรายังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็กทำด้วย" 5:18 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า 5:19 ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใด ตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตร จึงทรงกระทำด้วย" 5:20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ 5:21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำ ให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น 5:22 เพราะว่าพระบิดาไม่ได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร 5:23 เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวาย เกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา</p>			

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- แม้ว่าพวกยิวต้องการจะฆ่าพระเยซู พระองค์ก็ทรงสอนพวกเขาใน
เมืองเยรูซาเล็ม

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>5:24 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว</p> <p>5:25 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต</p>
<p>5:26 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น</p> <p>5:27 และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์ การฟื้นขึ้นมาสองแบบ</p> <p>5:28 อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์</p> <p>5:29 และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤติชั่วก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา</p> <p>บุตรดาพยานของพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า</p> <p>5:30 เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา</p> <p>5:31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง</p> <p>5:32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง</p> <p>5:33 ท่านทั้งหลายได้ไขคนไปหาจอห์น และจอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง</p> <p>5:34 เราได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด</p> <p>5:35 ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะขึ้นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของจอห์นนั้น</p> <p>5:36 แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของจอห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา</p> <p>5:37 และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์</p> <p>5:38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระดรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น</p> <p>5:39 จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา</p> <p>5:40 แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต</p> <p>5:41 เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์</p> <p>5:42 แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน</p> <p>5:43 เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น</p> <p>5:44 ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร</p> <p>5:45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายวางใจอยู่</p> <p>5:46 ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา</p> <p>5:47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้"</p>			

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พวกฟาริสีบ่นเพราะพวกสาวกของพระเยซูได้ครวญข้าวในวันสะบาโต

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระคริสต์เป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะบาโต</p> <p>12:1 ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน</p> <p>12:2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาก็ทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต"</p> <p>12:3 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกหิว"</p> <p>12:4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่ปุโรหิตพวกเดียว</p> <p>12:5 ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด</p> <p>12:6 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี้มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก</p> <p>12:7 แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด</p> <p>12:8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะบาโต"</p>	<p>พระเยซูเป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะบาโต</p> <p>2:23 ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป</p> <p>2:24 ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า "ดูเถิด ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต"</p> <p>2:25 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "พวกท่านยังไม่ได้เคยอ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย</p> <p>2:26 คือคราวเมื่ออาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และข้ายังส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย"</p> <p>2:27 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต</p> <p>2:28 เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย"</p>	<p>พระเยซูเป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะบาโต</p> <p>6:1 ต่อมาในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปในนา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวขยี้กิน</p> <p>6:2 บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต"</p> <p>6:3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้หรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย</p> <p>6:4 คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น"</p> <p>6:5 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย"</p>	

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงรักษาชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบในวันสะบาโต -- พวกฟาริสีจึงต้องการจะฆ่า

พระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ทรงรักษาชายมือลีบ 12:9 แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา 12:10 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ</p> <p>คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า "การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่" เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 12:11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่จุดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ 12:12 มนุษย์คนหนึ่งยอมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต"</p> <p>12:13 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง 12:14 ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้</p>	<p>ทรงรักษาชายมือลีบในวันสะบาโต 3:1 แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ 3:2 คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้</p> <p>3:3 พระองค์ตรัสแก่คนมือลีบว่า "มายืนข้างหน้าเถอะ" 3:4 พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า "ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำ การดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตหรือจะสังหารชีวิตดี" ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่ 3:5 พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง 3:6 พวกฟาริสีจึงออกไปและในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้</p>	<p>ทรงรักษาชายมือลีบ 6:6 ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ 6:7 ฝ่ายพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้</p> <p>6:8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือลีบนั้นว่า "จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า" เขาก็ลุกขึ้นยืน 6:9 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำ การดีหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตหรือจะผลาญชีวิตดี" 6:10 พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง 6:11 แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้</p>	

ข้อ 15 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 7 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 12 มีต่อในหน้าที่ 50

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

ผู้คนมากมายจากหลายที่ติดตามพระเยซูไป -- พระองค์ทรงรักษาคนป่วยเป็นอันมากให้หาย

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ฝูงชนที่ติดตามมาได้รับการรักษาให้หาย 12:15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ติดตามพระองค์ไป</p> <p>พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน</p> <p>12:16 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขา มิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด</p> <p>12:17 ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า 12:18 'ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาริษยาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ 12:19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน 12:20 ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หัก ไม้ตะเกียงเป็นครันแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ 12:21 และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน'</p>	<p>ฝูงชนก็ติดตามไปและคนเป็นอันมากได้รับการรักษาให้หาย 3:7 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเล และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลี ได้ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย 3:8 จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยินถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์ 3:9 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ 3:10 ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มีโรคต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์ 3:11 และพวกศิโซโครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอึงว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า" 3:12 ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด</p>		

ข้อ 22 มีต่อในหน้าที่ 59

ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์ให้เป็นอัครสาวก -- ชื่อของอัครสาวกสิบสอง

คน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ชื่ออัครสาวกสิบสองคนกับงานที่ทรงมอบให้</p> <p>10:1 เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว</p> <p>พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้</p> <p>10:2 อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา</p> <p>10:3 ฟิลิปและบารโธโลมิว โทมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลเบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส</p> <p>10:4 ซีโมนชาวคานาอัน และยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น</p> <p><i>ข้อ 5 มีต่อในหน้าที่ 82</i></p>	<p>ทรงตั้งอัครสาวกสิบสองคน 3:13 แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา</p> <p>และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้นั้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์</p> <p>3:14 พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ</p> <p>3:15 และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้</p> <p>3:16 และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร</p> <p>3:17 และยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟารอง</p> <p>3:18 อันดรูว์ ฟิลิป บารโธโลมิว มัทธิว โทมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ธัดเดอัส</p> <p>ซีโมนชาวคานาอัน</p> <p>3:19 และยูดาสอิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือ</p> <p><i>ข้อ 20 มีต่อในหน้าที่ 59</i></p>	<p>ทรงเลือกอัครสาวกสิบสองคน 6:12 ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยิ่งรุ่ง</p> <p>6:13 ครั้นรุ่งเช้าแล้ว พระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก</p> <p>6:14 คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น</p> <p>ฟิลิปและบารโธโลมิว</p> <p>6:15 มัทธิวและโทมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เศโลเท</p> <p>6:16 ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย</p> <p>6:17 แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็ลงมา</p>	
<p>ขึ้น ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทรและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา</p> <p>6:18 และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย</p> <p>6:19 ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน</p>			

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงเทศนาและสั่งสอนในที่ราบ (ดู ลูกา 6:17 ในหน้า 50)

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>ความสุขอันเปี่ยมล้น</p> <p>6:20 พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า "ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน</p> <p>6:21 ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ</p> <p>6:22 ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่ว เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์</p> <p>6:23 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ ดูเถิด บ้าเหน็บของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะวาบรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกเขาศตวรรษเหมือนกัน</p> <p>6:24 แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล่าโลมใจแล้ว</p> <p>6:25 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้</p> <p>6:26 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน</p> <p>6:27 แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน</p> <p>6:28 จงอวยพรแก่คนที่ข่งดาท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นท่าน</p> <p>6:29 ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม</p> <p>6:30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้รับเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน</p> <p>6:31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน</p> <p>6:32 แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็รักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน</p> <p>6:33 ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน</p> <p>6:34 ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขามาก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขามากเท่ากัน</p> <p>6:35 แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บ้าเหน็บของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว</p> <p>6:36 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา</p>	

ข้อ 37 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงเทศนาและสั่งสอนในที่ราบ

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>6:37 อยารินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิจฉัยโทษ 6:38 จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในดักของท่านจะได้รับดวงด้วย 6:39 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า "คนตาบอดจะ 6:40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็ 6:41 เหตุใดท่านมองดูดวงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณา 6:42 เหตุใดท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า 'พี่น้องเอ๋ย ให้เรา 6:43 ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี 6:44 เพราะว่าจากรูจักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขา 6:45 คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ 6:46 เหตุใดท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้า 6:47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เรา 6:48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งสร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้ง 6:49 ส่วนคนที่ได้ยินและมีได้กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งสร้าง</p>	

7:1 มีต่อไปในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงประหลาดใจนักเพราะความเชื่ออันยิ่งใหญ่ของนายร้อย -- พระเยซูทรงรักษา
ผู้รับใช้ของนายร้อยนั้น

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ผู้รับใช้ของนายร้อยหายป่วย 8:5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์ 8:6 ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก" 8:7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไปรักษาเขาให้หาย" 8:8 นายร้อยผู้นั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค 8:9 เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"</p>		<p>ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อย 7:1 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม 7:2 มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่น่าयरักมาก ป่วย เกือบจะตายแล้ว 7:3 เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับใช้ของตน 7:4 เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า "นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน 7:5 เพราะว่าท่านรักชนชาติของเรา และท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา" 7:6 พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคาของข้าพระองค์ 7:7 เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค 7:8 ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"</p>	

ข้อ 10 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 9 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงประหลาดใจนักเพราะความเชื่ออันยิ่งใหญ่ของนายร้อย --
พระเยซูทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อยนั้น

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>8:10 ครั้นพระเยซูทรงไดยืนตั้งนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนดีกเท่านี้แม่ในอิสราเอล"</p> <p>8:11 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงกันกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์</p> <p>8:12 แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"</p> <p>8:13 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า "ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น" และในเวลานั้นเองผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ</p>		<p>7:9 เมื่อพระเยซูทรงไดยืนคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเหลียวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม่ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้"</p> <p>7:10 ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว</p>	

ข้อ 14 มีต่อในหน้าที่ 31

ข้อ 11 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงประทานให้บุตรชายของหญิงม่ายเป็นขึ้นมาจากความตาย -- ยอห์นผู้ให้รับ
 บัพติศมาติดอยู่ในคุกและสงสัยว่าพระเยซูคือพระคริสต์หรือไม่

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>บุตรชายของหญิงม่ายได้ฟื้นคืนชีพที่เมืองนาอิน 7:11 ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์ 7:12 เมื่อพระองค์มาใกล้ประตูเมืองนั้น ดุเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น</p>	
		<p>7:13 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดานั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า "อย่าร้องไห้" 7:14 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ถูกต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า "ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด" 7:15 คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา 7:16 ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า "ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา" และ "พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว" 7:17 และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้น</p>	
<p>พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา 11:2 ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป 11:3 ทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น"</p>		<p>7:18 ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง พวกศิษย์ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทูลถามพระเยซู 7:19 ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า "ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น" 7:20 เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า "ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า 'ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น'" 7:21 ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บป่วยและโรคต่างๆและให้พ้นจากริเวณชั่ว และคนตาบอดหลายคน พระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้ 7:22 แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า "จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา" 7:23 บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข"</p>	
<p>11:4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น" 11:5 คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา 11:6 บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข"</p>			

ข้อ 7 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 24 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาให้คนทั้งปวงฟัง -- "ในบรรดาศาสดาพยากรณ์ ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา"

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>11:7 ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า "ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดย</p> <p>11:8 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนิ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์</p> <p>11:9 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียวและเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก</p> <p>11:10 คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน'</p> <p>11:11 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก</p> <p>11:12 และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้</p> <p>11:13 เพราะคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย และพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี้</p> <p>11:14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น</p> <p>11:15 ใครมีหูจงฟังเถิด</p>		<p>พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา</p> <p>7:24 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า "ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ</p> <p>7:25 แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนิ่มก็อยู่อย่างตริเศษยอมอยู่ในราชสำนัก</p> <p>7:26 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์อีก</p> <p>7:27 คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน'</p> <p>7:28 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก"</p> <p>7:29 ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุติธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว</p> <p>คำวิจารณ์อย่างไรเหตุผลของพวกฟาริสี</p> <p>7:30 แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิบัติพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มีได้รับบัพติศมาจากยอห์น</p>	

ข้อ 16 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 31 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ชาวยิวหลายๆคนปฏิเสธทั้งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระเยซูแล้ว --
พระเยซูทรงติเตียนเมืองต่างๆ ที่ได้เห็นการอัครรรษ์ของพระองค์แต่ยังไม่ได้อกลับใจเสียใหม่

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>11:16 เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแกเพื่อน 11:17 กล่าวว่า 'พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แกพวกเธอ และพวกเธอมิได้รำครวญ' 11:18 ด้วยว่ายอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า 'มีผีเข้าสิงอยู่' 11:19 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า 'ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป' แต่พระบัญญัติก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระบัญญัตินั้น"</p>		<p>7:31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร 7:32 เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแกเพื่อนว่า 'พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แกพวกเธอ และพวกเธอมิได้รำให้' 7:33 ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า 'เขามีผีเข้าสิงอยู่' 7:34 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า 'ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป' 7:35 แต่พระบัญญัติก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระบัญญัตินั้น"</p> <p style="text-align: right;"><i>ข้อ 36 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	

การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

11:20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นติเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้อกลับใจเสียใหม่

11:21 "วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซีเก้ กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว

11:22 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า

11:23 และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้

11:24 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า"

11:25 ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า "โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้

11:26 ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์

11:27 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

การเชื่อเชิญที่ยิ่งใหญ่

11:28 บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข

11:29 จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน

11:30 ด้วยว่าแอกของเราก็เบากว่า และภาระของเราก็กเบา"

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงสั่งสอนเกี่ยวกับผู้ที่ได้รับการยกบาปมากที่สุดก็รักมากแก่ซีโมนผู้เป็นฟาริสี -- หญิงคนชั่วได้ยื่นข่าวดีที่สุดที่เธอเคยได้ยื่นมาก่อนในชีวิต “ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว” -- พวกผู้หญิงที่สัตย์ซื่อติดตามพระเยซูไปและรับใช้พระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>หญิงคนชั่วขโมยพระเยซู 7:36 มีคนหนึ่งในพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง 7:37 และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม 7:38 มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้ น้ำตาไหลชำระพระบาทและเอาผมเช็ด จบพระบาทของพระองค์ และขโมยพระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น 7:39 ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า “ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว” 7:40 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง” เขาทูลว่า “ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด”</p> <p>ผู้ที่ได้รับการยกบาปมากที่สุดก็รักมาก 7:41 พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้าเห็นคนหนึ่งมีลูกหนึ่งสองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญเดนาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบบเหรียญ 7:42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้านี้มากกว่า” 7:43 ซีโมนจึงทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านคิดเห็นถูกแล้ว” 7:44 พระองค์จึงทรงเหลียวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า “ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด 7:45 ท่านมิได้จบบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจบบเท้าของเรา 7:46 ท่านมิได้เอาน้ำมันขโมยศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมขโมยของเรา 7:47 เหตุฉะนั้น เรามอบท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้ว เพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย” 7:48 พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า “ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว” 7:49 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า “คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้” 7:50 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า “ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด”</p> <p>การประกาศและการรักษาในแคว้นกาลิลี 8:1 ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ 8:2 พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มิวิญญานชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือ มารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี 8:3 และโยอันนาภรรยาของคูซา ดันเรือนของเฮโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา</p>	

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงรักษาชายคนหนึ่งมีฝีเข้าสิงอยู่ -- ชาวยิวได้กล่าวคำหมิ่นประมาท

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ชายมีฝีสิงได้รับการรักษา พวกเขาฟาริสีกล่าวหาว่าเป็นโดยฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล</p> <p>12:22 ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งมีฝีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้นั้นจึงพูดจึงเห็นได้</p> <p>12:23 และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า "คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ"</p> <p>12:24 แต่พวกเขาฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า "ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น"</p> <p>12:25 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า</p> <p>"ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป</p> <p>เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้</p> <p>12:26 และถ้าชาตานขับชาตานออกมันก็จะแตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไรได้"</p>	<p>3:20 และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้</p> <p>3:21 เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า "พระองค์วิกลจริตแล้ว"</p> <p>ความผิดปกติที่ทรงอภัยให้ไม่ได้</p> <p>3:22 พวกธรรมจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า "ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง" และ "ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น"</p> <p>3:23 ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า</p> <p>"ชาตานจะขับชาตานให้ออกอย่างไรได้"</p> <p>3:24 ถ้าราชอาณาจักรใดๆเกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้</p> <p>3:25 ถ้าครัวเรือนใดๆเกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้</p> <p>3:26 และถ้าชาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป</p>	<p>พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าขับผีออกโดยเบเอลเซบูล</p> <p>11:14 พระองค์ทรงขับผีใบ้ อยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้</p> <p>และประชาชนก็ประหลาดใจ</p> <p>11:15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า "คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น"</p> <p>11:16 คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์</p> <p>11:17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า</p> <p>"ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป</p> <p>ครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับครัวเรือนก็จะล่มสลาย</p> <p>11:18 และถ้าชาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล</p>	

ข้อ 27 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 27 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 19 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ความผิดพลาดที่ทรงอภัยให้ไม่ได้

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>12:27 และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน</p> <p>12:28 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าอาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว</p>		<p>11:19 ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน</p> <p>11:20 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนี้ พระหัตถ์ของพระเจ้าอาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว</p> <p>11:21 เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของเขา ก็ปลอดภัย</p>	
<p>12:29 หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมาก และปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้</p>	<p>3:27 ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมาก และปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้</p>	<p>11:22 แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้รับเอาไปนั้น</p> <p>11:23 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็น ผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป</p>	
<p>12:30 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็น ผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป</p>		<p>ข้อ 24 มีต่อในหน้าที่ 62</p>	
<p>12:31 เพราะฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า ความผิดพลาดและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้</p> <p>เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้</p>	<p>3:28 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดพลาดทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้</p> <p>3:29 แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยโทษเลย แต่ผู้นั้นยอมได้รับโทษจากการพิพากษาเป็นนิตย์”</p> <p>3:30 ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง”</p> <p>ข้อ 31 มีต่อในหน้าที่ 63</p>		
<p>12:32 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า</p>			

ข้อ 33 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

ชาวยิวหลายๆ คนในยุคนั้นจะถูกพิพากษาลงโทษในวันพิพากษาเพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะ
กลับใจเสียใหม่ตามคำประกาศของพระเยซู

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คำพูดที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่ชั่วร้าย</p> <p>12:33 จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวและผลของต้นไม้ก็เลว เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน</p> <p>12:34 โอ ชาดีงูร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ</p> <p>12:35 คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว</p> <p>12:36 ฝ่ายเรบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา</p> <p>12:37 เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า"</p>			
<p>โยนาคือตัวอย่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์</p> <p>12:38 คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากให้เห็นหมายสำคัญจากท่าน"</p> <p>12:39 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "คนชาติชั่วและเล่นขูแสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาคาศาสดาพยากรณ์"</p> <p>12:40 ด้วยว่า 'โยนาห์' ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน' ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉะนั้น</p> <p>12:41 คนชาวนี้นะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูดี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวนี้นะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาค และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี่</p> <p>12:42 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูดี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี่</p>		<p>หมายสำคัญของโยนาค</p> <p>11:29 เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น</p> <p>พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า "คนยูดี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาคาศาสดาพยากรณ์เท่านั้น</p> <p>11:30 ด้วยว่าโยนาคได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนี้นะเวห์ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยูดี้ ฉะนั้น</p> <p>11:31 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูดี้ และจะกล่าวโทษคนในยูดี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี่</p> <p>11:32 คนชาวนี้นะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูดี้ และจะกล่าวโทษคนในยูดี้ ด้วยว่าชาวนี้นะเวห์ได้กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาค และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาคมีอยู่ที่นี่</p>	

ข้อ 43 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 33 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูยังทรงสั่งสอนผู้คนในหมู่ประชาชนต่อไป

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>บ้านปลายของผู้ที่มุ่งหวังพึ่งความดีของตนเอง</p> <p>12:43 เมื่อศิโสะโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กัณดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย</p> <p>12:44 แล้วมันก็กล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น' และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว</p> <p>12:45 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่นร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น"</p>		<p>จงให้แสงสว่างของตาสองออกไป</p> <p>11:33 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้</p> <p>11:34 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด</p> <p>11:35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง</p> <p>11:36 เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสิ้นของท่านเต็มไปด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน"</p> <p><i>ข้อ 37 มีต่อในหน้าที่ 64</i></p> <hr/> <p>การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี แต่ยังไม่มีความรอด</p> <p>11:24 เมื่อศิโสะโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กัณดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมานั้น'</p> <p>11:25 และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว</p> <p>11:26 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก"</p> <p>11:27 ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า "ครรรค์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และห้วงมที่พระองค์เสวยนั้นก็เป็นสุข"</p> <p>11:28 แต่พระองค์ตรัสว่า "มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวาจาของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวาจาเช่นนั้นไว้ก็เป็นสุข"</p>	

ข้อ 46 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 29 มีต่อในหน้าที่ 61

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

ครอบครัวที่แท้จริงของพระเยซู

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ผู้ประพาศติดตามพระประสงค์ของพระเจ้าก็เปรียบเหมือนญาติพี่น้องของพระคริสต์ 12:46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดุเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์ 12:47 แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์"</p> <p>12:48 แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า "ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา"</p> <p>12:49 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า "ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา"</p> <p>12:50 ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"</p>	<p>ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือนมารดาและพี่น้องของพระเยซู 3:31 เวลานั้น มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอกแล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ 3:32 และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์คอยอยู่ข้างนอก"</p> <p>3:33 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา"</p> <p>3:34 พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า "ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา"</p> <p>3:35 ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"</p>	<p>มารดาและพวกน้องชายของพระเยซูก็เหมือนกับคนอื่นๆ 8:19 ครั้งนั้น มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้ เพราะคนมาก</p> <p>8:20 มีคนทูลพระองค์ว่า "มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์"</p> <p>8:21 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มารดาของเรา และพี่น้องของเรา คือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม"</p>	

13:1 มีต่อในหน้าที่ 68

4:1 มีต่อในหน้าที่ 68

ข้อ 22 มีต่อในหน้าที่ 74

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พวกผู้นำศาสนายิวโกรธต่อพระเยซูอีก --ฝูงชนจำนวนมากมารวมตัวกันเพื่อฟังพระเยซูอีก
ครั้ง

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		11:37 เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีอ่อนวอนพระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง 11:38 ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ	
<p>รูปแบบแห่งความชอบธรรมที่ปรากฏเท่านั้นก็ยังไม่เพียงพอ</p> <p>11:39 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "เจ้าพวกฟาริสียอมชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย</p> <p>11:40 คนโงดเขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ</p> <p>11:41 แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิแก่เจ้าทั้งหลาย</p> <p>11:42 แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแห่นและขม้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็ไม่ต้องละเว้นด้วย</p> <p>11:43 วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นึ่งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด</p> <p>11:44 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่ว่ามีอะไร"</p> <p>ทรงดำหนินักกฎหมาย การพิพากษาแก่คนยุคนี</p> <p>11:45 นักกฎหมายคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็คิดเตียนพวกเราด้วย"</p> <p>11:46 พระองค์ตรัสว่า "วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมายด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นี้เดียว</p> <p>11:47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าถืออูโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น</p> <p>11:48 ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเจ้าได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ถืออูโมงค์ฝังศพให้</p> <p>11:49 เหตุฉะนั้น พระบัญญัติของพระเจาก็ตรัสด้วยว่า 'เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และขมเหงบ้าง'</p> <p>11:50 เพื่อคนยุคนีแหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก</p> <p>11:51 คือตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนีจะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น</p> <p>11:52 วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมาย ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้"</p> <p>11:53 เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายถึงให้ตรัสต่อไปหลายประการ</p> <p>11:54 คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้</p> <p>เชื้อของพวกฟาริสี</p> <p>12:1 ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า "ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด</p> <p>12:2 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์</p> <p>12:3 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน</p>			

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระองค์ยังคงตรัสสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>12:4 มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก</p> <p>12:5 แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรระวังผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมีฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ</p>	
12:6		<p>นกกระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย</p> <p>12:7 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว</p> <p>12:8 และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย</p> <p>12:9 แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า</p> <p>12:10 ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้</p> <p>12:11 เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร</p> <p>12:12 เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาโมงนั้นเองว่า ท่านควรจะทำอะไรบ้าง"</p> <p>12:13 และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ขอสิ่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า"</p> <p>12:14 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "บุตรเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน"</p> <p>12:15 แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดๆมิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น"</p> <p>คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่</p> <p>12:16 และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า "ไรนาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก</p> <p>12:17 เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา'</p> <p>12:18 เขาจึงคิดว่า 'เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น</p> <p>12:19 แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า "จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเกินไว้พอหลายปี จงอยู่สบายกิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด"</p> <p>12:20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า 'เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า'</p> <p>12:21 คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้านั้นเป็นเช่นนั้นแหละ"</p> <p>12:22 และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม</p> <p>12:23 เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม</p> <p>12:24 จงพิจารณาดูอีกว่า มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมีได้มั่งมีหรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว</p> <p>12:25 มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ</p> <p>12:26 เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า</p>	

ข้อ 27 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระองค์ยังคงตรัสสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>12:27 จงพิจารณาดอกไม้ว่ามันงอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นต้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาวโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง</p> <p>12:28 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้ และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่ออ่อนย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด</p>	
		<p>12:29 ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดีหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจสงสัยเลย</p> <p>12:30 เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้</p> <p>12:31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน</p> <p>12:32 ฟุ้งแคะเล็กน้อยเอ๋ย อย่างกลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน</p> <p>12:33 จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้เก่า คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ซิมโอนมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย</p> <p>12:34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย</p> <p>เราควรจะคอยทำการเสด็จกลับมาของพระเยซู</p> <p>12:35 ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่</p> <p>12:36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้</p> <p>12:37 ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา</p> <p>12:38 ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้เฝ้าอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข</p> <p>12:39 ให้เข้าใจอย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าซิมโอนจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้</p> <p>12:40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน"</p> <p>12:41 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือหรือตรัสแก่คนทั้งปวง"</p> <p>คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือกินสัตว์ชื่อ</p> <p>12:42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ใครเป็นคนต้นเรือกินสัตว์ชื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา</p> <p>12:43 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข</p> <p>12:44 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสินของท่าน</p> <p>12:45 แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า 'นายของข้าคงจะมาช้า' แล้วจะตั้งต้นโบทดีผู้รับใช้ขายหญิงและกินดื่มเมาไป</p> <p>12:46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ</p> <p>12:47 ผู้รับใช้นั้นที่ไดรรู้ใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนมาก</p> <p>12:48 แต่ผู้ที่มีได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้้นั้นมาก</p>	

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระองค์ยังคงตรัสสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก -- พระเยซูทรงเตือนชาวยิว “ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>พระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้เกิดการแตกแยกกัน 12:49 เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว 12:50 เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ 12:51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้เกิดการแตกแยกกันต่างหาก 12:52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปห้าคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม 12:53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี” 12:54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวทันทีว่า ‘ฝนจะตก’ และก็เป็นอย่างนั้นจริง 12:55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า ‘จะร้อนจัด’ และก็เป็นจริง 12:56 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้ 12:57 เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก 12:58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุทสาห์หาช่งที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกลือกว่าเขาจะจุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ 12:59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์”</p> <p>กลับใจหรือพินาศ 13:1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขา ระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง 13:2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ 13:3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน 13:4 หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สิโลอัมได้พังทับเขาตายเสีย นั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ 13:5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ จะต้องพินาศเหมือนกัน”</p> <p>คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล 13:6 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า “คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ 13:7 เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า ‘ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้ดินรกไปเปลาๆทำไม’ 13:8 แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า ‘นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่ 13:9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดียอ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย”</p>	

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

คำอุปมาที่เล็งถึงอาณาจักรของพระเจ้า -- คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช</p> <p>13:1 ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเล</p> <p>13:2 มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ และบรรดาคคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง</p> <p>13:3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า</p> <p>"ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช</p> <p>13:4 และเมื่อเขาหว่านเมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้างแล้วนกก็มากินเสีย</p> <p>13:5 บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก</p> <p>13:6 แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป</p> <p>13:7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย</p> <p>13:8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง</p> <p>13:9 ใครมีหูจงฟังเถิด"</p>	<p>คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช</p> <p>4:1 แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฟุ้งชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์</p> <p>เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และฟุ้งชนอยู่บนฝั่งชายทะเล</p> <p>4:2 พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า</p> <p>4:3 "จงฟัง ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช</p> <p>4:4 และต่อมาเมื่อเขาหว่านเมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้างแล้วนกในอากาศก็มากินเสีย</p> <p>4:5 บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก</p> <p>4:6 แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป</p> <p>4:7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล</p> <p>4:8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง"</p> <p>4:9 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า</p> <p>"ใครมีหู จงฟังเถิด"</p>	<p>คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน</p> <p>8:4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง</p> <p>พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า</p> <p>8:5 "มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยี่ยวย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย</p> <p>8:6 บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้ว</p> <p>ก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ชื้น</p> <p>8:7 บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย</p> <p>8:8 บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า"</p> <p>ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า</p> <p>"ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด"</p>	

ข้อ 10 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 10 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 9 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) คำอุปมาที่เสด็จถึงอาณาจักรของพระเจ้า -- เหตุผลที่พระเยซูตรัสกับ
 ขาวยิวด้วยคำอุปมา

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>13:10 ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า "เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา"</p> <p>13:11 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์โปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้"</p> <p>13:12 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าจะมีอยู่จะดองเอาไปจากเขา</p> <p>13:13 เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ</p> <p>13:14 คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า 'พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้'</p> <p>13:15 เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิดเกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้อธิษฐานเขาให้หาย'</p> <p>13:16 แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน</p> <p>13:17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มีเคยได้ยิน</p>	<p>4:10 เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น</p> <p>4:11 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง"</p> <p>4:12 เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกือบว่าในเวลาหนึ่งเวลาใด เขาจะกลับใจเสียใหม่ และความมืดบอดของเขาจะได้ยกโทษเสีย"</p> <p><i>ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>8:9 เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า "คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร"</p> <p>8:10 พระองค์จึงตรัสว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา"</p> <p>เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ</p> <p><i>ข้อ 11 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	

ข้อ 18 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) คำอุปมาที่เสด็จถึงอาณาจักรของพระเจ้า -- พระเยซูทรงอธิบายถึงคำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืชนั้น

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>13:18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น</p> <p>13:19 เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขาเข้าไปเสีย</p> <p>นั่นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง</p> <p>13:20 และผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี</p> <p>13:21 แต่ไม่มีรากในตัวเอง จึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกเสีย</p> <p>13:22 ผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติ</p> <p>ก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล</p> <p>13:23 ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”</p>	<p>พระเยซูทรงอธิบายถึงคำอุปมานั้น</p> <p>4:13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้</p> <p>4:14 ผู้หว่านนั้นก็ไต่หว่านพระวจนะ</p> <p>4:15 ซึ่งตกริมหนทางนั้น ได้แก่พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย</p> <p>4:16 และซึ่งตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และก็รับทันทีด้วยความปรีดี</p> <p>4:17 แต่ไม่มีรากในตัวจึงทนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น ก็เลิกเสียในทันทีทันใด</p> <p>4:18 และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ</p> <p>4:19 แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆ ได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล</p> <p>4:20 ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง”</p>	<p>8:11 คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า</p> <p>8:12 ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้</p> <p>8:13 ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรีดี</p> <p>แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลอง เขาก็หลงเสียไป</p> <p>8:14 ที่ตกกลางหนามนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนารามย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา</p> <p>ผลของเขาจึงไม่เติบโต</p> <p>8:15 และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร</p>	

ข้อ 24 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 21 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 16 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสกาครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสกาครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) คำอุปมาที่เล็งถึงอาณาจักรของพระเจ้า -- คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้
 -- คำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน -- คำอุปมาเกี่ยวกับพืชที่งอกจำเริญขึ้น

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
	<p>เทียนที่จุดแล้วต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง 4:21 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ใต้ถัง ใต้เตียง นอนหรือ และมีไขสำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ 4:22 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่ต้องแพร่งพราย 4:23 ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด" 4:24 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว 4:25 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าจะเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา"</p>	<p>คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้ 8:16 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ 8:17 ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่งพราย 8:18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ</p> <p>เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจากเขา" <i>ข้อ 19 มีต่อในหน้าที่ 63</i></p>	
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน</p>			
<p>13:24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน 13:25 แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป 13:26 ครั้นต้นข้าวนั้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย 13:27 พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมีใช้หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน' 13:28 นายก็ตอบพวกเขาว่า 'นี่เป็นการกระทำของศัตรู' พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า 'ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ' 13:29 แต่นายตอบว่า 'อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย 13:30 ให้ทั้งสองจำเริญไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า "จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา"" <i>ข้อ 31 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>			
มาระโก		ลูกา	
<p>อาณาจักรที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง 4:26 พระองค์ตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน 4:27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นก็งอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ 4:28 เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำดับก่อนภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง 4:29 ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว"</p>			

ข้อ 30 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) คำอุปมาที่เล็งถึงอาณาจักรของพระเจ้า -- คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์
 ฝักกาด -- หลังจากที่หมู่ชนออกไปแล้ว พระเยซูทรงอธิบายคำอุปมานั้นแก่เหล่าสาวก

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์ฝักกาด 13:31 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน 13:32 เมล็ดนั้นที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลางฝักทั้งหลาย และจำเริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของตนนั้นได้" คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ 13:33 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด" 13:34 ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย 13:35 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก'</p>	<p>คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์ฝักกาด 4:30 และพระองค์ตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร 4:31 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน 4:32 แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญใหญ่โตกว่าฝักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้" 4:33 พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวจนะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ 4:34 และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก</p>		

ข้อ 36 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 35 มีต่อในหน้าที่ 74

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) คำอุปมาที่เสด็จถึงอาณาจักรของพระเจ้า -- พระเยซูทรงอธิบายคำอุปมาหลายประการ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน 13:36 แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า "ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนาอันนั้น" 13:37 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์ 13:38 นาอันนั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย 13:39 ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์ 13:40 เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น 13:41 บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้าไปจากอาณาจักรของท่าน 13:42 และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 13:43 คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดูจดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด คำอุปมาเกี่ยวกับขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ 13:44 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ไต่พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรารถนาจะไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนาอันนั้น คำอุปมาเกี่ยวกับไข่มุกราคามาก 13:45 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี 13:46 ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา 13:47 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเลติดปลารวมทุกชนิด 13:48 ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ในภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย 13:49 ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม 13:50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน" 13:51 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ขอความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "เข้าใจ พระเจ้าข้า" 13:52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาถังของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน" 13:53 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั้น</p>			

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูเสด็จข้ามทะเลสาบกาลิลีไปพร้อมกับเหล่าสาวก -- พายุลูกใหญ่มาและเหล่าสาวก
นั้นก็เต็มไปด้วยความกลัว -- ลมและทะเลก็เชื่อฟังคำสั่งของพระเยซู

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>8:18 ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป</p> <p>ทรงลงใจผู้ติดตามพระองค์</p> <p>8:19 ขณะนั้นมีธรรมจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น"</p> <p>8:20 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ"</p> <p>8:21 อีกคนหนึ่งมาพบสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน"</p> <p>8:22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด"</p> <p>พายุสงบลงด้วยพระดำรัสของพระเยซู</p> <p>8:23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป</p> <p>8:24 ดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ</p> <p>แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่</p> <p>8:25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรา กำลังจะพินาศอยู่แล้ว"</p> <p>8:26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อถ้อย" แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป</p>	<p>พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง</p> <p>4:35 เย็นวันนั้น พระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด"</p> <p>4:36 เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย</p> <p>4:37 และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว</p> <p>4:38 ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ"</p> <p>4:39 พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า "จงสงบเงียบซิ" แล้วลมก็หยุดมีความสงบเงียบทั่วไป</p> <p>4:40 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มี ความเชื่อหรือ"</p>	<p>พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง</p> <p>8:22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ให้เราข้ามทะเลสาบไปฟากข้างโน้น"</p> <p>8:23 เมื่อกำลังแล่นไป พระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่ปากแล้วจะมีอันตราย</p> <p>8:24 เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลาย กำลังจะพินาศอยู่แล้ว"</p> <p>พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว</p> <p>8:25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน"</p>	

ข้อ 27 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 41 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 25 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- เหล่าสาวกประหลาดใจในฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเยซู -- คนสองคนที่มิได้สติได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระเยซู -- ศิษย์รายนั้นก็รู้ว่าพระเยซูคือใคร

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>8:27 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครอย่างไรหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน"</p> <p><i>คนถูกผีสิงในเมืองกาตารา</i></p> <p>8:28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแดนกาตาราแล้ว</p> <p>มีคนสองคนที่มีผีสิงได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาตบรัยนัก จนไม่มีใครใดอาจผ่านไปทางนั้นได้</p> <p>8:29 ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า "พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ"</p>	<p>4:41 ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า "ท่านนี่เป็นผู้ใดหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน"</p> <p><i>ทรงขับผีออกจากผู้ชายที่เมืองกาตารา</i></p> <p>5:1 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาตารา</p> <p>5:2 พอพระองค์เสด็จขึ้นจากรือ</p> <p>ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระองค์</p> <p>5:3 คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีใครใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่</p> <p>5:4 เพราะว่าได้ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้</p> <p>5:5 เขาคั่งร้องอึงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและที่ทุกเขาทั้งกลางวันกลางคืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัว</p> <p>5:6 ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์</p> <p>5:7 แล้วร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฏิบัติในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรมานข้าพระองค์"</p>	<p><i>8:25 ต่อจากหน้าที่แล้ว</i></p> <p>เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน"</p> <p><i>คนคั่งเพราะถูกผีสิงในเมืองกาตารา</i></p> <p>8:26 เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาตาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี</p> <p>8:27 เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว</p> <p>มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมีไต่สวมเสื้อ มิได้ขยับเขยื้อน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ</p> <p>8:28 ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็โห่ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า ขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระองค์"</p>	

ข้อ 30 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 8 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 29 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงขับผีออกจากผู้ชายสองคนนั้น และทรงให้ผีทั้งหลายนั้น
เข้าไปสิงอยู่ในหมูฝูงใหญ่ -- คนเลี้ยงหมูเหล่านั้นก็หวาดกลัว

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>8:30 ไกลจากที่นั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่</p> <p>8:31 ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า "ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด"</p> <p>8:32 พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า "ไปเถอะ" ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น</p> <p>8:33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น</p>	<p>5:8 ที่พูดเช่นนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า "เจ้าผีโสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด"</p> <p>5:9 แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" มันตอบว่า "ชื่อกอง เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วยกัน"</p> <p>5:10 มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น</p> <p>5:11 มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหนเขาตำบลนั้น</p> <p>5:12 ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า "ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าในสุกรเหล่านี้เถิด"</p> <p>5:13 พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกรสุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปในทะเลสำลัคน้ำตาย</p> <p>5:14 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก</p> <p>แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น</p> <p>5:15 เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้น นุ่งห่มผ้านั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก</p> <p>5:16 แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขาฟัง</p>	<p>8:29 (ที่พูดเช่นนั้นก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว)</p> <p>8:30 ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" มันทูลตอบว่า "ชื่อกอง" ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา</p> <p>8:31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก</p> <p>8:32 ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหนเขาผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร</p> <p>พระองค์ก็ทรงอนุญาต</p> <p>8:33 ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไป ในทะเลสาบสำลัคน้ำตาย</p> <p>8:34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง</p> <p>8:35 คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนุ่งห่มผ้ามีสติอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว</p> <p>8:36 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร</p>	

ข้อ 34 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 17 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 37 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ชาวกาตาราทั้งหลายจึงอ่อนวอนขอพระเยซูว่า “ให้ไปเสียจากเรา” แต่คนที่ถูกผีสิงแต่ก่อนนั้นได้อ่อนวอนขอติดตามพระเยซูไป -- แต่พระเยซูต้องการให้ผู้ชายคนนั้นกลับบ้านเพื่อเป็นพยานแก่ครอบครัวและเพื่อนๆ ของเขา

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
8:34 ดุเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาก็อ่อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา	<p>5:17 คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ่อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา</p> <p>5:18 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ่อนวอนขอติดตามพระองค์ไป</p> <p>5:19 พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า “จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว”</p> <p>5:20 ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก</p>	<p>8:37 ชาวเมืองกาตาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ่อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลับยิ่งนัก</p> <p>พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป</p> <p>8:38 คนที่ผีออกจากตัวนั้น อ่อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูส่งเขาออกไป ตรัสสั่งว่า</p> <p>8:39 “จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า”</p> <p>แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน</p> <p>8:40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่</p>	

9:1 มีต่อในหน้าที่ 41

ข้อ 21 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 41 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

ลูกสาวของไยรัสป่วยอยู่เกือบจะตาย -- ผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้ทนทุกข์ลำบากมากสิบสองปีมาแล้ว ได้รับการรักษาจากพระเยซู

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>หญิงเป็นโรคตกเลือดหายป่วย ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้นจากความตาย</p> <p>9:18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขานั้น</p> <p>ดูเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์</p> <p>แล้วทูลว่า "ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก"</p> <p>9:19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย</p> <p>9:20 ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว</p> <p>แอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์</p> <p>9:21 เพราะนางคิดในใจว่า "ถ้าเราแตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค"</p>	<p>หญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์และหายโรค ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้นจากความตาย</p> <p>5:21 ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ก็ประทับที่ฝั่งทะเล</p> <p>5:22 ดูเถิด มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสเดินมา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์</p> <p>5:23 แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากว่า "ลูกสาวเล็กๆของข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย"</p> <p>5:24 ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์</p> <p>5:25 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว</p> <p>5:26 ได้ทนทุกข์ลำบากมาก เพราะมีหมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น</p> <p>5:27 ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เธอก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์</p> <p>5:28 เพราะเธอคิดว่า "ถ้าเราแตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค"</p> <p>5:29 ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว</p>	<p>บุตรสาวของไยรัสฟื้นคืนชีพ และหญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์</p> <p>8:41 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรมศาลามากกราบลงที่พระบาทพระเยซู</p> <p>อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา</p> <p>8:42 เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย</p> <p>เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์</p> <p>8:43 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว</p> <p>และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้</p> <p>8:44 ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์</p> <p>และในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุด</p>	

ข้อ 22 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 30 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 45 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) “ใครถูกต้องเสียของเรา” พระเยซูทรงหนุ่ใจและประทานสันติสุขแก่ผู้หญิงนั้น -- ลูกสาวของไยรัสตายเสียแล้ว

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
	<p>5:30 บัดเดียนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่ ฤทธิษานออกจากพระองค์แล้ว จึง เหลียวหลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียด กันนั้นตรัสว่า “ใครถูกต้องเสียของเรา”</p> <p>5:31 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า ใครถูกต้องเรา”</p> <p>5:32 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น</p> <p>5:33 ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากกราบ ลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น</p>	<p>8:45 พระเยซู</p> <p>จึงตรัสถามว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับ คนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า “อาจารย์เจ้า ข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียด พระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีก หรือว่า ใครได้ถูกต้องเรา”</p> <p>8:46 แต่พระเยซูตรัสว่า “มีผู้หญิงได้ ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิได้ ษานออกจากตัวเรา”</p> <p>8:47 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลง ตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อ หน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้อง พระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หาย โรคในทันใดนั้น</p>	
<p>9:22 ฝ่ายพระเยซูทรง เหลียวหลังทอดพระเนตร เห็นนางจึงตรัสว่า “ลูกสาว เอ๋ย จงชื่นใจเถิด ความเชื่อ ของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็น ปกติ” นับตั้งแต่เวลานั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ</p>	<p>5:34 พระองค์จึงตรัสแก่ ผู้หญิงนั้นว่า “ลูกสาวเอ๋ย ที่ เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้า เชื่อ จงไปเป็นสุขและหาย โรคนี้เถิด”</p>	<p>8:48 พระองค์จึงตรัสแก่เขา ว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจ เถิด ความเชื่อของเจ้าได้ กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”</p>	
	<p>5:35 เมื่อพระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า”</p> <p>5:36 ทันทีที่พระเยซูทรงฟังคำซึ่งเขา ว่านั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรม ศาลาว่า “อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้น เถิด”</p> <p>5:37 พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใด ไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และ ยอห์นน้องชายของยากอบ</p>	<p>8:49 เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคน หนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอก เขาว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป”</p> <p>8:50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่ เขาว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะ หายดี”</p> <p>8:51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้น แต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดา มารดาของเด็กนั้น</p>	

ข้อ 23
มีต่อใน
หน้า
ถัดไป

ข้อ 38 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 52 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) พระเยซูทรงทำให้ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>9:23 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเปาปี และคนเป็นอันมากขุมนกันอยู่</p> <p>9:24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่" เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์</p> <p>9:25 แต่เมื่อทรงขับฝูงคนออกไปแล้ว</p> <p>พระองค์ได้เสด็จเข้าไป</p> <p>จับมือเด็กหญิง</p> <p>และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น</p> <p>9:26 แล้วก็ตดิศัพทนี้ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น</p>	<p>5:38 ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนวุ่นวาย ร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก</p> <p>5:39 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้ วุ่นวายไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่"</p> <p>5:40 เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์</p> <p>แต่เมื่อพระองค์ขับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้น และสาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่</p> <p>5:41 พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า "ทาสิธา คูมิ" แปลว่า "เด็กหญิงเอ๋ย เรารู้ว่าเจ้าจะลุกขึ้นเถิด"</p> <p>5:42 ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี</p> <p>คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง</p> <p>5:43 พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน</p>	<p>8:52 คนทั้งหลายจึงร้องให้รำไรเพราะเด็กนั้น</p> <p>แต่พระองค์ตรัสว่า</p> <p>"อย่าร้องไห้เลย เขาไม่ตายแต่นอนหลับอยู่"</p> <p>8:53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว</p> <p>8:54 ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป</p> <p>แล้วทรงจับมือเด็กนั้น</p> <p>ตรัสว่า</p> <p>"ลุกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด"</p> <p>8:55 แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน</p> <p>8:56 ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น</p>	

ข้อ 27 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป

6:1 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป

9:1 มีต่อในหน้าที่ 82

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดสองคนให้กลับมองเห็นได้อีก -- พระเยซูทรงขับผีออกจากคน
 ไร้คนหนึ่ง -- พระเยซูทรงกลับไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ และทรงถูกปฏิเสธจากประชาชนของ
 พระองค์อีกครั้ง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ชายตาบอดสองคนกลับมองเห็นได้อีก 9:27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตาม พระองค์มาร้องว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด" 9:28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามา หาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า "เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะ กระทำการนี้ได้" เขาทูลพระองค์ว่า "เชื่อ พระเจ้าข้า" 9:29 แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาตรัสว่า "ให้เป็นไปตาม ความเชื่อของเจ้าเถิด" 9:30 แล้วตาของพวกเขา ก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่าง แข็งขันว่า "จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย" 9:31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่งิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น 9:32 ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น ดุเถิด มีผู้พาคนไร้คน หนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์ 9:33 เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนไร้คนนั้นก็พูดได้ หมูคนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ไม่เคยเห็นการ กระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย" 9:34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า "คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี" <i>ข้อ 35 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>			
มัทธิว	มาระโก		
<p>พระเยซูทรงถูกปฏิเสธที่เมืองนาซาเร็ธ 13:54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของ พระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอน ในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า "คนนี้มี สติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์อย่างนี้มาจากไหน" 13:55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของ เขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อ ยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ 13:56 และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่กับเรา มิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน" 13:57 เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ศาสดาพยากรณ์จะ ไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน" 13:58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำกริยาอิทธิฤทธิ์ มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ</p>	<p>พระเยซูทรงกลับไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ 6:1 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยัง บ้านเมืองของพระองค์ และเหล่าสาวกของ พระองค์ก็ตามพระองค์ไป 6:2 พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอน ในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ ก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า "คนนี้ได้ความคิดนี้มา จากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็น ปัญญาอย่างใด จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จ ด้วยมือของเขา" 6:3 คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่ หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่ที่นี้กับเรา มิใช่หรือ" เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์ 6:4 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ศาสดาพยากรณ์ จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของ ตน" 6:5 พระองค์จะกระทำกริยามหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้ หายโรค 6:6 พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่ มีความเชื่อ <i>ข้อ 6 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>		

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงสั่งสอนในธรรมศาลา และทรงประกาศข่าวประเสริฐในนครและหมู่บ้านใน
แคว้นกาลิลี -- พระเยซูทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสองคนออกไปเทศนาสั่งสอนชาวอิสราเอล

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คนทำการยังมีน้อยในภารกิจนี้</p> <p>9:35 พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตาม นครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอน ในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าว ประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษา โรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของ พลเมืองให้หาย</p> <p>9:36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอิดโรยกระจัดกระจายไปดจฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง</p> <p>9:37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการ ใหญ่นักหนา แต่คนงานยังมีน้อยอยู่</p> <p>9:38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์"</p>	<p>6:6 ต่อจากหน้าที่แล้ว แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตาม หมู่บ้านโดยรอบ</p>		
			มท 10:1 มีต่อใน หน้า 50

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>10:5 สิบสองคนนี้พระเยซู ทรงใช้ให้ออกไป</p> <p>และสั่งเขาว่า "อย่าไปทางที่ไปสู่พวก ต่างชาติ และอย่าเข้าไปใน เมืองของชาวสะมาเรีย</p> <p>10:6 แต่จงไปหาแกะหลงของวงศวาน อิสราเอลดีกว่า</p> <p>10:7 จงไปปลางประกาศพลางว่า 'อาณาจักร แห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว'</p> <p>10:8 จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้ หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ</p> <p>10:9 อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ใน ใต้ของท่าน</p> <p>10:10 หรืออย่ามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือ รองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะ ได้อาหารกิน</p>	<p>ทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสอง คนออกไปเทศนาสั่งสอน</p> <p>6:7 พระองค์ทรงเรียกสาวก สิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้ เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรง ประทานอำนาจให้เขาขับผี โสโครกออกได้</p> <p>6:8 และตรัสกำชับเขา</p> <p>ไม่ให้อะไรไปใช้ตามทาง เว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้อาหาร หรือยาม หรือหาสดางค์ใส่ใต้ไป</p> <p>6:9 แต่ให้สวมรองเท้าและ ไม่ให้สวมเสื้อสองตัว</p>	<p>ทรงส่งอัครสาวกสิบสองคน ออกไปประกาศ</p> <p>9:1 พระองค์ทรงเรียกสาวก สิบสองคนของพระองค์มา พร้อมกัน แล้วทรงประทาน ให้เขามีอำนาจและสิทธิ อำนาจเหนือผีทั้งปวงและ รักษาโรคต่างๆให้หาย</p> <p>9:2 แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไป</p> <p>ประกาศอาณาจักรของพระ เจ้า และรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย</p> <p>9:3 พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า "อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว</p>	

ข้อ 11 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 10 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 4 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) คำสั่งเพิ่มเติมสำหรับอัครสาวกสิบสองคน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>10:11 เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้น จนกว่าจะจากไป</p> <p>10:12 ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น</p> <p>10:13 ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน</p> <p>10:14 ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย</p> <p>10:15 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น</p> <p>10:16 ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปจุดจอกอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา</p> <p>10:17 แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา</p> <p>10:18 และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ</p> <p>10:19 แต่เมื่อเขามอบท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลานั้น</p> <p>10:20 เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน</p> <p>10:21 แม้ว่าพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย</p> <p>10:22 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด</p> <p>10:23 แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆ ในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา</p> <p>ปัญหาของสาวก</p> <p>10:24 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน</p> <p>10:25 ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด</p> <p>10:26 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์</p>	<p>6:10 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า</p> <p>"ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน</p> <p>ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั้น</p> <p>6:11 และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั้นจงสะบัดผงคลีใต้ฝ่าเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา</p> <p>เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น"</p> <p><i>ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>9:4 และถ้าเข้าไปในเรือนไหน</p> <p>จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป</p> <p>9:5 ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา"</p> <p><i>ข้อ 6 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) คำสั่งเพิ่มเติมสำหรับอัครสาวกสิบสองคนเสร็จแล้ว -- พวกอัครสาวก
เชื่อฟังคำสั่งนั้นของพระคริสต์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>10:27 ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และ ซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน</p> <p>10:28 อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะขจัดวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศใน นรกได้</p> <p>10:29 นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดา ของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้</p> <p>10:30 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น</p> <p>10:31 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว</p> <p>10:32 เหตุตั้งนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตใน สวรรค์ด้วย</p> <p>10:33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิต ในสวรรค์ด้วย</p> <p>พระคริสต์ทรงอยู่เหนือบิดาหรือมารดา</p> <p>10:34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามีได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา</p> <p>10:35 ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและ ลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี</p> <p>10:36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน</p> <p>10:37 ผู้ใดที่รักบิดามารดาถึงกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิงถึงกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่ สมกับเรา</p> <p>10:38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา</p> <p>10:39 ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิต รอด</p> <p>10:40 ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา</p> <p>10:41 ผู้ที่รับศาสดาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ศาสดา พยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างกับผู้ชอบ ธรรมพึงได้รับ</p> <p>10:42 และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ ของเราเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้”</p>			

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>11:1 ต่อมาเมื่อพระเยซูคริสต์ สั่งสาวกสิบสองคนของ พระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะ สั่งสอนและประกาศในเมือง ต่างๆของเขา</p>	<p>6:12 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ ออกไปเทศนาประกาศให้ คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่</p> <p>6:13 เขาได้ขับผีให้ออกเสีย หลายผี และได้เอาน้ำมัน ชโลมคนเจ็บป่วยหลายคน ให้หายโรค</p>	<p>9:6 เหล่าสาวกจึงออกไป ตามเมืองต่างๆประกาศข่าว ประเสริฐ</p> <p>และรักษาคนเจ็บป่วยทุกแห่ง ให้หาย</p>	

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระเยซู และเฮโรดทรงคิดว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจาก ความตายแล้ว -- ทั้งมัทธิวและมาระโกได้เขียนไว้มากเกี่ยวกับการตายของยอห์นผู้ให้รับ

บัพติศมา

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกตัดศีรษะ 14:1 ครั้นนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู</p> <p>14:2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า "ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้"</p> <p>14:3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟีลิปน้องชายของตน</p> <p>14:4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า "ท่านคิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา"</p> <p>14:5 ถึงเฮโรดอยากจะฆ่ายอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์</p>	<p>เฮโรดทรงสั่งให้ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา</p> <p>6:14 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป)</p> <p>แล้วท่านตรัสว่า "ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้"</p> <p>6:15 แต่คนอื่นว่า "เป็นเอลียาห์" และคนอื่นว่า "เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์"</p> <p>6:16 ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงได้ยินแล้วจึงตรัสว่า "คือยอห์นนั่นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย"</p> <p>6:17 ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับยอห์น และล่านโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาฟีลิปน้องชายของตน ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน</p> <p>6:18 เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า "ท่านคิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน"</p> <p>6:19 นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ฆ่าไม่ได้</p> <p>6:20 เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่าท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดีรับฟังท่าน</p>	<p>ความตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา 9:7 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น</p> <p>จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย</p> <p>9:8 บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก</p> <p>9:9 เฮโรดจึงว่า "ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า" แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์</p> <p><i>ข้อ 10 มีต่อในหน้าที่ 87</i></p>	

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) ข้อพระคัมภีร์เพิ่มเติมเกี่ยวกับการตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา --

พวกสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาของเขา

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>14:6 แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรดมาถึง</p> <p>บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ</p> <p>14:7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เขาจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น</p> <p>14:8 บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า "ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ"</p> <p>14:9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้</p> <p>14:10 แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก</p> <p>14:11 เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา</p> <p>14:12 ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้</p> <p>แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ</p>	<p>6:21 ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือ เป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับ นายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญๆ ทั้งปวงในแคว้นกาลิลี</p> <p>6:22 เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า "เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ"</p> <p>6:23 และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า "เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา"</p> <p>6:24 หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า "ฉันจะขอสิ่งใดดี" มารดาจึงตอบว่า "จงขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด"</p> <p>6:25 ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "หม่อมฉันขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ"</p> <p>6:26 กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์นัก แต่เพราะเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้</p> <p>6:27 ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศีรษะยอห์นมา เพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะยอห์นในคุก</p> <p>6:28 เอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน</p> <p>6:29 เมื่อสาวกของยอห์นรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์</p>		

ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 30 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

การเลี้ยงอาหารผู้ขายหัวพันคนพร้อมกับผู้หญิงและเด็ก -- พระเยซูและอัครสาวกไปหาที่เปลี่ยวหยุดพัก แต่คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป -- พระเยซูทรงต้อนรับพวกเขา ตรัสสั่งสอนพวกเขา และทรงรักษาคนป่วยของพวกเขาให้หาย -- ****ดูคำอธิบายด้านล่าง**

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนหัวพันคน</p> <p>14:13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป</p> <p>14:14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย</p>	<p>อัครสาวกกลับมาพักผ่อน</p> <p>6:30 ฝ่ายอัครสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน</p> <p>6:31 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง" เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้</p> <p>ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน</p> <p>6:32 พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง</p> <p>6:33 คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์</p> <p>6:34 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ</p>	<p>ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน</p> <p>9:10 ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น</p> <p>พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง ใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา</p> <p>9:11 แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป</p> <p>6:3 พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น</p> <p>6:4 ขณะนั้นใกล้จะถึงปีสภาคซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกเขาแล้ว</p> <p>6:5 เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์</p> <p>พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้</p>	<p>**ยอห์น 6:4 นี้ บอกเราว่าเทศกาลปีสภาคใกล้จะถึงแล้ว นี่จะเป็นเทศกาลปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์</p> <p>เทศกาลปีสภาคนี้จะเกิดขึ้นเมื่อหนึ่งปีก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซูคริสต์</p> <p>ทรงเลี้ยงคนห้าพัน</p> <p>6:1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส</p> <p>6:2 คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย</p> <p>ข้อ 5 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป</p>

ข้อ 15 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 35 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) การเลี้ยงอาหารผู้ชายห้าพันคนพร้อมกับผู้หญิงและเด็ก -- ความเชื่อของพวกสาวกของพระองค์ได้รับการทดสอบ “เราจะเลี้ยงคนจำนวนมากได้อย่างไร”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>14:15 ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี่กินदारอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง”</p> <p>14:16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า “เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”</p> <p>14:17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า “ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น”</p>	<p>6:35 เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี่กินदारอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว 6:36 ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไรบ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย”</p> <p>6:37 แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” เขาทูลพระองค์ว่า “จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียอันให้เขารับประทานหรือ”</p> <p>6:38 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ” เมื่อรู้แล้วเขาจึงทูลว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว”</p>	<p>9:12 ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า “ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่างๆและชนบทที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว”</p> <p>9:13 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”</p> <p>เขาทูลว่า “เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้”</p>	<p>6:5 ต่อจากหน้าที่แล้ว พระองค์จึงตรัสกับฟิลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้”</p> <p>6:6 พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟิลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด</p> <p>6:7 ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า “สองร้อยเหรียญเดนาเรียอันก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย”</p> <p>6:8 สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า 6:9 “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้”</p>

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) การเลี้ยงอาหารผู้ชายห้าพันคนพร้อมกับผู้หญิงและเด็ก -- ขนมนปังห้าก้อนกับปลาสองตัวกินพอสำหรับพระเยซูจะเลี้ยงคนทั้งปวง -- แล้วสาวกเก็บเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้นได้สิบสองกระบุงเต็ม

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>14:18 พระองค์จึงตรัสว่า "เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่เถิด"</p> <p>14:19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า</p> <p>เมื่อทรงรับขนมนปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมนปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง</p> <p>14:20 เขาได้กินอิ่มทุกคน</p> <p>ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม</p> <p>14:21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มีได้นับผู้หญิงและเด็ก</p>	<p>6:39 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ๆ</p> <p>6:40 ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมูละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง</p> <p>6:41 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมนปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมนปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย</p> <p>6:42 เขาได้กินอิ่มทุกคน</p> <p>6:43 ส่วนเศษขนมนปังและปลาที่เหลืออยู่นั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม</p> <p>6:44 และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมนปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน</p>	<p>9:14 เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน</p> <p>พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมูละห้าสิบคน"</p> <p>9:15 เขาก็กระทำตามคือให้คนทั้งปวงนั่งลง</p> <p>9:16 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมนปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน</p> <p>9:17 เขาได้กินอิ่มทุกคน</p> <p>แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้นได้สิบสองกระบุง</p>	<p>6:10 พระเยซูตรัสว่า "ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด" ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลงนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน</p> <p>6:11 แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมนปังนั้นและเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา</p> <p>6:12 เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป"</p> <p>6:13 เขาจึงเก็บเศษขนมนปังบาร์เล่ย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้นใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม</p>

ข้อ 22 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 45 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 18 มีต่อในหน้าที่ 101

ข้อ 14 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

ประชาชนพยายามจับพระเยซูเพื่อตั้งให้เป็นกษัตริย์ -- สาวกของพระเยซูพยายามที่จะข้ามทะเล -- พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปหาเหล่าสาวก

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ</p> <p>14:22 ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน</p> <p>14:23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว</p> <p>14:24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลง</p> <p>เพราะทวนลมอยู่</p> <p>14:25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก</p> <p>14:26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนึก พูดกันว่า "เป็นผี" เขาก็ร้องวิ่งไปเพราะความกลัว</p> <p>14:27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย"</p>	<p>พระเยซูทรงดำเนินมาบนทะเล</p> <p>6:45 และทันใดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดาก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน</p> <p>6:46 เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น</p> <p>6:47 เมื่อค่ำลงแล้ว</p> <p>เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว</p> <p>6:48 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกดิกรรเชียงล่ามากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดั่งจะเลยเขาไป</p> <p>6:49 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องวิ่งไป</p> <p>6:50 เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว</p> <p>แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย"</p>	<p>6:14 เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์ที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก"</p> <p>พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ</p> <p>6:15 เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าเขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง</p> <p>6:16 พอค่ำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล</p> <p>6:17 แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม</p> <p>มืดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา</p> <p>6:18 ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า</p> <p>6:19 เมื่อเขาทั้งหลายดิกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร</p> <p>เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว</p> <p>6:20 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย"</p>	

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- เปโตรเดินบนน้ำไปหาพระเยซู แต่เปโตรจมลงเมื่อเขาสงสัย --
พระเยซูจึงเสด็จขึ้นไปบนเรือ แล้วเรือก็ถึงฝั่ง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>เปโตรสงสัยและจมลง 14:28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์" 14:29 พระองค์ตรัสว่า "มาเถิด" เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู 14:30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า "พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย" 14:31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า "โอ คนมีความเชื่ออ่อนแอ สงสัยทำไม" 14:32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง</p> <p>14:33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ ทูลว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว" 14:34 ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงยอนเนซาเรท 14:35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์</p> <p>14:36 เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้แต่จะต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แต่ต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน</p>	<p>6:51 พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ 6:52 ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง</p> <p>พระเยซูทรงรักษาประชาชนที่แคว้นยอนเนซาเรท 6:53 ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นยอนเนซาเรท 6:54 เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที 6:55 และเขารีบไปทั่วตลอดแคว้นแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น 6:56 แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่จะต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แต่ต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน</p>		<p>6:21 ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ</p> <p>แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น</p> <p><i>ข้อ 22 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

วันรุ่งขึ้น พระเยซูทรงสอนในธรรมศาลาในเมืองคาเปอร์นาอุม -- “งานของพระเจ้า นั่นคือ การที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น” (คือว่า เชื่อในพระเยซู)

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต</p> <p>6:22 วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น</p> <p>6:23 (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปังหลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว)</p> <p>6:24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม</p> <p>6:25 ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร”</p> <p>6:26 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม</p> <p>6:27 อย่าชวนขวายเป็นอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว”</p> <p>6:28 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้”</p> <p>6:29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “งานของพระเจ้า นั่นคือ การที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น”</p> <p>6:30 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง</p> <p>6:31 บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานานในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์’”</p> <p>6:32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย</p> <p>6:33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ส่งมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก”</p> <p>6:34 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด”</p> <p>6:35 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย</p> <p>6:36 แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ</p> <p>6:37 สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย</p> <p>6:38 เพราะว่าเราได้ลงมาจกสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา</p> <p>6:39 และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด</p> <p>6:40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”</p>

ข้อ 41 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีศาจครั้งที่สอง ไปจนถึงปีศาจครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังทรงสอนอยู่ในธรรมศาลาในเมืองคาเปอร์นาอุม --
พระเยซูทรง“เป็นอาหารแห่งชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>6:41 พวกยิวจึงจับผิดพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์”</p> <p>6:42 เขาทั้งหลายว่า “คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’”</p> <p>6:43 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “อย่าจับผิดเลย</p> <p>6:44 ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย</p> <p>6:45 มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสตาศาพยากรณ์ว่า ‘ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า’ เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา</p> <p>6:46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว</p> <p>6:47 เรามอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มียิวิตนิรันดร์</p> <p>6:48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น</p> <p>6:49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต</p> <p>6:50 แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย</p> <p>6:51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา”</p> <p>6:52 แล้วพวกยิวก็ทุมเถียงกันว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร”</p> <p>6:53 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เรามอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน</p> <p>6:54 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของเราก็มียิวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย</p> <p>6:55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราก็เป็นของดื่มแท้</p> <p>6:56 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา</p> <p>6:57 พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น</p> <p>6:58 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์”</p> <p>6:59 คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม</p>

ข้อ 60 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 7 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สอง ไปจนถึงปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังอยู่ในธรรมศาลาในเมืองคาเปอร์นาอุม -- ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระเยซูหลายคนก็ไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป เพราะพวกเขาลำบากใจในคำสอนของพระองค์ -- ****น้อยกว่าหนึ่งปีก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู (ดูคำอธิบายด้านล่าง)**

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>พวกสาวกไม่เข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซู</p> <p>6:60 ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า "ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้"</p> <p>6:61 เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ"</p> <p>6:62 ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร</p> <p>6:63 จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต</p> <p>6:64 แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ" เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์</p> <p>6:65 และพระองค์ตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า "ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น"</p> <p>6:66 ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป</p> <p>คำกล่าวถึงความเชื่อของเปโตร</p> <p>6:67 พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ"</p> <p>6:68 ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์"</p> <p>6:69 และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์"</p> <p>6:70 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่ง ในพวกท่านเป็นมารร้าย"</p> <p>6:71 พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่ง ในอัครสาวกสิบสองคน</p> <p>7:1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์</p>

ข้อ 2 มีต่อในหน้าที่ 113

ใน ยอห์น 6:4(หน้า 87) พระคัมภีร์กล่าวว่าเทศกาลปีสภาคครั้งที่สามในภารกิจของพระคริสต์นั้นใกล้เข้ามาแล้ว เราคิดว่าพระเยซูไม่ได้เข้าร่วมเทศกาลปีสภาคนี้ที่กรุงเยรูซาเล็ม ณ จุดนี้ในพระคัมภีร์ปีสภาคนั้นได้ผ่านไปแล้ว เพราะฉะนั้น เราแน่ใจว่าก่อนเทศกาลปีสภาคครั้งสุดท้ายไม่ถึงหนึ่งปี เมื่อพระเยซูเองจะทรงเป็นลูกแกะปีสภาคที่สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของมนุษย์โลก

(ดูคำอธิบายด้านล่างหน้า 22 ด้วย)

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

ปีสภาคครั้งที่สามได้ผ่านไปแล้ว แล้วก็ในเวลาไม่ถึงหนึ่งปี พระเยซูจะถูกตรึงที่กางเขน --

พระเยซูทรงดำเนิความหน้าชื่อใจคคของผู้นำศาสนา -- ****คำอธิบายด้านล่างเกี่ยวกับ**

เทศกาลอยู่เพิง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ทรงต่อว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี 15:1 ครั้นนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>มาทูลถามพระเยซูว่า 15:2 "ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเรามีได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร" 15:3 แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า</p> <p>"เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า 15:4 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดแข่งด่าบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย' 15:5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า "สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว" 15:6 ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน'</p> <p><i>ข้อ 6 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>ทรงดำเนิธรรมเนียมของพวกฟาริสี 7:1 ครั้นนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พากันมาหาพระองค์ 7:2 เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคน รับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด 7:3 เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย 7:4 และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างมือก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วย เหยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ 7:5 พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ดำเนินชีวิตตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน" 7:6 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าชื่อใจคคก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า 'ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา' 7:7 เขามีสถาการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดาร์สอน' 7:8 เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถ้วยเหยือก และสิ่งอื่นๆ เช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่" 7:9 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกท่าน 7:10 เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดแข่งด่าบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย' 7:11 แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า "สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโคระบัน"' แปลว่าเป็นของถวายแล้ว 7:12 เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน</p> <p><i>ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>		

เทศกาลอยู่เพิง เป็นเทศกาลประจำปีที่ชาวยิวเฉลิมฉลองประมาณหกเดือน หลังจากเทศกาลปีสกา เราจะเห็นว่าพระเยซูอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มสำหรับ เทศกาลนี้เมื่อเราอ่าน ยอห์น 7:14 ในหน้า 117

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงยังคงตำหนิความหน้าซื่อใจคดของพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์ต่อไป -- แล้วพระเยซูทรงสอนประชาชนและสาวกของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p><i>15:6 ต่อจากหน้าที่แล้ว</i> อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไปเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน</p> <p>15:7 ท่านคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า</p> <p>15:8 'ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขาและให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา</p> <p>15:9 เขามีสถาการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน"</p> <p>15:10 แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า "จงฟังและเข้าใจเถิด</p> <p>15:11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"</p> <p>15:12 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก"</p> <p>15:13 พระองค์จึงตรัสตอบว่า "ต้นไม้ใดๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย</p> <p>15:14 ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตามอดนำทางคนตามอด ถ้าคนตามอดนำทางคนตามอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ"</p> <p>15:15 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด"</p> <p>15:16 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ</p> <p>15:17 ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป</p>	<p>7:13 เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นหมันไปด้วยประเพณีของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่"</p> <p>7:14 แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาก็ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด</p> <p>7:15 ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน</p> <p>7:16 ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด"</p> <p>7:17 ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพันประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น</p> <p>7:18 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ</p> <p>ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้</p> <p>7:19 เพราะว่าสิ่งนั้นมีได้เข้าไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน"</p>		

ข้อ 18 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 20 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงยังคงสอนสาวกของพระองค์ต่อไป -- “สิ่งที่ออกจากใจ เป็น สิ่งที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” -- หญิงต่างชาติวิงวอนขอให้พระเยซูช่วยลูกสาวของเธอ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>15:18 แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน</p> <p>15:19 ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดตัวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ</p> <p>การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ</p> <p>15:20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”</p>	<p>7:20 พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน</p> <p>7:21 เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดตัวผิดเมีย การฆาตกรรม</p> <p>7:22 การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตันทา อัจฉาดาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด</p> <p>7:23 สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”</p>		
<p>ลูกสาวของหญิงชาติคานาอันได้รับการรักษาให้หาย</p> <p>15:21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน</p> <p>15:22 คุณเกิด มีหญิง</p> <p>ชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า “โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก”</p> <p>15:23 ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ้อนวอนพระองค์ทูลว่า “ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา”</p> <p>15:24 พระองค์ตรัสตอบว่า “เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล”</p> <p>15:25 ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด”</p> <p>15:26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร”</p> <p>15:27 ผู้หญิงนั้นทูลว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน”</p>	<p>ทรงรักษาลูกสาวของหญิงชาติซีเรียฟีนิเซียที่ถูกล้าง</p> <p>7:24 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมีให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้</p> <p>7:25 เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มากرابลงที่พระบาทของพระองค์</p> <p>7:26 ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาติซีเรียฟีนิเซีย และนางทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน</p> <p>7:27 ฝ่ายพระเยซูตรัสแกนางนั้นว่า “ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร”</p> <p>7:28 แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า “จริงด้วยพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นยอมกินเดนอาหารของลูก”</p>		

ข้อ 28 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 29 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงรักษาลูกสาวของหญิงต่างชาตินั้น -- พระองค์เสด็จ
กลับไปยังแคว้นกาลิลี -- พระเยซูทรงรักษาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่ง และทรงรักษาคน
เจ็บอื่นๆอีกหลายๆคน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>15:28 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “โอหญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติ ตั้งแต่นั้น</p> <p>ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค</p> <p>15:29 พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น</p> <p>15:30 และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พาคณง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย</p> <p>15:31 คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล</p>	<p>7:29 แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า “เพราะเหตุถ้อยคำนี้จงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว”</p> <p>7:30 ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่ามีผีออกแล้ว</p> <p>ทรงรักษาชายที่หูหนวกและเป็นใบ้</p> <p>7:31 ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรีมายังทะเลกาลิลี</p> <p>7:32 เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น</p> <p>7:33 พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชน ไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มและล้างคนนั้น</p> <p>7:34 แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า “เอเฟฟาธา” แปลว่า “จงเปิดออก”</p> <p>7:35 แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขัดลึ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด</p> <p>7:36 พระองค์ทรงห้ามปราชมนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ก็ยังทรงห้ามปราชมนพวกเขา เขาก็ยังเล่าลือไปมาก</p> <p>7:37 พวกเขา ก็ประหลาดใจเหลือเกิน พูดกันว่า “พระองค์ทรงกระทำลึ้นแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้”</p>		

ข้อ 32 มีต่อในหน้าถัดไป

8:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารประชาชนกว่าสี่พันคน -- พระเยซูเผชิญหน้ากับพวกฟาริสีและพวก
สะดูสีอีกครั้ง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน 15:32 ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า</p> <p>“เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง”</p> <p>15:33 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้”</p> <p>15:34 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขาทูลว่า “มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว”</p> <p>15:35 พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน</p> <p>15:36 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน</p> <p>15:37 และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม</p> <p>15:38 ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มีได้นับผู้หญิงและเด็ก</p> <p>15:39 พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้วก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา</p> <p>พวกฟาริสีหน้าซื่อใจคดร้องขอหมายสำคัญ 16:1 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น</p> <p>16:2 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “พอดกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า ‘รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง’</p> <p>16:3 ในเวลาเช้าท่านพูดว่า ‘วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว’ โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ</p>	<p>ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน 8:1 คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า</p> <p>8:2 “เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้วและไม่มีอาหารจะกิน</p> <p>8:3 ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล”</p> <p>8:4 เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลตอบพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิมได้ที่ไหน”</p> <p>8:5 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขาทูลว่า “มีเจ็ดก้อน”</p> <p>8:6 พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณแล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน</p> <p>8:7 และเขามีปลาเล็กๆอยู่บ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่งให้เอาปลานั้นแจกด้วย</p> <p>8:8 คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่มและเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง</p> <p>8:9 คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน</p> <p>แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป</p> <p>8:10 ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมาธุธา</p> <p>พวกฟาริสีทูลขอหมายสำคัญ 8:11 พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอบพระคุณแสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์</p>		

ข้อ 4 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงเตือนสาวกของพระองค์เกี่ยวกับคำสอนเท็จของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี -- พระเยซูทรงรักษาชายตาบอด

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>16:4 คนชาติชั่วและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น” แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา</p> <p>16:5 ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมนมปังไปด้วย</p> <p>เชื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงคำสอนที่ผิด</p> <p>16:6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงสังเกตและระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี”</p> <p>16:7 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เรามิได้อาชนมปังมา”</p> <p>16:8 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า “โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุใดจึงพากันปรึกษากันและกันถึงเรื่องมิได้อาชนมปังมา</p> <p>16:9 ท่านยังไม่เข้าใจ</p> <p>และจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้ก็กระบุง</p> <p>16:10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้ก็กระบุง</p> <p>16:11 เป็นใจพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามีได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี”</p> <p>16:12 แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มีได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื่อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี</p>	<p>8:12 พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า “คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้”</p> <p>8:13 แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากไปอีก</p> <p>8:14 ฝ่ายเหล่าสาวกลืมเอาขนมปังไป และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก่อนเดียนเท่านั้น</p> <p>ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับเชื่อขนม</p> <p>8:15 พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า “จงสังเกตและระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและเชื่อแห่งเฮโรดให้ดี”</p> <p>8:16 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง”</p> <p>8:17 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “เหตุใดจึงพากันปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ</p> <p>8:18 มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ</p> <p>8:19 เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้อีกก็กระบุง” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ได้สิบสองกระบุง”</p> <p>8:20 “เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้อีกก็กระบุง” เขาทูลตอบว่า “ได้เจ็ดกระบุง”</p> <p>8:21 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “เป็นใจพวกท่านยังไม่เข้าใจ”</p> <p>พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดใกล้เมืองเบธไซดา</p> <p>8:22 พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น</p> <p>8:23 พระองค์ได้ทรงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่</p> <p>8:24 คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า “ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา”</p> <p>8:25 พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาก็ก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน</p> <p>8:26 พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า “อย่าเข้าไปในเมือง หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย”</p>		

ข้อ 13
มีต่อใน
หน้า
ถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสกาครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า...”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร 16:13 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปี พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด” 16:14 เขาจึงทูลตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” 16:15 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” 16:16 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” พระคริสต์เป็นรากฐานแห่งคริสตจักร 16:17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ 16:18 ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หามิได้ 16:19 เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์” 16:20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น</p>	<p>การยอมรับของเปโตร 8:27 พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังเมืองต่างๆในแขวงซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด” 8:28 เขาทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” 8:29 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ฝ่ายพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์”</p>	<p>การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร 9:18 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “คนทั้งปวงพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด” 9:19 เหล่าสาวกทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณ เป็นขึ้นมาใหม่” 9:20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” เปโตรทูลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า” 9:21 พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด</p>	

ข้อ 21 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 31 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 22 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงเริ่มสำแดงคำพยากรณ์ถึงการทนทุกข์ทรมาน และการตรึงบนไม้กางเขน และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ -- ผู้ที่ปรารถนาที่จะติดตามพระเยซูต้องทำอะไร

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการตรึงบนไม้กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ 16:21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ จากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่</p> <p>16:22 ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย"</p> <p>16:23 พระองค์จึงหันพระพักตร์</p> <p>ดรัสกับเปโตรว่า "อัยชาดาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้ติดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์"</p> <p>16:24 ขณะนั้นพระเยซูจึงดรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรา มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบก และตามเรา"</p>	<p>8:31 พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิบัติเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่</p> <p>8:32 คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์</p> <p>8:33 พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงดำหนิเปโตรว่า "อัยชาดาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้ติดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์" ยอมแบกกางเขนหรือมีความละเอียดในการติดตามพระเยซู</p> <p>8:34 และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงดรัสแก่เขาว่า "ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรา มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรา"</p>	<p>พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์ สิ่งที่สาวกต้องสละ</p> <p>9:22 ตรัสว่า "บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิบัติเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่"</p> <p>9:23 พระองค์จึงดรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรา มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรา"</p>	

ข้อ 25 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 35 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 24 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- คำสั่งเพิ่มเติมสำหรับผู้ที่ยังปรารถนาจะติดตามพระเยซูไป

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>16:25 เพราะว่าผู้ใดใครจะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด</p> <p>16:26 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา</p> <p>16:27 เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน</p> <p>16:28 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน"</p>	<p>8:35 เพราะว่าผู้ใดใครจะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและชาวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด</p> <p>8:36 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร</p> <p>8:37 เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา</p> <p>8:38 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์"</p> <p>9:1 พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า "เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธาภาพ"</p>	<p>9:24 เพราะว่าผู้ใดใครจะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด</p> <p>9:25 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร</p> <p>9:26 เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา</p> <p>บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์"</p> <p>9:27 แต่เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งยังไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า"</p>	

17:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 2 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 28 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

อัครสาวกสามคนได้เห็นสง่าราศีของพระเยซูด้วยตาของเขา -- และได้ยินพระสุรเสียงของ
พระบิดาเจ้าผู้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>การจำแลงพระกายของพระคริสต์ 17:1 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง</p> <p>17:2 แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง</p> <p>17:3 ดุเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์</p> <p>17:4 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลีสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง"</p> <p>17:5 เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดุเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดุเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด"</p>	<p>การจำแลงพระกายของพระคริสต์ 9:2 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา</p> <p>9:3 และฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ได้ไม่ได้</p> <p>9:4 แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู</p> <p>9:5 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลีสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง"</p> <p>9:6 ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก</p> <p>9:7 แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้</p> <p>และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด"</p>	<p>การจำแลงพระกายของพระคริสต์ 9:28 ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน</p> <p>9:29 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ</p> <p>9:30 ดุเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์</p> <p>9:31 ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>9:32 ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็วงเหงาหาวนอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้ว เขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์</p> <p>9:33 ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลีสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง"</p> <p>เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูด</p> <p>9:34 เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเขาอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว</p> <p>9:35 มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด"</p>	

ข้อ 6 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 8 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 36 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- เหล่าสาวกก็เต็มไปด้วยความกลัวเพราะสิ่งที่ได้เห็นและได้ยิน --

พระเยซูทรงอธิบายว่าคำพยากรณ์นี้ในพระคัมภีร์เดิม(ในมาลาคียบทที่ 3 และ 4) ได้สำเร็จแล้ว

ในยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>17:6 ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ขบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก</p> <p>17:7 พระเยซูจึงเสด็จมา ถูกด้องเขาแล้วตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย”</p> <p>17:8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว</p>	<p>9:8 ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา</p>	<p>9:36 เมื่อพระสรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว</p> <p>เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามีได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด</p>	
<p>17:9 ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใด จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย”</p>	<p>9:9 เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกไม่ให้นำสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย</p> <p>9:10 เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร</p>		
<p>17:10 เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน”</p>	<p>9:11 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน”</p>		
<p>17:11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม”</p>	<p>9:12 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่ง มีคำเขียนไว้ถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย”</p>		
<p>17:12 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหารู้จักท่านไม่ แต่เขาใคร่ทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน”</p> <p>17:13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา</p>	<p>9:13 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใคร่จะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน”</p>		

ข้อ 14 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 14 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 37 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

เหล่าอัครสาวกของพระเยซูไม่สามารถรักษาเด็กชายน้อยได้ -- พระเยซูทรงตำหนิพวก
อัครสาวกนั้นเพราะพวกเขาขาดความเชื่อ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>อัครสาวกเก้าคนขาดฤทธิ์อำนาจที่จะรักษา</p> <p>17:14 ครั้นพระเยซูพบกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว</p>	<p>อัครสาวกเก้าคนที่ขาดฤทธิ์อำนาจ</p> <p>9:14 เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมมาจารย์กำลังชักใช้ไล่เสียดเขาอยู่</p>	<p>สาวกเก้าคนขาดอำนาจ พระเยซูทรงขับผีออก</p> <p>9:37 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์</p>	
	<p>9:15 ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์</p> <p>9:16 พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมมาจารย์ว่า "ท่านชักใช้ไล่เสียดกับเขาด้วยข้อความอันใด"</p>		
<p>มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า</p> <p>17:15 "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่นบตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาคือคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ</p>	<p>9:17 มีคนหนึ่งในหมู่ประชาชนทูลตอบว่า</p> <p>"อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พานบตรชายของข้าพระองค์มาหาพระองค์เพราะผีใบ้เข้าสิง</p> <p>9:18 ผีพาเขาไปที่ไหนๆก็ทำให้ล้มชักดิ้นไป มีอาการน้ำลายฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระโหย</p>	<p>9:38 ดุเถิด มีชายคนหนึ่งในหมู่ประชาชนนั้นร้องว่า</p> <p>"อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรนบตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีนบตรคนเดียว</p> <p>9:39 และ ดุเถิด ผีมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็โหรงหันทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักดิ้นน้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวฟกช้ำ ไม่ใคร่ออกจากเขาเลย</p> <p>9:40 ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้"</p>	
<p>17:16 ข้าพระองค์ได้พาเขา มาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้"</p> <p>17:17 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทูลีชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด"</p>	<p>ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออกไม่ได้"</p> <p>9:19 พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด"</p> <p>9:20 เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นจึงทำให้เขาล้มชักดิ้นลงกลิ้งเกลือกที่พื้น มีน้ำลายฟูมปาก</p>	<p>9:41 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทูลีชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด จงพานบตรของท่านมาที่นี่เถิด"</p> <p>9:42 เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่</p>	

ข้อ 18 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 21 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 42 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงรักษาเด็กชายนั้นให้หาย

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>9:21 พระองค์จึงตรัสถามบิดานั้นว่า "เป็นอย่างนี้มานานสักเท่าไร" บิดาทูลตอบว่า "ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กๆมา"</p> <p>9:22 และผีก็ทำให้เด็กตกในไฟและในน้ำบ่อยๆ หมายถึงจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด"</p> <p>9:23 พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า "ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง"</p> <p>9:24 ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า "ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด"</p>	<p>9:25 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสสั่งให้สาวใช้โสโครกนั้นว่า "เจ้าผีใบ้หูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย"</p> <p>9:26 ผีนั้นจึงร้องอื้ออึงทำให้เด็กนั้นชักดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า "เขาตายแล้ว"</p> <p>9:27 แต่พระเยซูทรงจับมือพยุงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น</p> <p>9:28 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์จับผีนั้นออกไม่ได้"</p>	<p>9:42 ต่อจากหน้าที่แล้ว แต่พระเยซูตรัสสั่งสาวใช้โสโครกนั้น</p> <p>และทรงรักษาเด็กให้หายแล้วส่งคืนให้บิดาเขา</p> <p>9:43 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า</p> <p><i>ข้อ 43 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	
<p>17:18 พระเยซูจึงตรัสสั่งสาวใช้ผีนั้น</p> <p>มันก็ออกจากเขา</p> <p>เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่เวลานั้นเอง</p>	<p>17:19 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์จับผีนั้นออกไม่ได้"</p>		
<p>17:20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน้น' มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย"</p> <p>17:21 แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร"</p>	<p>9:29 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผีอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร"</p>		

ข้อ 22 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 30 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสกาครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการตรึงบนไม้กางเขน และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แก่เหล่าสาวกของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง -- เหล่าสาวกยังไม่เข้าใจถ้อยคำเหล่านี้เลย -- คำถามเกี่ยวกับ

ภายในพระวิหาร

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์</p> <p>17:22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี</p> <p>พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า</p> <p>“บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย</p> <p>17:23 และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่”</p> <p>พวกเขาพากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก</p> <p>การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร</p> <p>17:24 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกเขาคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า “อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ”</p> <p>17:25 เปโตรตอบว่า “เสีย” เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงก้มเขาไว้ แล้วตรัสว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น”</p> <p>17:26 เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “เก็บจากผู้อื่น” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย</p> <p>17:27 แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรา กับท่านเถิด”</p>	<p>พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์</p> <p>9:30 พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้</p> <p>9:31 ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า</p> <p>“บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่”</p> <p>9:32 แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่</p> <p>ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ</p> <p><i>ข้อ 33 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>9:43 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่ เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น</p> <p>พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า</p> <p>9:44 “จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย”</p> <p>9:45 แต่คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น</p>	

18:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 46 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

“ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์” -- พระเยซูทรงสอนโดยใช้เด็กเล็กๆ คนหนึ่ง เป็นแบบอย่าง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด</p> <p>18:1 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์”</p>	<p>สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่กว่า</p> <p>9:33 พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลาย ได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด”</p> <p>9:34 เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้น เขาโต้แย้งกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน</p> <p>9:35 พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง”</p>	<p>เด็กเป็นแบบอย่าง</p> <p>9:46 แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด</p> <p>9:47 ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา</p> <p>จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์</p> <p>9:48 แล้วตรัสกับเขาว่า</p> <p>“ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆ คนนี้ ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่”</p>	
<p>18:2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา</p> <p>18:3 แล้วตรัสว่า “เราออกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย</p> <p>18:4 เหตุฉนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กๆ คนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์</p> <p>18:5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา</p>	<p>9:36 พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า</p> <p>9:37 “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มีใช้รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”</p>		

ข้อ 6 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 38 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 49 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงยังคงสอนสาวกของพระองค์ต่อไป -- ห้าม“ทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เราให้หลงผิด” -- พระเยซูตรัสถึงความน่ากลัวของนรก

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>18:6 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโมก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า</p> <p>18:7 วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น</p> <p>18:8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์</p>	<p>ทรงว่ากล่าวสาวกที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์</p> <p>9:38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมีได้ตามพวกเรา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขามีได้ตามพวกเรา”</p> <p>9:39 พระเยซูจึงตรัสว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่งอาจกลับพุดประณามเรา</p> <p>9:40 เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสูเรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว</p> <p>9:41 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาหน้าถ้ายหนึ่งให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบาหนักก็หาไม่ได้</p> <p>ทรงเตือนถึงนรก</p> <p>9:42 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโมก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า</p> <p>9:43 และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ</p> <p>9:44 ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย</p>	<p>9:49 ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรา”</p> <p>9:50 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “อย่าห้ามเขาเลย</p> <p>เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสูเรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว”</p>	

ข้อ 9 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 45 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 51 มีต่อในหน้า 113

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูตรัสถึงความน่ากลัวของนรกต่อไป -- ทำไมบุตรมนุษย์ (คือพระเยซูคริสต์) ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>18:9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียว ยิ่งดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก</p> <p>18:10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์</p> <p>คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย</p> <p>18:11 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปในั้นให้รอด</p> <p>18:12 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเพื่อหาตัวที่หายนั้นหรือ</p> <p>18:13 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น</p> <p>18:14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย</p>	<p>9:45 ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าตัวหนึ่งยิ่งดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ</p> <p>9:46 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย</p> <p>9:47 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียว ยิ่งดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก</p> <p>9:48 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย</p> <p>9:49 ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ</p> <p>9:50 เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน"</p>		

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- วิธีแก้ปัญหาในคริสตจักร -- พระเยซูทรงสอนเปโตรเกี่ยวกับการยก
โทษการละเมิดของพี่น้อง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>การปฏิบัติต่อพี่น้องที่ทำผิดต่อท่าน 18:15 หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา 18:16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ 18:17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี 18:18 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์</p> <p>พระสัญญาสำหรับการอธิษฐานร่วมกัน 18:19 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้ 18:20 ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น”</p> <p>จงยกโทษถ้าท่านอยากได้รับการยกโทษ 18:21 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ” 18:22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด 18:23 เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน 18:24 เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาดคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า 18:25 เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขาถืออยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ 18:26 ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า ‘ข้าแต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น’ 18:27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป 18:28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาเรียน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า ‘จงใช้หนี้ให้ข้า’ 18:29 เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า ‘ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น’ 18:30 แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น 18:31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกเขา 18:32 แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้ผู้นั้นมาสั่งว่า ‘โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา 18:33 เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ’ 18:34 แล้วเจ้านายของเขาก็กริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด 18:35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง”</p>			

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

ใกล้จะถึงการเลี้ยวในเทศกาลอยู่เพิง -- พระเยซูทรงเริ่มต้นการเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อเทศกาลนั้น -- **ในยอห์น 7:14 (หน้า 117) เราจะสังเกตเห็นได้ว่าพระเยซูทรงเสด็จขึ้น

ไปในพระวิหารในวันกลางเทศกาลนั้น

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>ใกล้จะถึงการเลี้ยวในเทศกาลอยู่เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>7:2 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกเขาแล้ว</p> <p>7:3 พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า "จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ"</p> <p>7:4 เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด"</p> <p>7:5 แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์</p> <p>7:6 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ"</p> <p>7:7 โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกลนั้นชั่ว"</p> <p>7:8 พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา"</p> <p>7:9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี</p> <p>พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลีเป็นการลับ</p> <p>7:10 แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย</p> <p style="text-align: right;"><i>ข้อ 11 มีต่อในหน้า 117</i></p>

จากแคว้นกาลิลีผ่านแคว้นสะมาเรีย

9:51 ต่อมาครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แนวไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

9:52 และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย เพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์

9:53 ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

9:54 และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไปลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ"

9:55 แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า "ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจท่านเองใด ทรงลองใจผู้อาสาตามพระองค์"

9:57 ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น"

9:58 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ"

9:59 พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามาเถิด" แต่คนนั้นทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน"

9:60 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า"

9:61 อีกคนหนึ่งทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน"

9:62 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดเอามือจับคันทนไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า"

10:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงใช้สาวกเจ็ดสิบคนให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปในเวลาที่พระองค์กำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม -- จงชื่นชมยินดี“เพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์”

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>ทรงส่งพยานเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ 10:1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปที่ละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น 10:2 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์”</p>	
10:3		ไปเถอะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดูลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสนับข่า	
10:4		อย่าเอาไถ่เงิน หรือยาม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง	
10:5		ถ้าท่านจะเข้าไปในเรือนใดๆจงพูดก่อนว่า ‘ให้ความสุขมีแก่เรือนนี้เถิด’	
10:6		ถ้าลูกแกะสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก	
10:7		จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น	
10:8		ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้ จงกินของที่เขาดังให้	
10:9		และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว’	
		การพิพากษาอย่างรุนแรง	
10:10		ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า	
10:11		‘ถึงแม้ผมคลี่ดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นที่แสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว’	
10:12		เราบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น	
10:13		วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้ากรรมห้ศจรรยซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว	
10:14		แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า	
10:15		ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก	
10:16		ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา”	
		ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง	
10:17		ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์”	
10:18		พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ	
10:19		ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบบงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย	
10:20		แต่ว่าอย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์”	

ข้อ 21 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- สาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาแล้ว (ข้อ 17) และสาวกนั้นก็เป็นสุข --

ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ -- คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดี -- พระเยซูทรงเข้าไป

ในหมู่บ้านเบธานี ใกล้กับกรุงเยรูซาเล็ม

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>10:21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า "โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่</p>	
<p>ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์</p> <p>10:22 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้"</p> <p>10:23 พระองค์ทรงเหลียวหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า "นัยนาต่าทั้งหลายที่ได้เห็นการณซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข</p> <p>10:24 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามีเคยได้ยิน"</p>			
<p>ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ</p>			
<p>10:25 ดูเถิด มีนักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้นทดลองพระองค์ทูลถามว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดรเป็นมรดก"</p>			
<p>10:26 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร"</p>			
<p>10:27 เขาทูลตอบว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"</p>			
<p>10:28 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต"</p>			
<p>10:29 แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า "แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า"</p>			
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดี</p>			
<p>10:30 พระเยซูตรัสตอบว่า "มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบตี แล้วก็ทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว</p>			
<p>10:31 เผลอญูโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง</p>			
<p>10:32 คนหนึ่งในพวกเลวิกก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง</p>			
<p>10:33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิใจเมตตา</p>			
<p>10:34 เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พลังเอาน้ำมันกับน้ำมันใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้</p>			
<p>10:35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า 'จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะชื้อให้'</p>			
<p>10:36 ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น"</p>			
<p>10:37 เขาทูลตอบว่า "คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด"</p>			
<p>มารธาและมารีย์</p>			
<p>10:38 และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีหญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ</p>			
<p>10:39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย</p>			
<p>10:40 แต่มารธาอยู่ในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด"</p>			
<p>10:41 แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า "มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก</p>			
<p>10:42 สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้"</p>			

ภาคที่ 8 : ตั้งแต่ปีสภาคครั้งที่สาม จนถึงเทศกาลอยู่เพิง(ยน 7) ในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงสอนสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการอธิษฐาน

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>แบบอย่างของการอธิษฐาน</p> <p>11:1 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้ว สาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน"</p> <p>11:2 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า 'ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ นำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น</p> <p>11:3 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ทุกๆวัน</p> <p>11:4 ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย"</p> <p>คำสอนอื่นๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน</p> <p>11:5 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด</p> <p>11:6 เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน'</p> <p>11:7 ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า 'อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้'</p> <p>11:8 เรบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ</p> <p>11:9 เรบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน</p> <p>11:10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะก็กะเปิดให้เขา</p> <p>11:11 มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนห็นให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอามาให้เขาแทนปลาหรือ</p> <p>11:12 หรือถ้าเขาขอไข่จะเอามาแมลงป่องให้เขาหรือ</p> <p>11:13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ยอต่อพระองค์"</p>	

ข้อ 14 มีต่อในหน้า 59

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

การเดินทางในเทศกาลอยู่เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม -- พระเยซูทรงสั่งสอนในพระวิหาร -- พวกฟาริสี
ต้องการจับพระเยซู แต่คนอื่น ๆ หลายคนเชื่อในพระองค์ -- เทศกาลอยู่เพิงนี้เกิดขึ้น
ประมาณหกเดือนก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู -- ****คำอธิบายด้านล่างหน้า 118**

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			7:11 พวกเขาจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า "คนนั้นอยู่ที่ไหน" 7:12 และประชาชนก็ขบขันกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า "เขาเป็นคนดี" คนอื่นๆว่า "มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก" 7:13 แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว
พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพิง			
7:14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน			
7:15 พวกเขาจึงคิดประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย"			
7:16 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"			
7:17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง			
7:18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย			
7:19 โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม"			
7:20 คนเหล่านั้นตอบว่า "ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน"			
7:21 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ"			
7:22 โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่น้ำ (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่น้ำ			
7:23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่น้ำ เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ			
7:24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด"			
7:25 เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า "คนนี้มีไข้หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย"			
7:26 แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้			
7:27 แต่เราทราบว่าคนนี้เป็นมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน"			
7:28 ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า "ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์"			
7:29 แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา"			
7:30 เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์			
7:31 และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า "เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ"			
7:32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนขบขันกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์			
7:33 พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"			
7:34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้"			
7:35 พวกเขาจึงพูดกันว่า "คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ"			
7:36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า 'ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา' และ 'ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้'"			

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ในวันสุดท้ายของเทศกาลนี้ พระเยซูทรงเชื่อเชิญบรรดาผู้ที่เชื่อ
 ในพระองค์ให้ดื่มน้ำแห่งชีวิต -- นิโคเดมัสพุดปกป้องพระเยซูต่อหน้าผู้นำศาสนา --

****คำอธิบายด้านล่าง**

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>พระวิญญาณบริสุทธิ์คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต 7:37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม 7:38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’ 7:39 (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสงสารดี)</p>
<p>เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู 7:40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น” 7:41 คนอื่นๆก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่บางคนพูดว่า “พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ” 7:42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือ ว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น” 7:43 เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ 7:44 บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย 7:45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา” 7:46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” 7:47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ” 7:48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ” 7:49 แต่ประชาชนหมู่หนึ่งที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว” 7:50 นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งของพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า 7:51 “พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ” 7:52 เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาคูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี” 7:53 ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน</p>			

8:1 มีต่อในหน้าถัดไป

เทศกาลอยู่เพิง เป็นเทศกาลประจำปีที่ชาวยิวเฉลิมฉลองประมาณหกเดือน
 หลังจากเทศกาลปัสกา เพราะฉะนั้น เราแน่ใจว่า หลังจากเทศกาลนี้อีกประมาณ
 หกเดือน พระเยซูจะทรงถูกตรึงที่กางเขน

หลังจากเทศกาลอยู่เพิงนี้ เราคิดว่าพระเยซูยังคงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสำหรับ
 เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในยอห์นบทที่ 8, 9 และ 10:1-21 แล้วก็ ในยอห์น 10:22
 เราอ่านเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารซึ่งเกิดขึ้นประมาณสองหรือสาม
 เดือนต่อมา

(ดูคำอธิบายด้านล่างหน้า 22 และ 94 ด้วย)

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก -- หญิงสาวประเวณีได้รับการให้อภัยจากพระเยซู --
พระเยซูทรง“เป็นความสว่างของโลก”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐานล่วงประเวณี 8:1 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ 8:2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา 8:3 พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน
8:4 เขาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนั้นถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ 8:5 ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้” 8:6 เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลง เอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย 8:7 และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” 8:8 แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก 8:9 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจจึงฉวยผิวดาบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น 8:10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขากลับไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ” 8:11 นางนั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย” และพระเยซูตรัสกับนางว่า “เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก” พระเยซูเป็นความสว่างของโลก 8:12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” 8:13 พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง” 8:14 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้เรามาจากไหนและจะไปที่ไหน” 8:15 ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามีได้พิพากษาผู้ใด 8:16 แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามีได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 8:17 ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’ 8:18 เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามากก็เป็นพยานให้แก่เรา” 8:19 เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบว่า “ตัวเราก็คือพระบิดาของเราที่ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย” 8:20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คัลสังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ 8:21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้” 8:22 พวกยิวจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้’” 8:23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเมืองล่าง เรามาจากเมืองบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้”			

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- โดยความเชื่อในพระเยซูเท่านั้นที่มนุษย์เราจะเป็นไทจริงๆ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>8:24 เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว"</p> <p>8:25 เขาจึงถามพระองค์ว่า "ท่านคือใครเล่า" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น"</p> <p>8:26 เราก็มียังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาที่นี่ทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก"</p>
<p>8:27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา</p> <p>8:28 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น"</p> <p>8:29 และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาที่นี่ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดาได้ทรงตั้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ"</p> <p>8:30 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์</p> <p>8:31 พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า "ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง"</p> <p>8:32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท"</p> <p>8:33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุใดท่านจึงกล่าวว่า 'ท่านทั้งหลายจะเป็นไท'"</p> <p>8:34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป"</p> <p>8:35 ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป"</p> <p>8:36 เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ"</p> <p>8:37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน"</p> <p>8:38 เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน"</p> <p>8:39 เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า "อับราฮัมเป็นบิดาของเรา" พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ"</p> <p>8:40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้"</p> <p>8:41 ท่านทั้งหลายยอมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ" เขาจึงทูลพระองค์ว่า "เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า"</p> <p>8:42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เรามีได้ทำตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา"</p> <p>8:43 เหตุใดท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั้นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้"</p> <p>8:44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใครจะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นชาติกรตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นมุสา และเป็นพ่อของการมุสา"</p> <p>8:45 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง"</p> <p>8:46 มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา"</p> <p>8:47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า"</p>			

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- อับราฮัมมีชีวิตอยู่ประมาณสองพันปีก่อนการประสูติของพระเยซู แต่พระเยซูทรงเป็นก่อนอับราฮัม -- พระเยซูผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก ทรงรักษาชายตาบอด

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			8:48 พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรีย และมีผีสิงนั้น 'ไม่จริงหรือ' 8:49 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา 8:50 เรามีได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา 8:51 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาตาของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย"
8:52 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า 'ถ้าผู้ใดรักษาตาของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย' 8:53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า" 8:54 พระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกท่าน 8:55 ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็คือคนมุสา เหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์ 8:56 อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี" 8:57 พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า "ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ" 8:58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น" 8:59 คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหารเสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น ทรงรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด 9:1 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด 9:2 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด" 9:3 พระเยซูตรัสตอบว่า "มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา 9:4 เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้ 9:5 ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก" 9:6 เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงขว่าน้ำลายลงที่พื้น แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น 9:7 แล้วตรัสสั่งเขาว่า "จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเกิด" (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้ 9:8 เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า "คนนี้มีไข้หรือที่เคยนั่งขอทาน" 9:9 บางคนก็พูดว่า "คนนั้นแหละ" คนอื่นว่า "เขาคลายคนนั้น" แต่เขาเองพูดว่า "ข้าพเจ้าคือคนนั้น" 9:10 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร" 9:11 เขาตอบว่า "ชายคนหนึ่งชื่อเยชู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า 'จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย' ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้" 9:12 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ผู้นั้นอยู่ที่ไหน" คนนั้นบอกว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ" 9:13 เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี			

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ในโลกนี้ไม่เคยมีคนตาบอดตั้งแต่กำเนิดแล้วกลับมองเห็นได้ --
 พวกฟาริสีไล่ชายคนนั้นออกจากพระวิหารเพราะเขาเชื่อว่าพระเยซูเป็นศาสดาพยากรณ์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			9:14 วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต 9:15 พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า "เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น" 9:16 ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า "ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้า เพราะเขามีได้รักษาวันสะบาโต" คนอื่นว่า "คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร" พวกเขาก็แตกแยกกัน
9:17 เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า "เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด" ชายคนนั้นตอบว่า "ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์"			
9:18 แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ยกกลับมองเห็นได้นั้นมา			
9:19 แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า "ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น"			
9:20 บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า "เราทราบว่าคุณนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด"			
9:21 แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็มิทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้"			
9:22 ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นี้เป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา			
9:23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า "จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว"			
9:24 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า "จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เราทราบดีว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป"			
9:25 เขาตอบว่า "ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้"			
9:26 คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า "เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด"			
9:27 ชายคนนั้นตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ"			
9:28 เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า "แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส"			
9:29 เราทราบว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน"			
9:30 ชายคนนั้นตอบเขาว่า "เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด"			
9:31 พวกเราทราบว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น"			
9:32 ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่ยบอดแต่กำเนิดมองเห็นได้"			
9:33 ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้"			
9:34 เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า "แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ" แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย			

ข้อ 35 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงพบชายคนนั้น แล้วเขาก็เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตร
ของพระเจ้า -- พระเยซูทรงเป็นประจักษ์และทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			9:35 พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า "เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ" 9:36 ชายคนนั้นทูลตอบว่า "ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้"
9:37 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่นำเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า"			
9:38 เขาจึงทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ" แล้วเขาก็กินมัสการพระองค์			
9:39 พระเยซูตรัสว่า "เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด"			
9:40 เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "เราตาบอดด้วยหรือ"			
9:41 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะเป็นผู้ที่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า 'เรามองเห็น' เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่"			
พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงที่ดี			
10:1 "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีไ้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร			
10:2 แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ			
10:3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะยอมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป			
10:4 เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน			
10:5 คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า"			
10:6 คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย			
10:7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย			
10:8 บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มีไ้ฟังเขา			
10:9 เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร			
10:10 ขโมยนั้นยอมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์			
10:11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ			
10:12 แต่ผู้ที่รับจ้างมิไ้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป			
10:13 ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย			
10:14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา			
10:15 เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เรารู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ			
10:16 แกะอื่นซึ่งมิไ้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่ แกะเหล่านั้นเราก็ด้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว			
10:17 ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก			
10:18 "ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา"			
10:19 พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก			
10:20 พวกเขาหลายคนพูดว่า "เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม"			
10:21 พวกอื่นก็พูดว่า "คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นไ้หรือ"			

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

เทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ****คำอธิบายด้านล่างเกี่ยวกับเทศกาลนี้ --**
 พระเยซูเสด็จเข้าในพระวิหารอีกครั้งหนึ่ง -- และพระเยซูถูกปฏิบัติเสธจากชาวยิวอีกครั้ง แต่ก็มี
 หลายคนที่ได้เชื่อในพระองค์เหมือนกัน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระเจ้า 10:22 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว 10:23 พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เจเสียงของชาโลมอน 10:24 แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า "จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด"</p>
			<p>10:25 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา 10:26 แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว 10:27 แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา 10:28 เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ 10:29 พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ 10:30 เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน" 10:31 พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย 10:32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า" 10:33 พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า "เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า" 10:34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือ ว่า 'เราได้กล่าวหาท่านทั้งหลายเป็นพระ' 10:35 ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ 10:36 ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า 'ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท' เพราะเราได้กล่าวหาว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' อย่างนั้นหรือ 10:37 ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย 10:38 แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเกิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา" 10:39 พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้ พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา 10:40 พระองค์เสด็จไปฝากแม่บ้านจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น 10:41 คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า "ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง" 10:42 และมีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อในพระองค์</p>

11:1 มีต่อในหน้าถัดไป

****** เราไม่พบเทศกาลนี้ในพระคัมภีร์เดิมเพราะเคยถือปฏิบัติมาแล้วประมาณหนึ่งร้อย
 หกสิบปีก่อนการประสูติของพระเยซูคริสต์
หลังจากเทศกาลนี้ ประมาณสามหรือสี่เดือนจะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจ
ของพระเยซู ในเทศกาลปีศาจนั้น พระคริสต์เองจะทรงเป็นลูกแกะที่ถวายบูชา
แต่พระเจ้าเพื่อไถ่บาปของมนุษย์เรา

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

ลาซารัสกับมารีย์และมารธาเป็นเพื่อนรักของพระเยซู -- ลาซารัสป่วยและเสียชีวิต

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>ลาซารัสได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย</p> <p>11:1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น</p> <p>11:2 (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมขโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอ กำลังป่วยอยู่)</p> <p>11:3 ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ดุเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่"</p>
11:4			เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า "โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนี้"
11:5			พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส
11:6			ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน
11:7			หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า "ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด"
11:8			พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็วนี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ"
11:9			พระเยซูตรัสตอบว่า "วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้"
11:10			แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา"
11:11			พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า "ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น"
11:12			พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี"
11:13			แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน
11:14			ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า "ลาซารัสตายแล้ว"
11:15			เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขาเถิด"
11:16			โรมัสที่เรียกว่า ดิดมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า "ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์"
11:17			ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่าเขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว
11:18			หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร
11:19			พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ
11:20			ครั้นมารธาทราบว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน
11:21			มารธาจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย"
11:22			แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่ สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์"
11:23			พระเยซูตรัสกับเธอว่า "น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมามีชีวิต"
11:24			มารธาทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา"
11:25			พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก"
11:26			และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ใหม่"

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- หลังจากลาซารัสตายแล้วสี่วัน พระเยซูทรงทำให้ลาซารัสฟื้นจากความตาย -- พวกยิวหลายคนก็เชื่อในพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>11:27 มารธาทูลพระองค์ว่า "เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก"</p> <p>11:28 เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า "พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า"</p> <p>11:29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์</p> <p>11:30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น</p> <p>11:31 พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไป จึงตามเธอไปพูดกันว่า "เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์"</p> <p>11:32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย"</p> <p>11:33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มาอยู่กับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร่อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์</p> <p>11:34 และตรัสถามว่า "พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน" เขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เขิญเสด็จมาดูเถิด"</p> <p>11:35 พระเยซูทรงพระกัณแสง</p> <p>11:36 พวกยิวจึงกล่าวว่า "ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร"</p> <p>11:37 และบางคนก็พูดว่า "ท่านผู้นี้ทำไมคนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ"</p> <p>พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ บรรดาเพื่อนของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่</p> <p>11:38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร่อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้</p> <p>11:39 พระเยซูตรัสว่า "จงเอาศิลาออกเสีย" มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ป่านี้นศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาดายมาสี่วันแล้ว"</p> <p>11:40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือ ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า"</p> <p>11:41 พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์"</p> <p>11:42 ข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี่ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา"</p> <p>11:43 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า "ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด"</p> <p>11:44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด"</p> <p>11:45 ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์</p> <p>11:46 แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง</p> <p>พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีหาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย</p> <p>11:47 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า "เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ"</p> <p>11:48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป"</p> <p>11:49 แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย"</p> <p>11:50 และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ"</p>

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พวกผู้นำชาวยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย -- พระเยซูเสด็จออกจากกรุงเยรูซาเล็มและทรงสั่งสอนในเมืองและหมู่บ้านอื่น ๆ ต่อไป -- พระองค์ทรงรักษาหญิงคนหนึ่งในวันสะบาโต

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			11:51 เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น 11:52 และมีไขแทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน 11:53 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย 11:54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอเฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์ <i>ข้อ 55 มีต่อในหน้า 145</i>

ทรงรักษาหญิงคนหนึ่งในวันสะบาโต

13:10 พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต
 13:11 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย
 13:12 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า **"หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว"**
 13:13 พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า
 13:14 แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า **"มีหกวันที่ควรทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเกิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย"**
 13:15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า **"คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วัวแก้ลาจากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ"**
 13:16 ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งชาตानได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว **ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต"**
 13:17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ปฏิบัติกับพระองค์ต้องขายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดีเพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด

13:18 พระองค์จึงตรัสว่า **"อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี"**
 13:19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น"

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ

13:20 พระองค์ตรัสอีกว่า **"เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด"**
 13:21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"
 13:22 พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
 13:23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า **"พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ"** พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า
 13:24 **"จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้"**
 13:25 เมื่อเจ้าบ้านลูกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า **'นายเจ้าข้าๆ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเกิด'** และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า **'เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน'**
 13:26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า **'ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า'**
 13:27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า **'เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา'**

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงเตือนเรื่องการพิพากษาที่จะมาถึง และคร่ำครวญถึงความจริงที่ว่าลูกของเยรูซาเล็ม(คือพวกยิว)ไม่ต้องการมาหาพระองค์ -- พระเยซูทรงรักษาชายเป็นโรคมานน้ำ -- เรา“จงด่อมตัวลง”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>13:28 เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดา ศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ ส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 13:29 จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมา เอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า 13:30 และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็น คนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย”</p>	
<p>13:31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า “ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดใคร่ จะประหารชีวิตของท่านเสีย” 13:32 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “จงไปบอกสุนัขจึงจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคใน วันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ’ 13:33 แต่ว่าเจ้าเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรินนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่าออกกรุง เยรูซาเล็มก็หามิได้ พระเยซูทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง 13:34 โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่รวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ในใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ 13:35 ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนาม ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’” ทรงรักษาชายเป็นโรคมานน้ำในวันสะบาโต 14:1 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่งในพวกฟาริสีในวันสะบาโต จะเสวยพระ กระทบอาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ 14:2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมานน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 14:3 พระเยซูจึงตรัสถามพวกนักกฎหมายและพวกฟาริสีว่า “ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิด พระราชบัญญัติหรือไม่” 14:4 เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป 14:5 พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบจูดลาก มันออกในวันสะบาโตหรือ” 14:6 เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้ คำอุปมาเกี่ยวกับแซกรับเชิญผู้เยอหยิ่ง 14:7 ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์ จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า 14:8 “เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกือบกว่าเขาได้เชิญคนมี เกียรติมากกว่าท่านอีก 14:9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า ‘จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด’ แล้วเมื่อนั้น ท่านจะต้องเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู 14:10 แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมา พูดกับท่านว่า ‘สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ’ แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่ เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น 14:11 เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น”</p>			

ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ชาวยิวหลายคนปฏิเสธคำเชิญของพระเยซู (คือมาหาพระองค์) -- แต่
อีกไม่นานพวกต่างชาติจะถูก“เร่งเร้าเขาให้เข้ามา” -- สาวกแท้ของพระเยซูต้องรักพระองค์
มากกว่าสิ่งอื่นใด

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		14:12 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะทำการ เลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตร สหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกือบกว่าเขาจะเชิญ ท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน 14:13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตา บอด 14:14 และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วย ว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”	

คำอุปมาเกี่ยวกับการเลี้ยงใหญ่

14:15 ฝ่ายคนหนึ่งเอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า “ผู้ที่
รับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข”
14:16 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก
14:17 เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า ‘เชิญมา
เถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’
14:18 บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และจะต้องไปดูนา
นั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’
14:19 อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองดูวัวนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’
14:20 อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้’
14:21 ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าของบ้านก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า ‘จง
ออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามา
ที่นี่’
14:22 แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’
14:23 เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า ‘จงออกไปตามทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งเร้าเขาให้เข้า
มาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม
14:24 เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้ว ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของ
เราเลย”

สิ่งที่สาวกต้องสละ

14:25 คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเหลือวหลังตรัสกับเขาว่า
14:26 “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ขังมือตามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเอง
ด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้
14:27 ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้
14:28 ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาสูญเสียก่อนว่า จะมีพอ
สร้างให้สำเร็จได้หรือไม่
14:29 เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา
14:30 ว่า ‘คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้’
14:31 หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะมีที่นั่งลงคิดดูก่อนหรือ
ว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่
14:32 ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นมิตรกัน
14:33 ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้
14:34 เกือบเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแม่เกือบนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้
14:35 จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู
จงฟังเถิด”

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

พวกผู้นำศาสนาิวบ่นเพราะพระเยซูทรงต้อนรับคนบาป -- พระเยซูทรงตอบโดยยกคำอุปมาสามเรื่อง -- “จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>พวกฟาริสีขี้บ่น 15:1 ครั้นนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์ 15:2 ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า “คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา”</p>	
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย</p>			
<p>15:3 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า</p>			
<p>15:4 “ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละแกะสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ</p>			
<p>15:5 เมื่อพบแล้ว เขาก็ยกขึ้นใส่บา้แบกมาด้วยความเปรมปรีดี</p>			
<p>15:6 เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว’</p>			
<p>15:7 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่</p>			
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับเหรียญที่หายไป</p>			
<p>15:8 หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ</p>			
<p>15:9 เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’</p>			
<p>15:10 เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”</p>			
<p>คำอุปมาเรื่องบุตรหายไ้</p>			
<p>15:11 พระองค์ตรัสว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน</p>			
<p>15:12 บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด’ บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง</p>			
<p>15:13 ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง</p>			
<p>15:14 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน</p>			
<p>15:15 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา</p>			
<p>15:16 เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยฝักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน</p>			
<p>15:17 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร</p>			
<p>15:18 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า “บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย</p>			
<p>15:19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด”</p>			
<p>บุตรที่หายไปก็กลับมาและความรื่นเริงยินดี</p>			
<p>15:20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา</p>			
<p>15:21 ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป’</p>			

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- บุตรคนใหญ่เหมือนพวกฟาริสี เขาโกรธเพราะบิดารับบุตรคนน้อย กลับบ้าน -- คำสอนเพิ่มเติมจากพระเยซูสำหรับสาวกของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>15:22 แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า 'จงรีบไปเอาเสื่ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา</p> <p>15:23 จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเกิด</p> <p>15:24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก' เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี</p>	
<p>บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี</p> <p>15:25 ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ</p> <p>15:26 เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน</p> <p>15:27 ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า 'น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ'</p> <p>15:28 ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา</p> <p>15:29 แต่เขาบอกบิดาว่า 'ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และมีได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า</p> <p>15:30 แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา'</p> <p>15:31 บิดาจึงตอบเขาว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า</p> <p>15:32 แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก''</p> <p>คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนอธรรม</p> <p>16:1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า "ยังมีเศรษฐกิจที่มีคนต้นเรือน คนหนึ่งและมีคนมาฟ้องเศรษฐกิจว่า คนต้นเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย</p> <p>16:2 เศรษฐกิจจึงเรียกคนต้นเรือนนั้นมาว่าแกเขาว่า 'เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ต้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้'</p> <p>16:3 คนต้นเรือนนั้นคิดในใจว่า 'เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ต้นเรือน จะขุดดินก็ไม่มีการจ้าง จะขอทานก็อายเขา</p> <p>16:4 เรารู้แล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ต้นเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้'</p> <p>16:5 คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า 'ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้าก็มาน้อย'</p> <p>16:6 เขาตอบว่า 'เป็นหนี้ห้าร้อยถัง' คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า 'เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วๆแล้วแก้เป็นห้าสิบลัง'</p> <p>16:7 แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า 'ท่านเป็นหนี้ก็มาน้อย' เขาตอบว่า 'เป็นหนี้ข้าวสารร้อยกระสอบ' คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า 'จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบลัง'</p> <p>16:8 แล้วเศรษฐกิจก็ชมคนต้นเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก</p> <p>16:9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สินสมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์</p> <p>16:10 คนที่สัดยี่ชื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัดยี่ชื่อในของมากด้วย และคนที่อัสดัยในของเล็กน้อยที่สุดจะอัสดัยในของมากเช่นกัน</p> <p>16:11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัดยี่ชื่อในทรัพย์สินสมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สินสมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า</p>			

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พวกฟาริสีเยาะเย้ยพระเยซู -- ชายสองคนที่เสียชีวิตและไปยังสองสถานที่ซึ่งแตกต่างกันมาก -- ความจริงที่น่ากลัวเกี่ยวกับนรก

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>16:12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัจย์ชื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า</p> <p>16:13 ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าจะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้”</p>	
<p>พวกฟาริสีเยาะเย้ยคำสั่งสอนของพระเยซู</p> <p>16:14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์</p> <p>16:15 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทําที่ทําดีเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นทีสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า</p> <p>16:16 มีพระราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชังกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น</p> <p>16:17 ฟาและดินจะลวงไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป</p> <p>พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง</p> <p>16:18 ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย</p> <p>เศรซฐีและลาซารัส</p> <p>16:19 ยังมีเศรซฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ</p> <p>16:20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรซฐี</p> <p>16:21 และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรซฐีนั้น แม่สุนัขก็มาเลียแผลของเขา</p> <p>16:22 อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรซฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้</p> <p>16:23 แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรซฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน</p> <p>16:24 เศรซฐีจึงร้องว่า ‘อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตราบทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี่’</p> <p>16:25 แต่อับราฮัมตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล่าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน</p> <p>16:26 นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็คงไม่ได้’</p> <p>16:27 เศรซฐีนั้นจึงว่า ‘บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า</p> <p>16:28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้’</p> <p>16:29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘เขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’</p> <p>16:30 เศรซฐีนั้นจึงว่า ‘มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่’</p> <p>16:31 อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ‘ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม่คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ”</p>			

17:1 มีต่อไปในหน้าถัดไป

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงสอนเรื่องการให้อภัยอีกครั้ง -- พระเยซูทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน แต่มีเพียงคนเดียวที่ได้กลับมาขอบพระคุณ -- อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ 17:1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า "จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิธีดีแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น 17:2 ถ้าเอาหินโมแบ่งผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านั้นคนหนึ่งให้หลงผิด"</p>	
<p>17:3 จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา 17:4 แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวนั้น แล้วว่า 'ฉันกลับใจแล้ว' จงยกโทษให้เขาเถิด" 17:5 ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น" 17:6 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า "ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสูกะมินนี้ได้ว่า 'จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล' และมันจะเชื่อฟังท่าน"</p> <p>ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย 17:7 ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาที่เดียวว่า 'เชิญเอนกายลงรับประทานเถิด' 17:8 หรือจะไม่บอกเขาว่า 'จงหาให้เรารับประทานและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงค่อยกินและดื่มเถิด' 17:9 นายจะขบใจผู้รับใช้นั้นเพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่ 17:10 ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำการสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น'"</p> <p>ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน 17:11 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเสียบระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี 17:12 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล 17:13 และส่งเสียงร้องว่า "เยชูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด" 17:14 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด" ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด 17:15 ฝ่ายคนหนึ่งในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง 17:16 และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย 17:17 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เขาคอนั้นอยู่ที่ไหน 17:18 'ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้'" 17:19 แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า "จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ"</p> <p>อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา 17:20 เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ 17:21 และเขาจะไม่พูดว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน้น' เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย"</p>			

ข้อ 22 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูตรัสถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต “วันนั้นจะมาถึง...” --

พระองค์ทรงสอนว่ามนุษย์เรา“ควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ”

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>พระคริสต์ตรัสถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์</p> <p>17:22 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า “วันนั้นจะมาถึงเมื่อท่านทั้งหลายใคร่จะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น</p> <p>17:23 เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ อย่าออกไป อย่าตามเขา</p>	
17:24		ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์	
17:25		ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์	
17:26		ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย	
17:27		เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น	
17:28		ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ซ้อขาย หวานปลุก ก่อสร้าง	
17:29		แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจากเมืองโสโดม ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น	
17:30		ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น	
17:31		ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน	
17:32		จงระลึกถึงภรรยาของโลทนั้นเถิด	
17:33		ผู้ใดอดส่ำเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด	
17:34		เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง	
17:35		ผู้หญิงสองคนจะโม่แป้งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง	
17:36		ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง”	
17:37		เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ชาวศพอยู่ที่ไหน ผู้นกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น”	
		หญิงม่ายกับผู้พิพากษาอธรรม	
18:1		พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ	
18:2		พระองค์ตรัสว่า “ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มีได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่่มนุษย์	
18:3		ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษานั้นพูดว่า ‘ขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด’	
18:4		ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำจนช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า ‘แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่่มนุษย์	
18:5		แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มีมากวนเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆ ให้เรารำคาญใจ”	
18:6		และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงฟังคำที่ผู้พิพากษาอธรรมนี้ได้พูด	
18:7		พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืน หรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ	
18:8		เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ”	

ข้อ 9 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

พระเจ้าทรงไถ่ยืมคำอธิษฐานอ้อนวอนของคนที่จะถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์ของพระองค์ --

พระเยซูทรงตอบคำถามเกี่ยวกับการหย่าร้าง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงเสด็จจากแคว้นกาลิลีเข้าสู่แคว้นยูเดีย</p> <p>19:1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น</p> <p>19:2ฝูงชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น</p> <p>พระเยซูทรงชี้แจงถึงเรื่องการหย่าร้าง</p> <p>19:3 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า "ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"</p>		<p>คำอุปมาเกี่ยวกับคนฟาริสีและคนเก็บภาษี</p> <p>18:9 สำหรับบางคนทีไวใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า</p> <p>18:10 "มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี</p> <p>18:11 คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนจ้อโกง คนอธรรม และคนลวงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้</p> <p>18:12 ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย'</p> <p>18:13 ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตบอกของตนว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด'</p> <p>18:14 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น"</p> <p><i>ข้อ 15 มีต่อในหน้า 137</i></p> <p>คำบัญชาของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่าร้าง</p> <p>10:1 ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นยูเดียไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น</p> <p>10:2 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"</p> <p>10:3 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร"</p> <p>10:4 เขาทูลตอบว่า "โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้"</p>	

ข้อ 4 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 5 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังคงสอนเรื่องการหย่าร้างและการแต่งงานใหม่

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>19:4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า</p> <p>“พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ‘ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง’</p> <p>19:5 และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’</p> <p>19:6 เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”</p> <p>19:7 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้”</p> <p>19:8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น</p> <p>19:9 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย”</p> <p>19:10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ถ้ากรณีของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย”</p>	<p>10:5 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง</p> <p>10:6 แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก ‘พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง</p> <p>10:7 เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา</p> <p>10:8 และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน</p> <p>10:9 เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”</p> <p>10:10 เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น</p> <p>10:11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ</p> <p>10:12 และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี”</p>		
<p>19:11 พระองค์ทรงตอบเขาว่า “มิใช่ทุกคนจะรับประเพณีตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประเพณีได้</p> <p>19:12 ด้วยว่าผู้ที่เป็นชั้นที่ตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นชั้นที่ก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นชั้นที่เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”</p>	<p><i>ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>		

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงต้อนรับเด็กน้อย ทั่วๆ ที่สาวกของพระองค์ไม่ต้องการให้เด็กเหล่านั้นมาหา

พระองค์ -- เศรษฐีหนุ่มถามพระเยซูถึงเรื่องชีวิตนิรันดร์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็กๆ</p> <p>19:13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้</p> <p>19:14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น"</p> <p>19:15 เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้วก็เสด็จไปจากที่นั้น</p> <p>เรื่องเศรษฐีหนุ่ม</p> <p>19:16 คุณเกิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์"</p> <p>19:17 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้"</p>	<p>จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามา 10:13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น</p> <p>10:14 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น"</p> <p>10:15 เรามอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้"</p> <p>10:16 แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้</p> <p>เรื่องเศรษฐีหนุ่ม</p> <p>10:17 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก"</p> <p>10:18 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว"</p>	<p>พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็กๆ</p> <p>18:15 แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา</p> <p>18:16 แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น"</p> <p>18:17 เรามอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้"</p> <p>เรื่องเศรษฐีหนุ่ม</p> <p>18:18 มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก"</p> <p>18:19 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว"</p>	

ข้อ 18 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 19 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 20 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- “คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>19:18 คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า “คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสว่า “อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ</p> <p>19:19 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”</p> <p>19:20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง”</p> <p>19:21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา”</p> <p>19:22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก</p> <p>19:23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก</p>	<p>10:19 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า</p> <p>‘อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา</p> <p>จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน”</p> <p>10:20 คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา”</p> <p>10:21 พระเยซูทรงฟังดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา”</p> <p>10:22 เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก</p> <p>คำทรงเตือน อย่าไว้วางใจในทรัพย์สมบัติ</p> <p>10:23 พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆ แล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา”</p> <p>10:24 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า “ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา</p>	<p>18:20 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า</p> <p>‘อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ</p> <p>จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน”</p> <p>18:21 คนนั้นจึงทูลว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา”</p> <p>18:22 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา”</p> <p>18:23 แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก</p> <p>18:24 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า “คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนา</p>	

ข้อ 24 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 25 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 25 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- “แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง” -- ผู้ที่ติดตามพระคริสต์
มาอย่างสัตย์ซื่อจะได้รับบำเหน็จในเวลานี้ และในโลกหน้า

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>19:24 เรามอบท่านทั้งหลาย อีกว่า ตัวอุลูลจะลอดรูเข็มก็ ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าใน อาณาจักรของพระเจ้า”</p> <p>19:25 เมื่อพวกสาวกของ พระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจ มาก จึงทูลว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะรอดได้”</p> <p>19:26 พระเยซู ทอดพระเนตรดูพวกสาวก และตรัสกับเขาว่า “ฝ่าย มนุษย์ยอมเป็นไปไม่ได้ แต่ พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไป ได้ทุกสิ่ง”</p> <p>บรรดาอัครสาวกจะพิพากษา อีสิราเอลสิบสองตระกูล</p> <p>19:27 แล้วเปโตรทูล พระองค์ว่า “ดูเถิด ข้า พระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่ง สารพัด และได้ติดตาม พระองค์มา พวกข้าพระองค์ จึงจะได้อะไรบ้าง”</p> <p>19:28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่าน ทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราว เมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระ ที่นั่งแห่งสง่าราศีของ พระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ ติดตามเรามาจะได้นั่งบน บัลลังก์สิบสองที่ พิพากษา ขนอิสราเอลสิบสองตระกูล</p> <p>19:29 ทุกคนที่ได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดา มารดาหรือภรรยาหรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นาม ของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อย เท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์ เป็นมรดก</p> <p>19:30 แต่มีหลายคนที่เป็น คนต้นจะต้องกลับไปเป็นคน สุดท้าย และที่เป็นคน สุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”</p>	<p>10:25 ตัวอุลูลจะลอดรูเข็มก็ ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าใน อาณาจักรของพระเจ้า”</p> <p>10:26 เหล่าสาวกก็ ประหลาดใจยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะรอดได้”</p> <p>10:27 พระเยซูทอดพระเนตร เหล่าสาวกแล้วตรัสว่า “ฝ่าย มนุษย์ยอมเป็นไปไม่ได้ แต่ ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำ ให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง”</p> <p>10:28 ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูล พระองค์ว่า “ดูเถิด ข้า พระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่ง สารพัด และได้ติดตาม พระองค์มา”</p> <p>10:29 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่ น้องชายหญิง หรือบิดา มารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เรา และชาวประเสริฐนั้น</p> <p>10:30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะ ได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือ บ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตรและที่ดิน ทั้งจะถูกการ ข่มเหงด้วย และในโลกหน้า จะได้ชีวิตนิรันดร์</p> <p>10:31 แต่มีหลายคนที่เป็น คนต้นจะต้องกลับไปเป็นคน สุดท้าย และที่เป็นคน สุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”</p>	<p>18:25 เพราะว่าตัวอุลูลจะรอด รูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้า ในอาณาจักรของพระเจ้า”</p> <p>18:26 ฝ่ายคนทั้งหลาย ที่ได้ยิน จึงว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอด ได้”</p> <p>18:27 แต่พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระ เจ้าทรงกระทำได้”</p> <p>18:28 เปโตรจึงทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละ ทั้งสิ่งสารพัด ติดตาม พระองค์มา”</p> <p>18:29 พระองค์จึงตรัสกับ เขาว่า “เราบอกความจริงแก่ ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดา มารดา หรือพี่น้อง หรือ ภรรยา หรือบุตร เพราะเห็น แก่อาณาจักรของพระเจ้า</p> <p>18:30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะ ได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิ รันดร์”</p>	

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังคงตอบคำถามของเปโตร(มัทธิว 19:27)ด้วยคำอุปมา
เกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับคนงานในสวนองุ่น</p> <p>20:1 "ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่</p> <p>20:2 ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาไรอันแล้ว จึงไข้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา</p> <p>20:3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด</p> <p>20:4 จึงพูดกับเขาว่า 'ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร' แล้วเขาก็พากันไป</p> <p>20:5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน</p> <p>20:6 ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า 'พวกท่านยืนอยู่ที่นี่เปล่าๆตลอดวันทำไม'</p> <p>20:7 พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า 'เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า' เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า 'ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างตามสมควร'</p> <p>20:8 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า 'จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้ายจนถึงคนที่มาแรก'</p> <p>20:9 คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาไรอัน</p> <p>20:10 ส่วนคนที่มาที่แรกนี้กว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาไรอันเหมือนกัน</p> <p>20:11 เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน</p> <p>20:12 ว่า 'พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน'</p> <p>20:13 ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่คนหนึ่งในพวกนั้นว่า 'สหายเอ๋ย เรามีได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาไรอันมิใช่หรือ'</p> <p>20:14 รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สดนั้นเท่ากันกับท่าน</p> <p>20:15 เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านอิจฉาดาร้อนเมื่อเห็นเราใจดี'</p> <p>20:16 อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย"</p>			

ข้อ 17 มีต่อในหน้า 141

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ซึ่งจะสำเร็จในไม่กี่วัน --

พวกอัครสาวกยังไม่เข้าใจ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรมานพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์</p> <p>20:17 เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า</p> <p>20:18 "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>และบุตรมนุษย์จะถูกทรมานให้อยู่กับพวกปฏิรูปใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย</p> <p>20:19 และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ ให้เยาะเย้ย</p> <p>เขียนดี</p> <p>และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่"</p>	<p>ทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระเยซู</p> <p>10:32 เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสาแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น</p> <p>10:33 ว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปฏิรูปใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย</p> <p>และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ</p> <p>10:34 คนต่างชาตินั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะเขียนดีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่"</p>	<p>พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์</p> <p>18:31 พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์ แล้วตรัสกับเขาว่า</p> <p>"ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ</p> <p>18:32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน</p> <p>18:33 เขาจะโบยตี และฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่"</p> <p>18:34 ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น</p>	

ข้อ 20 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 35 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 35 มีต่อในหน้า 143

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

อัศวินสองคนขอตำแหน่งสูงในอาณาจักรของพระเยซู -- พระเยซูทรงตอบด้วยบทเรียนเรื่องความถ่อมตนที่แท้จริง “ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง” เหมือนพระเยซูเอง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>มารดาคนหนึ่งทูลขอความยิ่งใหญ่ให้แก่บุตรชายของนาง 20:20 ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์</p> <p>20:21 พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า “ท่านปรารถนาอะไร” นางทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนี้นั่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เมืองขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เมืองซ้ายคนหนึ่ง”</p> <p>20:22 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า “ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มที่ท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ”</p> <p>เขาทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์ทำได้”</p> <p>20:23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านจะดื่มจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้นไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น”</p> <p>20:24 เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น</p> <p>20:25 พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรู้ว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าของเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ</p> <p>20:26 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย</p> <p>20:27 ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน</p> <p>20:28 อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”</p>	<p>คำขอร้องของยากอบกับยอห์น 10:35 ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์”</p> <p>10:36 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เราทำสิ่งใดให้ท่าน”</p> <p>10:37 เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า “เมื่อพระองค์จะทรงส่งาราคีนั้น ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่เมืองขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เมืองซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง”</p> <p>10:38 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มที่ท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ”</p> <p>10:39 เขาทั้งสองทูลตอบพระองค์ว่า “ได้ พระเจ้าข้า” พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ถ้วยซึ่งเราดื่ม ท่านจะดื่มก็จริง และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง</p> <p>10:40 แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้นไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น”</p> <p>10:41 เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น</p> <p>10:42 พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายรู้ว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าของเหนือเขา และผู้ใหญ่อำนาจทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ</p> <p>10:43 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย</p> <p>10:44 และถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง</p> <p>10:45 เพราะบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”</p>		

ข้อ 29 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 46 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

พระเยซูทรงเดินทางผ่านเมืองเยรีโคระหว่างทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม -- พระเยซูทรงรักษาคน

ตาบอดสองคน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ชายตาบอดสองคนมองเห็นได้อีก</p> <p>20:29 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโคฝูงชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป</p> <p>20:30 และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง</p> <p>เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด"</p> <p>20:31 ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้หนึ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด"</p> <p>20:32 พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา</p> <p>และตรัสว่า "ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน"</p> <p>20:33 พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น"</p> <p>20:34 พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา</p> <p>ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป</p>	<p>คนตาบอดชื่อบารทิเมอัสได้รับการรักษาให้หาย</p> <p>10:46 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง</p> <p>10:47 เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูขานาซาเรธเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า "ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"</p> <p>10:48 มีหลายคนห้ามเขาให้เขาหนึ่งเสีย แต่เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"</p> <p>10:49 พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า "จงขึ้นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า"</p> <p>10:50 คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสีย ลุกขึ้นมาหาพระเยซู</p> <p>10:51 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า" คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้"</p> <p>10:52 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว" ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป</p>	<p>ทรงรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค</p> <p>18:35 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค</p> <p>มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง</p> <p>18:36 เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน</p> <p>18:37 คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูขานาซาเรธเสด็จไป</p> <p>18:38 คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า "ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"</p> <p>18:39 คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้หนึ่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"</p> <p>18:40 พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พาคนตาบอดมาหาพระองค์</p> <p>เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา</p> <p>18:41 ว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า" เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้"</p> <p>18:42 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ"</p> <p>18:43 ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไป</p> <p>พลาญถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า</p>	

ภาคที่ 9 : ตั้งแต่เทศกาลอยู่เพิง จนใกล้จะถึงเทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ในภารกิจของพระคริสต์

ขณะพระเยซูกำลังออกจากเมืองเยรีโค พระองค์ทรงช่วยคนเก็บภาษีชื่อศักเกียสให้รอด --
พระเยซูตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		ศักเกียสคนเก็บภาษีได้รับความรอด	
		19:1 ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป	
19:2		ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเกียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี	
19:3		ศักเกียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย	
19:4		เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น	
19:5		เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั้น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเกียสแล้วตรัสแก่เขาว่า "ศักเกียส เอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้"	
19:6		แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี	
19:7		เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า "พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป"	
19:8		ฝ่ายศักเกียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรมายสิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครั้งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้ฉ้อโกงของของผู้อื่น ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาเสีย"	
19:9		พระเยซูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย	
19:10		เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด"	
		คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสิบมินา	
19:11		เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน	
19:12		เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา"	
19:13		ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า 'จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา'	
19:14		แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้คนละทูตตามไปทูลท่านว่า 'เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา'	
19:15		ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้วันนั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรกี่มากน้อย	
19:16		ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา'	
19:17		ท่านจึงพูดกับเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเกิด'	
19:18		คนที่สองมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา'	
19:19		ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า 'เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเกิด'	
19:20		อีกคนหนึ่งมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า ดูเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้'	
19:21		เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน'	
19:22		ท่านจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามีได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามีได้หว่าน'	
19:23		ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่าเมื่อเราจะได้เงินของเรากับดอกเบี๋ยด้วย'	
19:24		แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั้นว่า 'จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่มิสิบมินา'	
19:25		(คนเหล่านั้นบอกท่านว่า 'ท่านเจ้าข้า เขามีสิบมินาแล้ว')	
19:26		'เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา'	
19:27		ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา"	

ภาคที่ 10 : สัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่

พวกยิวเป็นอันมากขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกา -- ก่อนปัสกาหกวันพระเยซู
เสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี -- "จงแก้ลูกลาตัวหนึ่งจงมาให้เรา"

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>11:55 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว</p> <p>11:56 เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า "ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ"</p> <p>11:57 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์</p> <p>12:1 แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย</p> <p style="text-align: center;"><i>12:2-8 มีต่อในหน้า 174-175</i></p> <p>12:9 ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย</p> <p>12:10 แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย</p> <p>12:11 เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู</p>
			<p style="text-align: right;">การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย</p> <p>12:12 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม</p>
<p>พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยขณะ</p> <p>21:1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มถึงหมู่บ้านเบธานี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน</p>		<p>การเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย</p> <p>11:1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มถึงหมู่บ้านเบธานี เชิงภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน</p>	<p>การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย</p> <p>19:28 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>19:29 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธานี และหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป</p> <p>19:30 สั่งว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาให้เรา"</p>
<p>21:2 ตรัสสั่งเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันทีที่ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จงมาให้เรา"</p>		<p>11:2 สั่งเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาให้เรา"</p>	<p>19:30 สั่งว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาให้เรา"</p>
<i>ข้อ 3 มีต่อในหน้าถัดไป</i>		<i>ข้อ 3 มีต่อในหน้าถัดไป</i>	<i>ข้อ 31 มีต่อในหน้าถัดไป</i>

ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงชี้ลูกลาตัวนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม -- สาวกจำนวนมากจึง
เริ่มสรรเสริญพระเจ้าอย่างเสียงดัง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>21:3 ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่านท่านจงว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค' แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที"</p> <p>21:4 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า</p> <p>21:5 'จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแมลากับลูกของมัน'</p> <p>21:6 สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้</p> <p>21:7 จึงจงแมลากับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลานั้น</p> <p>21:8 ฟุ้งชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน</p> <p>21:9 ฝ่ายฟุ้งชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้อง</p>	<p>11:3 ถ้าผู้ใดถามท่านว่า 'ท่านทำอย่างนี้ทำไม' จงบอกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงคลูกหลานี้ และประเด็ยพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่"</p> <p>11:4 สาวกสองคนนั้นจึงไปแล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน</p> <p>11:5 บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า "แก้ลูกหลานั้นทำไม"</p> <p>11:6 สาวกก็ตอบตามพระดำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป</p> <p>11:7 สาวกจึงจูงลูกลามายังพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปูลงบนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลานั้น</p> <p>11:8 มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาปูลงตามทางนั้น</p> <p>11:9 ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็โห่ร้อง</p>	<p>19:31 ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า 'ท่านแก้มันทำไม' จงบอกเขาว่า 'เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงคลูกหลานี้'"</p> <p>19:32 สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว</p> <p>19:33 เมื่อเขากำลังแก้ลูกหลานั้น พวกเขาของก็ถามเขาว่า "ท่านแก้ลูกลาทำไม"</p> <p>19:34 ฝ่ายเขาตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงคลูกหลานี้"</p> <p>19:35 แล้วเขาก็จูงลูกลามายังพระเยซูและเอาเสื้อผ้าของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น</p> <p>19:36 เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามถนน</p> <p>19:37 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดี เพราะบรรตามหกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง</p>	<p>12:13 เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์</p> <p>ร้อง</p>

ข้อ 9 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 9 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 38 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 13 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาหฺ์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงได้รับคำสรรเสริญจากเหล่าสาวกนั้น -- แล้วพระเยซูทรงร้องไห้ขณะที่ทรงพยากรณ์ถึงความพิวาศที่จะมาถึงกรุงเยรูซาเล็มและชาวเยรูซาเล็ม

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
<p>21:9 ต่อจากหน้าที่แล้ว ว่า "โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด 'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ เป็นเจ้าทรงพระเจริญ</p> <p>โฮซันนา' ในที่สุด"</p>	<p>11:9 ต่อจากหน้าที่แล้ว ว่า "โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ</p> <p>11:10 ความสุขสวัสดิ์มงคลจงมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซันนาในที่สุด"</p>	<p>19:38 ว่า "ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงสงาราศีในที่สุด"</p>	<p>12:13 ต่อจากหน้าที่แล้ว ว่า "โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ"</p>
		<p>12:14 และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลานั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า 12:15 'ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดุเถิด กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา'</p>	
	<p>ข้อ 11 มีต่อในหน้าถัดไป</p>	<p>19:39 ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน"</p> <p>19:40 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที"</p> <p>ทรงกันแสงเพราะกรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>19:41 ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงสงสารกรุงนั้น</p> <p>19:42 ตรัสว่า "ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนีว่ สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว</p> <p>19:43 ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อแข็งเหินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน</p> <p>19:44 แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ่อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า"</p>	<p>ข้อ 16 มีต่อในหน้าถัดไป</p>

ข้อ 10 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 45 มีต่อในหน้า 149

ภาคที่ 10 : สัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มและทรงเข้าไปในพระวิหาร แล้วเสด็จกลับหมู่บ้านเบธานีในตอนเย็น -- สาวกของพระองค์ยังไม่เข้าใจ -- พระเยซูได้สถาปน์

มะเดื่อไว้

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>21:10 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า "ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด"</p> <p>21:11 ผู้ชนก็ตอบว่า "นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี"</p> <p><i>ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p> <p><i>มะเดื่อถูกสาปก็เหี่ยวแห้งไป</i></p> <p>21:18 ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร</p> <p>21:19 และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า "เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป" หันไอนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป</p>	<p>11:11 พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>และเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้ว เวลาบ่ายก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น</p> <p><i>ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล</i></p> <p>11:12 ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว</p> <p>11:13 พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ</p> <p>11:14 พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า "ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีการกินผลจากเจ้าเลย" เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น</p>	<p>12:16 ที่แรกพวกเขาของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาก็ระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำการอย่างนั้น</p> <p>12:17 เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้</p> <p>12:18 เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น</p> <p>12:19 พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า "ท่านเห็นไหมว่าท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไป"</p>	<p>12:16 ที่แรกพวกเขาของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาก็ระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำการอย่างนั้น</p> <p>12:17 เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้</p> <p>12:18 เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น</p> <p>12:19 พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า "ท่านเห็นไหมว่าท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไป"</p> <p><i>ข้อ 20 มีต่อในหน้า 164</i></p>

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหารเป็นครั้งที่สอง(ดูหน้า 22 เป็นครั้งแรก)

-- พระเยซูได้รับคำสรรเสริญจากเด็ก ๆ ในพระวิหาร แต่ผู้นำศาสนาต้องการทำลายพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหารเป็นครั้งที่สอง</p> <p>21:12 พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นึ่งผู้ขายนกเขาเสีย</p> <p>21:13 และตรัสกับเขาว่า "มีพระวจนะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมักกระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'"</p> <p>21:14 คนตามอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย</p> <p>21:15 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า "โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด" เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง</p> <p>21:16 และจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า 'จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุนนมท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้'"</p>	<p>พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร</p> <p>11:15 เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำม้านึ่งผู้ขายนกเขาเสีย</p> <p>11:16 และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใดๆเดินลัดพระวิหาร</p> <p>11:17 พระองค์ตรัสสอนเขาว่า "มีพระวจนะเขียนไว้มิใช่หรือว่า 'นิเวศของเรา ประชาชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'"</p> <p>11:18 เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ได้ยินอย่างนั้น</p> <p>จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์</p>	<p>ทรงชำระพระวิหารอีก</p> <p>19:45 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น</p> <p>19:46 ตรัสแก่เขาว่า "มีพระวจนะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมักกระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'"</p> <p>19:47 พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมือง</p> <p>ได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย</p> <p>19:48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก</p>	

ภาคที่ 10 : สัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- เหล่าสาวกประหลาดใจมากเพราะต้นมะเดื่อที่ถูกสาปนั้นก็เหี่ยวแห้งไปในวันเดียว -- พระเยซูทรงสอนพวกเขาเกี่ยวกับการอธิษฐานและการให้อภัย

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
<p>21:17 พระองค์ได้ทรงลงจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี <i>ข้อ 18-19 อยู่ในหน้า 148</i></p> <p>21:20 ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ</p> <p>แล้วว่า "เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด"</p> <p>21:21 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า</p> <p>"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและมีใจตั้งใจ ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงถอยไปลงทะเล' ก็จะสามารถได้"</p> <p>21:22 สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้"</p>	<p>11:19 และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง</p> <p>11:20 ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั่นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก</p> <p>11:21 ฝ่ายเปโตรรู้สึกขุ่นใจจึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้วันนั้นก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว"</p> <p>จงเชื่อในพระเจ้า</p> <p>11:22 พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า "จงเชื่อในพระเจ้าเถิด"</p> <p>11:23 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงถอยไปลงทะเล' และมีใจตั้งใจในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง</p> <p>11:24 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น</p> <p>11:25 เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้อื่นผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย</p> <p>11:26 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน"</p>		

ข้อ 23 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 27 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

พวกผู้นำศาสนาถามพระเยซูว่า "ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน" ให้จับไล่คนทั้งหลายที่เชื่อขายนัน
ออกไปจากพระวิหาร

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูกับสิทธิอำนาจของพระองค์</p> <p>21:23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาเที่ยงวัน ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า</p> <p>"ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน"</p> <p>21:24 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด"</p> <p>21:25 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์"</p> <p>เขาได้ปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'</p> <p>21:26 แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' เราก็ก้าวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์"</p> <p>21:27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า "พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ" พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด"</p>	<p>เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู</p> <p>11:27 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์</p> <p>11:28 ทูลพระองค์ว่า "ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้"</p> <p>11:29 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด"</p> <p>11:30 คือบัพติศมาของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด"</p> <p>11:31 เขาจึงปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'</p> <p>11:32 แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' เขาก็ก้าวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ"</p> <p>11:33 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า "พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด"</p>	<p>พวกธรรมจารย์ถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู</p> <p>20:1 ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์</p> <p>20:2 และทูลพระองค์ว่า "จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน"</p> <p>20:3 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด"</p> <p>20:4 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์"</p> <p>20:5 เขาจึงปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'</p> <p>20:6 แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์"</p> <p>20:7 เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่าจะมาจากไหน</p> <p>20:8 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด"</p>	

ข้อ 28 มีต่อในหน้าถัดไป

12:1 มีต่อในหน้า 153

ข้อ 9 มีต่อในหน้า 153

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสกาคั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- คำอุปมาที่อธิบายว่าใครทำตามพระประสงค์ของพระบิดาจริงๆ --

“พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย” (คือผู้นำศาสนาอื่นเหล่านั้น)

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับบุตรชายสองคน</p> <p>21:28 แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด’</p> <p>21:29 บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ</p> <p>21:30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไปขอรับ’ แต่ไม่ไป</p> <p>21:31 บุตรสองคนนี้คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาแล้ว” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “คือบุตรคนแรก” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย</p> <p>21:32 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีก้ได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มิได้กลับใจเชื่อยอห์น</p>			

ข้อ 33 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเพื่อแสดงว่าพวกผู้นำศาสนายิว ปฏิเสธราชอาณาจักรของพระเจ้า

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนที่ไม่ซื่อสัตย์</p> <p>21:33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่นแล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่ออย่างองุ่นในสวนและสร้างห่อเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล</p> <p>21:34 ครั้นฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวนเพื่อจะรับผลองุ่น</p> <p>21:35 และคนเช่าสวนนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของเขาเขียนตีเสียคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง</p> <p>21:36 อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่นๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก</p> <p>21:37 ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า 'พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา'</p> <p>21:38 แต่เมื่อบรรดาคนเช่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดกันว่า 'คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย'</p>	<p>คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการพืชผล</p> <p>12:1 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า</p> <p>"ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่นและสร้างห่อเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล</p> <p>12:2 ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน</p> <p>12:3 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้นั้นเขียนตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า</p> <p>12:4 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้น ศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอับยศ</p> <p>12:5 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เขียนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง</p> <p>12:6 เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า 'พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา'</p> <p>12:7 แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า 'คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา'</p>	<p>คำอุปมาเกี่ยวกับคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย</p> <p>20:9 แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า</p> <p>"ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน</p> <p>20:10 เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เขียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า</p> <p>20:11 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เขียนตีและทำการน่าอับยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และไล่ให้กลับไปมือเปล่า</p> <p>20:12 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บแล้วผลักใส่ออกไป</p> <p>20:13 ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาจะเคารพนับถือ'</p> <p>20:14 แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า 'คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา'</p>	

ข้อ 39 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 8 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 15 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ผู้นำศาสนายิวเข้าใจว่าพระเยซูตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>21:39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย</p> <p>21:40 เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเขาสวนเหล่านั้น"</p> <p>21:41 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เราจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเขาสวนอื่นๆที่จะแบ่งผล โดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป"</p> <p>21:42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ใต้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว' การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา"</p> <p>21:43 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น</p> <p>21:44 ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะมีบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง"</p> <p>21:45 ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยิ่งรู้ว่าพระองค์ตรัสถึงถึงพวกเขา</p> <p>21:46 แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์</p>	<p>12:8 เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวนองุ่น</p> <p>12:9 เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำประการใด</p> <p>ท่านก็จะมาฆ่าคนเขาสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า</p> <p>12:10 ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ใต้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'</p> <p>12:11 การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา"</p> <p>12:12 ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้ว่าพระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์</p>	<p>20:15 แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย</p> <p>เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น</p> <p>20:16 ท่านจะมาฆ่าคนเขาสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า" คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า "ขอพระเจ้าอวยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย"</p> <p>20:17 ฝ่ายพระองค์ทรงเพงดูเขาและตรัสว่า "เหตุฉะนั้น พระวจะซึ่งเขียนไว้วันนั้นหมายความว่าอย่างไรกันซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ใต้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'</p> <p>20:18 ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะมีบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง"</p> <p>20:19 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์รู้อยู่ว่าพระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน</p>	

22:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 13 มีต่อในหน้า 156

ข้อ 20 มีต่อในหน้า 156

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

คำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งกระทบพวกผู้นำศาสนา -- “ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญ(คือเข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์)ก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือก(คือผู้ที่เชื่อและวางใจในพระเยซู)ก็น้อย”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับพิธีอภิเษกสมรส</p> <p>22:1 พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า</p> <p>22:2 “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน</p> <p>22:3 แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่มีใครจะมา</p> <p>22:4 ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก รัสสั่งว่า ‘ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุ่นแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด’</p> <p>22:5 แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไรรานของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย</p> <p>22:6 ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอับยศต่างๆ แล้วฆ่าเสีย</p> <p>22:7 แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทหารไป ปรามปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย</p> <p>22:8 แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า ‘งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน</p> <p>22:9 เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบคนมากเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้’</p> <p>22:10 ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก</p> <p>22:11 แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส</p> <p>22:12 ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า ‘สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส’ ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก</p> <p>22:13 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าคนนี้เอาไปทิ้งเสียที่มิดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’</p> <p>22:14 ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”</p>			

ข้อ 15 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

พวกฟาริสีและพวกเฮโรดซึ่งปกติแล้วเป็นศัตรูกัน แต่พวกเขาได้ร่วมกันทดลองพระเยซูด้วยคำถามเกี่ยวกับภานี -- เขาก็ประหลาดใจในพระคำรัสตอบของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเฮโรดเกี่ยวกับการเสีภานี</p> <p>22:15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร</p> <p>22:16 พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด</p> <p>22:17 เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะสงส่วยให้แก่ซีขาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"</p> <p>22:18 แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาจึงตรัสว่า "พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม</p> <p>22:19 จงเอาเงินที่จะเสีภานีสวายนั้นมาให้เราดูก่อน" เขาก็เอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์</p> <p>22:20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร"</p> <p>22:21 เขาทูลพระองค์ว่า "ของซีขาร์" แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เหตุฉะนั้น ของของซีขาร์จงถวายแก่ซีขาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า"</p> <p>22:22 ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป</p>	<p>คำถามเกี่ยวกับการสงส่วย</p> <p>12:13 เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับผิดในพระดำรัสของพระองค์</p> <p>12:14 ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ</p> <p>การที่จะสงส่วยให้แก่ซีขาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่</p> <p>12:15 เราจะสงส่วยหรือไม่สงส่วย" แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู"</p> <p>12:16 เขาก็เอามาให้</p> <p>พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร"</p> <p>เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ของซีขาร์"</p> <p>12:17 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ของของซีขาร์ จงถวายแก่ซีขาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า"</p> <p>ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์</p>	<p>คำถามเกี่ยวกับการสงส่วย</p> <p>20:20 เขาจึงตามดูพระองค์และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสอดแนม หวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง</p> <p>20:21 คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ</p> <p>20:22 การที่จะสงส่วยให้แก่ซีขาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"</p> <p>20:23 ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม</p> <p>20:24 จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด</p> <p>รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" เขาทูลตอบว่า "ของซีขาร์"</p> <p>20:25 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "ของของซีขาร์จงถวายแก่ซีขาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า"</p> <p>20:26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป</p>	

ข้อ 23 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 18 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 27 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาหฺ์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปีสภาคั้งที่สี่

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกสะดูสี(ผู้นำศาสนาิวอีกรกลุ่มหนึ่ง)เกี่ยวกับการฟื้นขึ้นมาจาก
ความตาย

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกสะดูสีเกี่ยวกับการฟื้นจากความตาย</p> <p>22:23 ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์</p> <p>22:24 ว่า "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า 'ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'</p> <p>22:25 ในพวกเรา มีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย</p> <p>22:26 ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด</p> <p>22:27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย</p> <p>22:28 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว"</p> <p>22:29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า</p>	<p>พระเยซูตรัสตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการฟื้นขึ้นมาจากความตาย</p> <p>12:18 มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า</p> <p>12:19 "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'</p> <p>12:20 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย</p> <p>12:21 น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน</p> <p>12:22 พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยา และไม่มีเชื้อสาย ที่สุดท้ายผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย</p> <p>12:23 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว"</p> <p>12:24 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า</p>	<p>ทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการฟื้นขึ้นมาจาก</p> <p>20:27 ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์</p> <p>20:28 ว่า "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'</p> <p>20:29 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตาย ไม่มีบุตร</p> <p>20:30 แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วก็เขาก็ตายไม่มีบุตร</p> <p>20:31 ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย</p> <p>20:32 ที่สุดท้ายหญิงนั้นก็ตายด้วย</p> <p>20:33 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว"</p> <p>20:34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า</p> <p>"คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยา</p>	

ข้อ 30 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 25 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 35 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงใช้พระคัมภีร์เพื่อแก้ไขคำสอนที่ผิดพลาดของพวกเขาสะดูสี
เกี่ยวกับการฟื้นคืนมาจากความตายให้ถูกต้อง -- ประชาชนทั้งปวงก็ประหลาดใจด้วยคำสั่ง

สอนของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>22:30 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้น ขึ้นมาจากความตายนั้น จะ ไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็น สามีภรรยาอีก แต่จะเป็น เหมือนพวกทูตสวรรค์ของ พระเจ้าในสวรรค์</p> <p>22:31 แต่เรื่องคนตายกลับ ฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยัง ไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ ตรัสไว้กับพวกท่านว่า</p> <p>22:32 'เราเป็นพระเจ้าของ อับราฮัม เป็นพระเจ้าของ อิสอัค และเป็นพระเจ้าของ ยาโคบ' พระเจ้ามิได้เป็นพระ เจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็น พระเจ้าของคนเป็น"</p> <p>22:33 ประชาชนทั้งปวงเมื่อ ได้ยินก็ประหลาดใจด้วย คำสั่งสอนของพระองค์</p>	<p>12:25 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะ ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีการสมรส หรือยก ให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่ จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ใน ฟ้าสวรรค์</p> <p>12:26 และเรื่องคนซึ่งตาย แล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้น อีกนั้น ท่านทั้งหลายยัง ไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสส ตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระ เจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และ เป็นพระเจ้าของยาโคบ'</p> <p>12:27 พระองค์มิได้เป็นพระ เจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็น พระเจ้าของคนเป็น ท่าน ทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว"</p>	<p>20:35 แต่เขาเหล่านั้นที่ สมควรจะบรรลึงโลกหน้า และบรรลึงการฟื้นคืนมา จากความตาย ไม่มีการสมรส กัน หรือยกให้เป็นสามี ภรรยา</p> <p>20:36 และเขาจะตายอีก ไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือน ทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระ เจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการ ฟื้นคืนมาจากความตาย</p> <p>20:37 แต่คนที่ตายจะถูกชุบ ให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสส ก็ยังไม่ได้กล่าวในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็น เจ้าว่า 'เป็นพระเจ้าของอับรา ฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ'</p> <p>20:38 พระองค์มิได้ทรงเป็น พระเจ้าของคนตาย แต่ทรง เป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วย ว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคน เป็นอยู่"</p> <p>พวกเขาจารย์ไม่สามารถ ที่จะตอบพระเยซูได้</p> <p>20:39 ธรรมจารย์บางคน จึงทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว"</p> <p>20:40 หลังจากนั้นพวกเขา ก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ ต่อไปอีก</p>	

ข้อ 34 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 28 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 41 มีต่อในหน้า 160

ภาคที่ 10 : สัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่

พระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ที่สุด

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด 22:34 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่า พระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอัน อยู่ จึงประชุมกัน 22:35 มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขา ทดลองพระองค์โดยถาม พระองค์ว่า 22:36 “อาจารย์เจ้าข้า ใน พระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใด สำคัญที่สุด” 22:37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า</p> <p>“จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระ เจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า” 22:38 นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้น และข้อใหญ่ 22:39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรัก เพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ 22:40 พระราชบัญญัติและคำ พยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติ สองข้อนี้”</p>	<p>พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด 12:28 มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึง ได้ยินเขาไล่เสียงกันและเห็นว่า พระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถาม พระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่ กว่าบัญญัติทั้งปวง”</p> <p>12:29 พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า “พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่า บัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า ‘โอ คน อิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้ เป็นเจ้าองค์เดียว 12:30 และพวกท่านจงรักองค์พระผู้ เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุด จิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน’ นี่เป็น พระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่ 12:31 และพระบัญญัติที่สองนั้นก็ เช่นกันคือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรัก ตนเอง’ พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระ บัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี” 12:32 ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้นทูล พระองค์ว่า “ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า ท่าน กล่าวถูกต้องจริงว่าพระเจามีแต่พระองค์ เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระ เจ้าอื่นไม่มีเลย 12:33 และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่อง สัตวบูชาทั้งสิ้น” 12:34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคน นั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระ เจ้า” ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถาม พระองค์ต่อไปอีก</p>		

ข้อ 41 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 35 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสกาครั้งที่สี่

พระเยซูทรงถามคำถามพวกฟาริสีที่พวกเขาตอบไม่ได้ -- ประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วย
ความยินดี

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด 22:41 เมื่อพวกฟาริสียัง ประชุมกันอยู่ทีนั้น พระเยซู ทรงถามพวกเขา 22:42 ว่า "พวกท่านคิด อย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของ ผู้ใด" เขาตอบพระองค์ว่า "เป็นบุตรของดาวิด" 22:43 พระองค์ตรัสถามเขา ว่า "ถ้าอย่างนั้นเป็นในเงดา วิดโดยเดชพระวิญญาณจึง ได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระ ผู้เป็นเจ้าของ และรับสั่งว่า 22:44 'องค์พระผู้เป็นเจ้าของ ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรู ของท่านเป็นแท่นรองเท้า ของท่าน' 22:45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของ พระองค์จะเป็นบุตรของดา วิดอย่างไรได้" 22:46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจ ตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้า ซักถามพระองค์ต่อไป</p>	<p>พระเยซูทรงคัดค้านพวกฟาริสี 12:35 เมื่อพระเยซูทรงสั่ง สอนอยู่ในพระวิหารได้ตรัส ถามว่า "ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระ คริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้น เป็นได้อย่างไร 12:36 ด้วยว่าดาวิดเองทรง กล่าวโดยเดชพระวิญญาณ บริสุทธิ์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าของ ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือ ของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรู ของท่านเป็นแท่นรองเท้า ของท่าน' 12:37 ดาวิดเองยังได้เรียก ท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ท่านจะเป็นบุตรของดาวิด อย่างไรได้"</p> <p>ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟัง พระองค์ด้วยความยินดี</p>	<p>20:41 พระองค์จึงตรัสถาม เขาว่า "ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้น เป็นได้อย่างไร 20:42 ด้วยว่าท่านดาวิดเอง ได้กล่าวไว้ในหนังสือ สดุดีว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าของ ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือ ของเรา 20:43 จนกว่าเราจะกระทำ ให้ศัตรูของท่านเป็นแท่น รองเท้าของท่าน' 20:44 ดาวิดยังได้ทรงเรียก ท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ท่านจะเป็นบุตรของดาวิด อย่างไรได้"</p>	

23:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 38 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 45 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

พระเยซูทรงสั่งสอนฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับความหน้าเชื่อถือของคนของพวก
 ธรรมาจารย์และพวกฟาริสี

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีหลงตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม</p> <p>23:1 ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์</p> <p>23:2 ว่า "พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส</p> <p>23:3 เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่</p> <p>23:4 ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยอกวางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย</p> <p>23:5 การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการอวดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้กลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีฟู่ห้อยอันยาว</p> <p>23:6 เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่ง ตำแหน่งสูงในธรรมศาลา</p> <p>23:7 ก็ชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า 'รับบี รับบี'</p> <p>23:8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า 'รับบี' ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด</p> <p>23:9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์</p> <p>23:10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า 'นาย' ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์</p> <p>23:11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย</p> <p>23:12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น วิวีดีแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี</p> <p>23:13 วิวีดีแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าเชื่อถือด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้</p>	<p>12:38 พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า</p> <p>"จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี</p> <p>ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนคำนับกลางตลาด</p> <p>12:39 ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง</p> <p><i>ข้อ 40 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์</p> <p>20:45 เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า</p> <p>20:46 "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี</p> <p>ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด</p> <p>ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง</p> <p><i>ข้อ 47 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	

ข้อ 14 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูตรัสถึงความวิบัติของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีที่มี
ความหน้าซื่อใจคดมากขึ้น

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>23:14 รมิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้ารีบเอาเรื่อของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยียดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น</p> <p>23:15 รมิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะไ้ได้แม้แต่คนเดียวเข้าจารัด เมื่อไ้ได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า</p> <p>23:16 รมิบัติแก่เจ้า คนนำทางตามอด เจ้ากล่าวว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ค่าปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามค่าปฏิญาณ'</p> <p>23:17 คนโงดเขลาตามอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์</p> <p>23:18 และว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแทนบูชา ค่าปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแทนบูชานั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามค่าปฏิญาณ'</p> <p>23:19 คนโงดเขลาตามอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแทนบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์</p> <p>23:20 เหตุฉะนี้ ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแทนบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแทนบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแทนบูชานั้น</p> <p>23:21 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น</p> <p>23:22 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น</p> <p>23:23 รมิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายนับซึกหนึ่งของสระแหน ยีหร่าและขมึน ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นไ้ได้ละเว่นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรไ้ได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว่นด้วย</p> <p>23:24 คนนำทางตามอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูลูเข้าไป</p> <p>23:25 รมิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส</p> <p>23:26 พวกฟาริสีตามอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะไ้สะอาดด้วย</p> <p>23:27 รมิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด</p> <p>23:28 เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า</p> <p>23:29 รมิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม</p> <p>23:30 แล้วกล่าวว่า 'ถ้าเราไ้ได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีสวนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หามิไ้'</p> <p>23:31 อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ไ้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น</p> <p>23:32 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษไ้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด</p>	<p>12:40 เขาริบเอาเรื่อของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยียดยาว คนเหล่านี้จะไ้ได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น"</p> <p><i>ข้อ 41 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>20:47 เขาริบเอาเรื่อของหญิงม่าย และอธิษฐานไ้รอดเสียยียดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะไ้ได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น"</p> <p><i>21:1 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- การพิพากษาจะตกกับคนสมัยนั้นที่ปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา (คือ ยุคสมัยของพระเยซูคริสต์) -- พระเยซูทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งได้ใส่เงินไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวง (คือ "มากกว่า" ในสายพระเนตรของพระเจ้า)

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>23:33 เจ้าพวกกู เจ้าชาตึกร้าย เจ้าจะพันการลงโทษในรอกอย่างไรได้</p> <p>23:34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสนาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เขียนดีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ขมเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโนนบ้าง</p> <p>23:35 ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา นั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย</p> <p>23:36 เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้</p> <p>พระเยซูทรงผินหัวต่อกรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>23:37 โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสนาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ</p> <p>23:38 ดูเถิด 'บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า'</p> <p>23:39 ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราก่อนกว่าเจ้าจะกล่าววว่า 'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ'</p>			
<p>หญิงม่ายที่ถวายทองแดงสองแผ่น</p> <p>12:41 พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย ทรงทอดพระเนตรสังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในที่นั้น</p> <p>12:42 มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้</p> <p>12:43 พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้นั้น"</p> <p>12:44 เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"</p> <p>24:1 มีต่อในหน้า 165</p>		<p>เงินถวายของหญิงม่าย</p> <p>21:1 พระองค์จึงยกพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย</p> <p>21:2 พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย</p> <p>21:3 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้"</p> <p>21:4 เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแต่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"</p>	

13:1 มีต่อในหน้า 165

ข้อ 5 มีต่อในหน้า 165

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสกาคั้งที่สี่

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกว่าไม่นานพระองค์จะทรงได้รับสง่าราศีโดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน -- พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า -- ชาวยิวได้เห็นการอัศจรรย์มากมายจากพระเยซู แต่พวกเขายังไม่เชื่อในพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู</p> <p>12:20 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง</p> <p>12:21 พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า "ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู"</p> <p>12:22 ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซู</p>
<p>พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า พระเยซูทรงสั่งสอน</p> <p>12:23 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี"</p> <p>12:24 เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ไต่ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก</p> <p>12:25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้วันรันดร</p> <p>12:26 ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเรา ก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น</p> <p>12:27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า 'ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้' อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้</p> <p>12:28 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ" แล้วก็มิมีพระสรเสียงมาจากฟ้าว่า "เราไต่ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก"</p> <p>12:29 ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อไต่ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า "ทูตสวรรค์องค์หนึ่งไต่กล่าวกับพระองค์"</p> <p>12:30 พระเยซูตรัสตอบว่า "เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา"</p> <p>12:31 บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย</p> <p>12:32 และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา"</p> <p>12:33 พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร</p> <p>12:34 คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พวกเราไต่ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น' บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า"</p> <p>12:35 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหนอหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะมาตามทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าจะเดินทางไปทางไหน"</p> <p>12:36 เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง" เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และชวนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา</p> <p>12:37 ถึงแม้ว่าพระองค์ไต่ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาก็ยังไม่เชื่อในพระองค์</p> <p>12:38 เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า 'พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าไต่เชื่อสิ่งที่เขาไต่ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าไต่ทรงสำแดงแก่ผู้ใด'</p> <p>12:39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ไต่กล่าวอีกว่า</p> <p>12:40 'พระองค์ไต่ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย'</p> <p>12:41 อิสยาห์กล่าวดังนั้นเมื่อท่านไต่เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์</p> <p>12:42 อย่างไรก็ตามแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา</p> <p>12:43 เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า</p>			

ข้อ 44 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ความเชื่อที่แท้จริงในพระเยซูเป็นความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าผู้ทรงใช้พระเยซูมา -- พวกสาวกต้องการให้พระเยซูทอดพระเนตรเห็นตึกที่สวยงามของพระวิหาร -- พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการถูกทำลายของพระวิหารนั้น

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>12:44 พระเยซูทรงประกาศว่า "ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"</p> <p>12:45 และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา</p> <p>12:46 เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด</p> <p>12:47 ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็คงไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด</p> <p>12:48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย</p> <p>12:49 เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา</p> <p>12:50 เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็คงพูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา"</p>
<p>การพยากรณ์ถึงการทำลายพระวิหาร</p> <p>24:1 ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาขึ้นตึกทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร</p> <p>24:2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ตึกที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้"</p> <p>24:3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า</p> <p>"ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบ ว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่า พระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้"</p>	<p>การสนทนาบนภูเขาเมกอกเทศ</p> <p>13:1 เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ตึกและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง"</p> <p>13:2 พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า "ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ตึกที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้"</p> <p>13:3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยกอบยอห์นและอันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า</p> <p>13:4 "ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่าเหตุการณ์ทั้งปวงนี้จะสำเร็จ"</p>	<p>ทรงเทศนาที่ภูเขาเมกอกเทศ</p> <p>21:5 เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถ้วย</p> <p>พระองค์จึงตรัสว่า</p> <p>21:6 "สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งตึกที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้"</p> <p>21:7 เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า</p> <p>"พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าเหตุการณ์ทั้งปวงนี้จะบังเกิดขึ้น"</p> <p style="text-align: right;"><i>13:1 มีต่อในหน้า 178</i></p>	

ข้อ 4 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 5 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 8 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาหฺ์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังคงเตือนสาวกของพระองค์และตรัสกับพวกเขาถึงการถูก
ทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในอนาคตและสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นก่อนวันที่สุดปลายจะมาถึง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>24:4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใด ล่อลวงท่านให้หลง</p> <p>24:5 ด้วยว่าจะมีหลายคนมา ต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า 'เราเป็นพระคริสต์' เขาจะ ล่อลวงคนเป็นอันมากให้ หลงไป</p> <p>24:6 ท่านทั้งหลายจะได้ยิน ถึงเรื่องสงครามและข่าวลือ เรื่องสงคราม คอยระวังอย่า ตื่นตระหนกเลย ด้วยว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้อง บังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยัง ไม่มาถึง</p> <p>24:7 เพราะประชาชาติจะลุก ขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร ทั้งจะเกิด กันดารอาหารและโรคระบาด อย่างร้ายแรงและ แผ่นดินไหวในที่ต่างๆ</p> <p>24:8 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็น ชั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก</p> <p>24:9 ในเวลานั้นเขาจะมอบ ท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆ จะเกลียดชังพวกท่านเพราะ นามของเรา</p>	<p>13:5 พระเยซูจึงตั้งต้นตรัส ตอบเขาว่า "ระวังให้ดี อย่า ให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง</p> <p>13:6 ด้วยว่าจะมีหลายคนมา ต่างอ้างนามของเราว่า 'เรา เป็นพระคริสต์' และจะ ล่อลวงคนเป็นอันมากให้ หลงไป</p> <p>13:7 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ ยินถึงการสงครามและข่าวลือ เรื่องสงคราม อย่าตื่น ตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดา สิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง</p> <p>13:8 เพราะประชาชาติจะลุก ขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ ต่างๆ และจะเกิดกันดาร อาหารและความทุกข์ยาก</p> <p>เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นชั้น แรกแห่งความทุกข์ลำบาก</p> <p>13:9 แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่าน ทั้งหลายไว้กับศาล และจะ เขียนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้า เจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะ เห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็น พยานแก่เขา</p> <p><i>ข้อ 10 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>21:8 พระองค์จึงตรัสว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใด ล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่า จะมีหลายคนมาต่างอ้างนาม ของเราและว่า 'เราเป็นพระ คริสต์' และว่า 'เวลานั้นใกล้ เข้ามาแล้ว' ท่านทั้งหลาย อย่าตามเขาไปเลย</p> <p>21:9 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ ยินถึงการสงครามและการ จลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่สิ่งเหล่านั้นจำต้อง เกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลาย ยังจะไม่มาทันที"</p> <p>21:10 แล้วพระองค์ตรัสแก่ เขาว่า "ประชาชาติจะลุกขึ้น ต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร"</p> <p>21:11 ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหว ใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิด กันดารอาหารและโรคระบาด อย่างร้ายแรง และจะมีความ วิบัติอันน่ากลัว และหมาย สำคัญใหญ่ๆจากฟ้าสวรรค์</p> <p>21:12 แต่ก่อนเหตุการณ์ เหล่านั้น เขาจะจับท่านไว้ และจะข่ม เหนงท่านและมอบท่านไว้ใน ธรรมศาลาและในคุก และ พาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์ และเจ้าเมืองเพราะเหตุนาม ของเรา</p> <p>21:13 การนั้นจะเกิดแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นพยาน</p> <p><i>ข้อ 14 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	
<p>24:10 คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน</p> <p>24:11 จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป</p> <p>24:12 ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป</p> <p>24:13 แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด</p>			

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังคงเตือนสาวกของพระองค์และตรัสกับพวกเขาถึงการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในอนาคตและสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นก่อนวันที่สุดปลายจะมาถึง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>24:14 ชาวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง</p>	<p>13:10 ชาวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน</p>		
	<p>13:11 แต่ว่าเมื่อเขาจะนำท่านมามอบไว้ นั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี และอย่าตริตรองเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมีใจตัวเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์</p> <p>13:12 แม้ว่าพี่ก็จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย</p> <p>13:13 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชัง เพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด</p>	<p>21:14 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร</p> <p>21:15 ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้</p> <p>21:16 แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย</p> <p>21:17 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่าน เพราะเหตุนามของเรา</p> <p>21:18 แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้</p> <p>21:19 ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน</p> <p>การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคต</p> <p>21:20 เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว</p> <p>21:21 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทันที และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง</p>	
<p>ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง</p> <p>24:15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์" (ผู้ใดก็ตามที่ได้ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)</p> <p>24:16 "เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทันที</p> <p>24:17 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆ ออกจากบ้านของตน</p> <p>24:18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน</p>	<p>ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง</p> <p>13:14 แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่ง"ไม่สมควรจะตั้ง" (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด)</p> <p>"เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทันที</p> <p>13:15 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใดๆ ออกจากบ้านของตน</p> <p>13:16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน</p>		

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังคงเตือนสาวกของพระองค์และตรัสกับพวกเขาถึงการถูก
ทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในอนาคตและสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นก่อนวันที่สุดปลายจะมาถึง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>24:19 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มี ครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อน กินนมอยู่</p> <p>24:20 จงอธิษฐานขอเพื่อ การที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะ บาโต</p> <p>24:21 ด้วยว่าในคราวนั้นจะ เกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่ม โลกมาจนถึงเวลานี้ และจะ ไม่มีต่อไปอีกเลย</p>	<p>13:17 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มี ครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อน กินนมอยู่</p> <p>13:18 ท่านทั้งหลายจง อธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์ เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดู หนาว</p> <p>13:19 ด้วยว่าในคราวนั้นจะ เกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่ เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรง สร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย</p>	<p>21:22 เพราะเวลานั้นเป็น วันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะให้ สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ</p> <p>21:23 แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติ แก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูก อ่อนกินนมอยู่</p> <p>เพราะจะมีความทุกข์ร้อน ใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และ จะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้</p> <p>21:24 เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และ ต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุก ประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบ ย่างกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนด ของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน</p>	
<p>24:22 และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้น ย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้ เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรร ไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า</p> <p>24:23 ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวก ท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้' หรือ 'อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อเลย</p> <p>24:24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จ และผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลาย คน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และ การมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวง แม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง</p> <p>24:25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลาย ไว้ก่อนแล้ว</p>	<p>13:20 ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้ วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนัง ใดรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า</p> <p>13:21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอก พวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้' หรือ 'ดูเถิด อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อเลย</p> <p>13:22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จ และผู้นำทายเทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อ ล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้า เป็นได้</p> <p>13:23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดู เถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่าน ทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว</p>		
<p>24:26 เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า 'ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่า ออกไป หรือจะว่า 'ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ' ก็จงอย่า เชื่อ</p>			

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังคงเตือนสาวกของพระองค์และตรัสกับพวกเขาถึงการถูก
ทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในอนาคตและสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นก่อนวันที่สุดปลายจะมาถึง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมาพร้อมด้วย สง่าราศี</p> <p>24:27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศ ตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉับ ใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็น ฉับนั้น</p> <p>24:28 ด้วยว่าซากศพอยู่ที่ไหน ผุ่สก ฉับนั้นก็ตอมกันอยู่ที่นั่น</p>	<p>องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จ กลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี</p> <p>13:24 ภายหลังเมื่อคราว ล่าบานั้นพันไปแล้ว 'ดวง อาทิตย์จะมืดไป และดวง จันทร์จะไม่ส่องแสง</p> <p>13:25 ดวงดาวทั้งปวงจะตก จากฟ้า</p>	<p>การเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีของพระ คริสต์</p> <p>21:25 จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และ บนแผ่นดินก็จะมี ความทุกข์ร้อนตาม ชาติต่างๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์เพราะ เสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น</p> <p>21:26 จิตใจมนุษย์ก็จะสลับไสลไป เพราะความกลัว และเพราะสังหรณ์ถึง เหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า 'บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะ สะเทือนสะท้านไป'</p> <p>21:27 เมื่อนั้นเขาจะเห็น</p>	
<p>และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจใน ท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป'</p> <p>24:30 เมื่อนั้นหมายสำคัญ แห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้น ในท้องฟ้า 'มนุษย์ทุกตระกูล ทั่วโลกจะไว้ทุกข์' แล้วเขาจะ เห็น 'บุตรมนุษย์เสด็จมาบน เมฆในท้องฟ้า' พร้อมด้วย ฤทธาภาพและสง่าราศีเป็น อันมาก</p>	<p>และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจใน ท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป'</p> <p>13:26 เมื่อนั้นเขาจะเห็น</p> <p>'บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ' ทรงฤทธาภาพและสง่าราศี เป็นอันมาก</p>	<p>บุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธาภาพและสง่าราศี เป็นอันมาก</p> <p>21:28 เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวง นี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึด ตัวและผนึกศีรษะขึ้น ด้วย การใส่ทานใกล้จะถึงแล้ว"</p>	
<p>24:31 พระองค์จะทรงใช้ เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่ พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้ว จากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้า ข้างโน้น</p>	<p>13:27 เมื่อนั้นพระองค์จะ ทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของ พระองค์ ให้รวบรวมคนทั้ง ปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรร ไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดิน โลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า</p>		

ข้อ 32 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 28 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 29 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังคงเตือนสาวกของพระองค์และตรัสกับพวกเขาถึงการถูก
ทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในอนาคตและสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นก่อนวันที่สุดปลายจะมาถึง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>จากความทุกข์เวทนาถึงการ เสวยสุขพันปีของพระองค์ 24:32 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมา เรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตก ใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อน ใกล้จะถึงแล้ว 24:33 เช่นนั้นแหละ เมื่อ ท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมา ใกล้จะถึงประตูแล้ว</p> <p>24:34 เรบอกความจริงแก่ ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี จะไม่ลวงลับไปจนกว่าสิ่งทั้ง ปวงนี้จะสำเร็จ 24:35 ฟ้าและดินจะลวงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไป หาไม่ได้เลย จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมา อย่างไม่คาดหมายของพระ คริสต์</p> <p>24:36 แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มี ใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดา ของเราองค์เดียว 24:37 ด้วยสมัยของโนอาห์ เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์ เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น ด้วย</p> <p>24:38 เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คน ทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้ เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา 24:39 และน้ำท่วมได้มากวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่รู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะ เป็นฉันนั้นด้วย</p> <p>24:40 เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคน หนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง</p> <p>24:41 หญิงสองคนโม่แป้งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับ คนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง</p>	<p>คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ 13:28 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมา เรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตก ใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อน ใกล้จะถึงแล้ว 13:29 เช่นนั้นแหละ เมื่อ ท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์ นั้นมาใกล้จะถึงประตูแล้ว</p> <p>13:30 เรบอกความจริงแก่ ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี จะไม่ลวงลับไปจนกว่าสิ่งทั้ง ปวงนี้บังเกิดขึ้น 13:31 ฟ้าและดินจะลวงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญ หายไปหาไม่ได้เลย จงเฝ้าคอยการเสด็จกลับมา ของพระคริสต์อยู่ตลอดเวลา</p> <p>13:32 แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มี ใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ใน สวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้ แต่พระบิดาองค์เดียว</p>	<p>คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ 21:29 พระองค์ตรัสคำอุปมา แก่เขาว่า "จงดูต้นมะเดื่อ และต้นไม้อื่นทั้งปวงเกิด และต้นไม้อื่นทั้งปวงเกิด 21:30 เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้ อยู่ เองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว 21:31 เช่นนั้นแหละ เมื่อ ท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์ เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่า อาณาจักรของพระเจ้าใกล้ จะถึงแล้ว 21:32 เรบอกความจริงแก่ ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่ว อายุนีจะไม่ลวงลับไปจนกว่า สิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ 21:33 ฟ้าและดินจะลวงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญ หายไปหาไม่ได้เลย</p>	

ข้อ 42 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 33
มีต่อใน
หน้า
ถัดไป

ข้อ 34 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังคงเตือนสาวกของพระองค์และตรัสกับพวกเขาถึงการถูก
ทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในอนาคตและสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นก่อนวันที่สุดปลายจะมาถึง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>24:42 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมีพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาใด</p> <p>24:43 จงจำไว้ว่าอย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้ทะเลงเรือของเขาได้</p> <p>24:44 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา</p> <p>ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ</p> <p>24:45 ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกเขาให้ดูแลใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา</p> <p>24:46 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข</p> <p>24:47 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง</p> <p>24:48 แต่ถ้าผู้รับใช้ผู้นั้นจะคิดในใจว่า 'นายของข้าคงมาช้า'</p> <p>24:49 แล้วจะตั้งต้นโบายตีเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา</p> <p>24:50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้</p> <p>24:51 และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"</p>	<p>13:33 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลาวันนั้นจะมาเมื่อไร</p> <p>13:34 ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่ามีหน้าที่อะไร และได้ส่งนายประดุให้เฝ้าบ้านอยู่</p> <p>13:35 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า</p> <p>13:36 กล่าวว่าจะมาจับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่</p> <p>13:37 ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด"</p> <p><i>14:1 มีต่อในหน้า 174</i></p>	<p>จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน</p> <p>21:34 แต่จงระวังตัวให้ดี</p> <p>เกลือกกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะล่นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว</p> <p>21:35 เพราะว่าวันนั้นจะมาดลจับงว้งถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก</p> <p>21:36 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้"</p> <p>21:37 กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาศิโมนนอกเขต</p> <p>21:38 คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เข้าประตูเพื่อจะฟังพระองค์</p> <p><i>22:1 มีต่อในหน้า 174</i></p>	

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

พระเยซูตรัสคำอุปมาสองเรื่องเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ -- ...บุญกรรมมนุษย์ (คือพระเยซู คริสต์) จะเสด็จมา (ครั้งที่สอง)

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>คำอุปมาเกี่ยวกับสาวพรหมจารีสิบคน</p> <p>25:1 "เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว</p> <p>25:2 ในพวกเธอเป็นคนที่มียัญญาห้าคน และเป็นคนโง่ห้าคน</p> <p>25:3 พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้อาบน้ำมันไปด้วยไม่</p> <p>25:4 แต่คนที่มียัญญานั้นได้อาบน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย</p> <p>25:5 เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ายู่ พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป</p> <p>25:6 ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด'</p> <p>25:7 บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตักตะเกียงของตน</p> <p>25:8 พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มียัญญาว่า 'ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่'</p> <p>25:9 พวกที่มียัญญาจึงตอบว่า 'ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า'</p> <p>25:10 เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อนั้นเจ้าบาวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้นแล้วประตูก็ปิด</p> <p>25:11 ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า 'ท่านเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย'</p> <p>25:12 ฝ่ายท่านตอบว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน'</p> <p>25:13 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุญกรรมมนุษย์จะเสด็จมา</p> <p>คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์</p> <p>25:14 อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้</p> <p>25:15 คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที</p> <p>25:16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์</p> <p>25:17 คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน</p> <p>25:18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้</p> <p>25:19 ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น</p> <p>25:20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์'</p> <p>25:21 นายจึงตอบเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปริตีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด'</p> <p>25:22 คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์'</p> <p>25:23 นายจึงตอบเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปริตีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด'</p> <p>25:24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้ไปขาย</p> <p>25:25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน'</p> <p>25:26 นายจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ที่เราเกี่ยวที่เรามีได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้ไปขาย</p> <p>25:27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบี้ยยด้วย</p>			

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- บุตรมนุษย์ (คือพระเยซูคริสต์) จะเสด็จกลับมาในโลกนี้อีกครั้ง --

บรรดาประชาชาติจะถูกพิพากษาจากพระเยซูคริสต์อย่างแน่นอน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
25:28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิมีตะลันต์			
25:29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา			
25:30 จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีตภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'			
การพิพากษาบรรดาชนชาติต่างๆ			
25:31 เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์			
25:32 บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ			
25:33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย			
25:34 ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก			
25:35 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากะหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้			
25:36 เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา'			
25:37 เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแต่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร			
25:38 ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร			
25:39 ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประขวรหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'			
25:40 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรานี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย'			
25:41 แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า 'ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น			
25:42 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มีไม่ได้ให้เรากิน เรากะหายน้ำ ท่านก็มีไม่ได้ให้เราดื่ม			
25:43 เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา'			
25:44 เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประขวร หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'			
25:45 เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่ง ในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา'			
25:46 และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่ในนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์"			

26:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสกาคั้งที่สี่

อีกสองวันในเทศกาลปัสกา พระเยซูจะถูกตรึงที่กางเขน -- ในหมู่บ้านเบธานี มารีย์(คือ น้องสาวของมารธาและลาซารัส) ได้เอาน้ำมันหอมมาชโลมพระเศียรและพระบาทของพระเยซู

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่วางแผนจะฆ่าพระเยซู</p> <p>26:1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้วพระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า</p> <p>26:2 "ท่านทั้งหลายรู้อยู่อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกตรึงที่กางเขน"</p> <p>26:3 ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟาส</p> <p>26:4 ปรึกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย</p> <p>26:5 แต่พวกเขาพูดว่า "ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าเพิ่งทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย"</p> <p>มารีย์ชาวบ้านเบธานีชโลมพระเยซูต่อหน้าคนทั้งหลาย</p> <p>26:6 ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน</p> <p>26:7 ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์</p>	<p>พวกปุโรหิตใหญ่วางแผนที่จะฆ่าพระเยซู</p> <p>14:1 ยิ่งอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ</p> <p>พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์</p> <p>ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย</p> <p>14:2 แต่พวกเขาพูดกันว่า "ในวันเลี้ยง อย่าเพิ่งทำเลยเกรงว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย"</p> <p>มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีชโลมพระเยซู</p> <p>14:3 ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมนาระดาที่มีราคาแพงมาเฝ้าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์</p>	<p>22:1 เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว</p> <p>22:2 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์</p> <p>หาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร</p> <p>เพราะเขากลัวประชาชน</p> <p>ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี</p> <p>12:2 ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งเฝ้าพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์</p> <p>12:3 มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมนาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาชโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น</p> <p>ข้อ 34 มีต่อในหน้า 176</p>	

ข้อ 8 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 4 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 4 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 10 : สัปดาห้สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ถึงแม้ว่าไม่มีอัครสาวกคนใดเข้าใจ แต่มารีย์นั้นก็เข้าใจว่าในอีกไม่นานพระเยซูจะต้องทรงสิ้นพระชนม์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>26:8 พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า "เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า"</p> <p>26:9 ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้"</p>	<p>14:4 แต่มีบางคนไม่พอใจ พุดกันว่า "เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า"</p> <p>14:5 เพราะว่ามันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้" เขาจึงบ่นว่าผู้หญิงนั้น</p>		<p>12:4 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พุดว่า</p> <p>12:5 "เหตุใดจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาเรียน แล้วแจกให้แก่คนจน"</p> <p>12:6 เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือยาม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในยามนั้น</p> <p>12:7 พระเยซูจึงตรัสว่า "ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา"</p> <p>12:8 เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป"</p>
<p>26:10 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า "กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา"</p> <p>26:11 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป"</p>	<p>14:6 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "อย่าว่าเขาเลย กวนใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา"</p> <p>14:7 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป"</p>		
<p>26:12 ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา"</p>	<p>14:8 ซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาขโลมกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา"</p>		
<p>26:13 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะลือลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย"</p>	<p>14:9 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็จะลือลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น"</p>		

ข้อ 14 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 10 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 9 มีต่อในหน้า 145

ภาคที่ 10 : สัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู ในเทศกาลปัสก้าครั้งที่สี่

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ยูดาสิสคาริโอท (คือคนหนึ่ง ในพวกอัครสาวกสิบสองคน) ได้
ทรยศพระเยซูเพื่อที่จะได้รับเงินสามสิบบเหรียญ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ยูดาสดกลงที่จะทรยศ พระองค์</p> <p>26:14 ครั้งนั้นคนหนึ่ง ในพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยู ดาสิสคาริโอท ได้ไปหา พวกปุโรหิตใหญ่</p> <p>26:15 ถามว่า "ถ้าข้าพเจ้า จะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไร ข้าพเจ้า"</p> <p>ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญ เงินแก่ยูดาสามสิบบเหรียญ</p> <p>26:16 ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสิสก็คอยหาช่องที่จะทรยศ พระองค์</p>	<p>ยูดาสดกลงทรยศพระเยซู</p> <p>14:10 ฝ่ายยูดาสิสคาริโอท เป็นคนหนึ่ง ในพวกสาวกสิบ สองคน ได้ไปหาพวกปุโรหิต ใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ ให้เขา</p> <p>14:11 ครั้นเขาได้ยินอย่าง นั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้ เงินแก่ยูดาสิส แล้วยูดาสิสจึงคอยหาช่องที่ จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา</p>	<p>ยูดาสดกลงว่าจะทรยศ พระเยซู</p> <p>22:3 ฝ่ายซาตานเข้าดลใจ ยูดาสิสที่เรียกว่าสิคาริโอทที่ นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน 22:4 ยูดาสิสได้ไปปรึกษากับ พวกปุโรหิตใหญ่และพวก นายทหารว่า จะทรยศ พระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด</p> <p>22:5 คนเหล่านั้นดีใจ และ ตกลงกับยูดาสิสว่าจะให้เงิน</p> <p>22:6 ยูดาสิสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะ ทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อ ว่างคน</p>	

ข้อ 17 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 7 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

เปโตรและยอห์นจัดเตรียมการสำหรับเทศกาลปีศาจ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>การจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับเทศกาลปีศาจ</p> <p>26:17 ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ</p> <p>พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปีศาจให้พระองค์เสวยที่ไหน"</p> <p>26:18 พระองค์จึงตรัสว่า "จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น"</p> <p>นอกจากนี้ พระอาจารย์ว่า เวลาของเราใกล้แล้ว เราจะต้องปีศาจที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา"</p> <p>26:19 ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปีศาจไว้พร้อม</p> <p>26:20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำหรับกับสาวกสิบสองคน</p> <p><i>ข้อ 21 มีต่อในหน้า 180</i></p>	<p>เหล่าสาวกตระเตรียมการสำหรับเทศกาลปีศาจ</p> <p>14:12 เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปีศาจนั้น พวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปีศาจให้พระองค์เสวยที่ไหน"</p> <p>14:13 พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า "จงเข้าไปในกรุงนั้น"</p> <p>แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหมอน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป</p> <p>14:14 เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า 'ห้องที่เราจะกินปีศาจกับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน'</p> <p>14:15 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด"</p> <p>14:16 สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดาร์สที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปีศาจไว้พร้อม</p> <p>14:17 ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน</p> <p><i>ข้อ 18 มีต่อในหน้า 180</i></p>	<p>การเตรียมสำหรับงานเลี้ยงปีศาจ</p> <p>22:7 พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปีศาจ</p> <p>22:8 พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า "จงไปจัดเตรียมปีศาจให้เราทั้งหลายกิน"</p> <p>22:9 เขาทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน"</p> <p>22:10 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหมอน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น"</p> <p>22:11 จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า 'พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า "ห้องที่เราจะกินปีศาจกับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน"'</p> <p>22:12 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด"</p> <p>22:13 เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปีศาจไว้พร้อม</p> <p>22:14 เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน</p>	
<p>22:15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปีศาจนี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน"</p> <p>22:16 ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปีศาจนี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า"</p>			

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

พวกอัครสาวกยังคงโต้เถียงกันอยู่ว่าคนไหนในพวกเขาจะได้เป็นใหญ่ที่สุด -- พระเยซูทรง
ล้างเท้าของพวกอัครสาวก

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>ยากอบและยอห์นอยากเป็นใหญ่ 22:24 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด 22:25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "กษัตริย์ของคนต่างชาติยอมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้านายคุณ 22:26 แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เส็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้ 22:27 ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่เราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้ อัครสาวกจะพิพากษาพวกอิสราเอลในอาณาจักรของพระเจ้า 22:28 ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เรากทอดลง 22:29 และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เรา 22:30 คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล" <i>ข้อ 31 มีต่อในหน้า 181</i></p>	

ก่อนเทศกาลปีศาจ

13:1 ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปีศาจ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าจะถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกสาวก

13:2 ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมนให้ทรยศพระองค์

13:3 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า

13:4 พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้

13:5 แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้

13:6 แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ"

13:7 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ"

13:8 เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้"

13:9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย"

13:10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน"

13:11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน"

ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างให้กับพวกสาวกของพระองค์ ... รับผิดชอบซึ่งกันและกัน “เหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน” -- การเริ่มต้นในการรับประทานอาหารเทศกาลปีศาจ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>22:17 พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอพระคุณแล้วตรัสว่า “จง รับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม 22:18 เพราะเราบอกท่าน ทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มน้ำ องุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีก จนกว่าอาณาจักรของพระ เจ้าจะมา”</p>	<p>13:12 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลอง พระองค์ และเอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายเข้าใจใน สิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ 13:13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น 13:14 ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย 13:15 เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่ เราได้กระทำแก่ท่าน 13:16 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ได้ และทุกคนจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้ 13:17 ถ้าท่านรู้อย่างนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข 13:18 เรามีได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรายุ้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสัน เท้าต่อเรา’ 13:19 เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อ เรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น 13:20 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับ เราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”</p>

ข้อ 19 มีต่อในหน้า 183

ข้อ 21 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

พระเยซูกับเหล่าอัครสาวกทำพิธีปีศาจเสร็จแล้ว -- พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าผู้ที่จะทรยศ
พระองค์นั้นคือยูดาส

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
<p>อาหารมื้อแรกก่อนเทศกาลปีศาจ 26:21 เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า</p> <p>“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”</p> <p>26:22 ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นึกต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ”</p> <p>26:23 พระองค์ตรัสตอบว่า “ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา</p> <p>26:24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั่นเอง”</p> <p>26:25 ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านพูดเองแล้วนี่”</p>	<p>พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ 14:18 เมื่อกำลังเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า</p> <p>“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ”</p> <p>14:19 ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า “คือข้าพระองค์หรือ” และอีกคนหนึ่งถามว่า “คือข้าพระองค์หรือ”</p> <p>14:20 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี่ คือเป็นคนจิ้มในจานเดียวกันกับเรา</p> <p>14:21 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั่นเอง”</p> <p><i>ข้อ 22 มีต่อในหน้า 183</i></p>	<p>อัครสาวกผู้หนึ่งจะทรยศพระเยซู 22:21 แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็อยู่กับเราบนโต๊ะ 22:22 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนไต้ทรงตำริ้วแต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่ผู้นั้นที่ทรยศพระองค์”</p> <p>22:23 เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น</p> <p>13:23 มีสาวกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู 13:24 ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด</p> <p><i>ข้อ 24 มีต่อในหน้า 178</i></p>	<p>พระเยซูพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ 13:21 เมื่อพระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”</p> <p>13:22 เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด</p>

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

ในพวกอัครสาวกไม่มีใครสนใจสิ่งทีพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับยูดาส -- เมื่อยูดาสรับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที -- บัญญัติใหม่ -- พระเยซูและเปโตรพูดคุยกัน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>13:25 ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร"</p> <p>13:26 พระเยซูตรัสตอบว่า "คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้" และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาส อิศคาริโอทบุตรชายซีโมน</p> <p>13:27 เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาดานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด"</p> <p>13:28 ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น</p> <p>13:29 บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า "จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น" หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ท่านแก่คนจนบ้าง</p> <p>13:30 ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน</p> <p>13:31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า "บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์</p> <p>13:32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดียวกัน</p> <p>13:33 ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ 'ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้'</p> <p>13:34 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น</p> <p>13:35 ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา"</p> <p>13:36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไป เดียวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป"</p>
		<p>22:31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาดานได้ขอท่านไว้เพื่อจะผิดรอนท่านเหมือนผิดข้าวสาลี</p> <p>22:32 แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่านเพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน"</p>	

ข้อ 33 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 37 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

พระเยซูทรงพยากรณ์ว่าอัครสาวกทุกคนจะสะดุดเพราะพระองค์ และเปโตรจะปฏิเสธ
พระองค์สามครั้ง “ในคืนวันนี้”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์</p> <p>26:31 ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’</p> <p>26:32 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน”</p> <p>26:33 ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “แม่คนทั้งปวงจะสะดุดเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุดก็หามิได้เลย”</p> <p>26:34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”</p> <p>26:35 เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน</p> <p><i>ข้อ 36 มีต่อในหน้า 190</i></p>	<p>เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู</p> <p>14:27 พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’</p> <p>14:28 แต่เมื่อทรงขบให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน”</p> <p>14:29 เปโตรทูลพระองค์ว่า “แม่คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ”</p> <p>14:30 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่จะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”</p> <p>14:31 แต่เปโตรทูลแข็งแรงทีเดียวว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน</p> <p><i>ข้อ 32 มีต่อในหน้า 190</i></p>	<p>ทรงพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร</p> <p>22:33 ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี”</p> <p>22:34 พระองค์ตรัสว่า “เปโตรเอ๋ย เราบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”</p> <p>เหล่าสาวกออกไปพร้อมกับคำทรงเตือน</p>	<p>ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์</p> <p>13:37 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์”</p> <p>13:38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”</p> <p><i>14:1 มีต่อในหน้า 184</i></p>
<p>22:35 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มีเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้า ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ” เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “ไม่ขาดสิ่งใดเลย”</p> <p>22:36 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “แต่เดี๋ยวนี้ใครมีเงินให้เอาไปด้วย และยามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีมีดาก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ</p> <p>22:37 ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’ เพราะว่าคุณพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ”</p> <p>22:38 เขาทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ดุเถิด มีดาบสองเล่ม” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “พอเสียทีเถอะ”</p>			

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

จากการเลี้ยงปีศาจ พระเยซูทรงตั้งพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า -- ในจดหมายถึงคริสเตียน
ที่เมืองโครินธ์ อัครสาวกเปาโลได้เขียนถึงเกี่ยวกับพิธีนี้ด้วย

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	1 โครินธ์
<p>การตั้งพิธีระลึก</p> <p>26:26 ระหว่างอาหาร มือนั้น พระเยซูทรง หยิบขนมปังมา และ เมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่า สาวกตรัสว่า "จงรับกิน เถิด นี่เป็นกายของเรา"</p> <p>26:27 แล้วพระองค์จึง ทรงหยิบถ้วยมา ขอบพระคุณและส่งให้ เขา ตรัสว่า "จงรับไป ดื่มทุกคนเถิด 26:28 ด้วยว่านี่เป็น โลหิตของเราอันเป็น โลหิตแห่งพันธสัญญา ใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออก เพื่อยกบาปโทษคน เป็นอันมาก 26:29 เราบอกท่าน ทั้งหลายว่า เราจะไม่ ดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่น ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกัน ใหม่กับพวกท่านใน อาณาจักรแห่งพระบิดา ของเรา"</p>	<p>การเริ่มต้นแห่งพิธีระลึก</p> <p>14:22 ระหว่างอาหาร มือนั้น พระเยซูทรง หยิบขนมปังมา ทรง ขอบพระคุณ แล้วหักส่ง ให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า "จงรับกินเถิด นี่เป็น กายของเรา"</p> <p>14:23 แล้วพระองค์จึง ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้ เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน 14:24 แล้วพระองค์ ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็น โลหิตของเราอันเป็น โลหิตแห่งพันธสัญญา ใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออก เพื่อคนเป็นอันมาก 14:25 เราบอกความ จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำผลแห่ง เถาองุ่นนี้ต่อไปอีกจน วันนั้นมาถึง คือวันที่เรา จะดื่มใหม่ในอาณาจักร ของพระเจ้า"</p>	<p>ทรงประทานพิธีระลึก</p> <p>22:19 พระองค์ทรง หยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่ง ให้แก่เขาทั้งหลายตรัส ว่า "นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่าน ทั้งหลาย จงกระทำ อย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึง เรา"</p> <p>22:20 เมื่อรับประทาน แล้ว จึงทรงหยิบถ้วย กระทำเหมือนกัน ตรัสว่า "ถ้วยนี้เป็นพันธ สัญญาใหม่โดยโลหิต ของเราซึ่งเทออกเพื่อ ท่านทั้งหลาย"</p>	<p>พิธีระลึกถึงองค์พระผู้ เป็นเจ้า</p> <p>11:23 ...พระองค์ทรง หยิบขนมปัง 11:24 ครั้น ขอบพระคุณแล้ว จึง ทรงหักแล้วตรัสว่า "จง รับไปกินเถิด นี่เป็นกาย ของเรา ซึ่งหักออก เพื่อท่านทั้งหลาย จง กระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ ระลึกถึงเรา"</p> <p>11:25 เมื่อรับประทาน แล้ว พระองค์จึงทรง หยิบถ้วยด้วยอาการ อย่างเดียวกัน ตรัสว่า "ถ้วยนี้คือพันธสัญญา ใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้ เวลาใด จงดื่มให้เป็นที่ ระลึกถึงเรา"</p>

ข้อ 30 มีต่อในหน้า 185

ข้อ 26 มีต่อในหน้า 185

ข้อ 21 มีต่อในหน้า 180

ภาคที่ 11 : เทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

พระเยซูทรงปลอบประโลมใจและสั่งสอนเหล่าอัครสาวกของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>พระคริสต์ทรงตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์</p> <p>14:1 "อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย</p> <p>14:2 ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย</p> <p>14:3 และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกกับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย</p> <p>14:4 ท่านทราบว่าจะจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น"</p>
<p>14:5 โธมัสทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร"</p> <p>14:6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา</p> <p>การที่รู้จักพระเยซูก็คือการที่รู้จักพระบิดา</p> <p>14:7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์"</p> <p>14:8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ"</p> <p>14:9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า 'ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น'</p> <p>14:10 ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์</p> <p>14:11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด</p> <p>ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำกิจการที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว</p> <p>14:12 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา</p> <p>14:13 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร</p> <p>14:14 ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น</p> <p>14:15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษามบัญญัติของเรา</p> <p>พระสัญญาแห่งพระผู้ปลอบประโลมใจ</p> <p>14:16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป</p> <p>14:17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน</p> <p>14:18 เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน</p> <p>14:19 อีกหน้อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย</p> <p>14:20 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน</p> <p>14:21 ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา"</p>			

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงยังคงปลอบประโลมใจและสั่งสอนเหล่าอัครสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ออกจากห้องชั้นบนพร้อมกับเหล่าสาวก -- พระเยซูทรงสอนต่อไป ขณะที่เดินไปยังสวนเกทเสมนี

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>14:22 ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก"</p> <p>14:23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาค่าของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา"</p> <p>14:24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาค่าของเรา และค่าซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่ค่าของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา"</p> <p>14:25 เราได้กล่าวค่าเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน"</p> <p>14:26 แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว"</p> <p>สันติสุขสำหรับผู้ที่ยึด</p> <p>14:27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย"</p> <p>14:28 ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า 'เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก' ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า 'เราจะไปหาพระบิดา' เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา"</p> <p>14:29 และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ"</p> <p>14:30 แต่ต่อไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา"</p>	<p>14:31 แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด"</p>
26:30	เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ	<p>14:26 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ</p> <p><i>ข้อ 27 มีต่อในหน้า 182</i></p>	
		<p>คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นและกิ่ง</p> <p>15:1 "เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา"</p> <p>15:2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น"</p> <p>15:3 ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน"</p> <p>15:4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น"</p> <p>15:5 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย"</p> <p>15:6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็จะเหี่ยวแห้งไป และเขาจะรวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย"</p>	
		<p><i>ข้อ 31 มีต่อในหน้า 182</i></p>	

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงสอนต่อไปขณะที่เดินไปยังสวนเกทเสมนี

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>15:7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้นั้น</p> <p>15:8 พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา</p> <p>15:9 พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็อธิษฐานให้ท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา</p> <p>15:10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์</p> <p>15:11 นี่คือน้ำที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม</p>
15:12			นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน
15:13			ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน
15:14			ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา
			คริสเตียนคือมิตรสหายของพระคริสต์
15:15			เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่าจะนายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว
15:16			ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน
15:17			สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน
			คริสเตียนที่ดีจะถูกเกลียดชัง
15:18			ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน
15:19			ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน
15:20			จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า 'ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา' ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาทรัพย์ของเรา เขาก็จะรักษาทรัพย์ของท่านทั้งหลายด้วย
15:21			แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
15:22			ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา
15:23			ผู้ที่เกลียดชังเราก็คงเกลียดชังพระบิดาของเราด้วย
15:24			ถ้า ฤทธานุภาพกลางพวกเขา เรามิได้กระทำการสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำได้เลย พวกเขาจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา
15:25			แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า 'เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ'
			พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน
15:26			แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา
15:27			และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว"

ข้อ 28 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงสอนต่อไปขณะที่เดินไปยังสวนเกทเสมนี

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>คำสัญญาแห่งการถูกข่มเหงของคริสเตียน</p> <p>16:1 "เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดใจ</p> <p>16:2 เราจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า</p> <p>16:3 เขาจะกระทำให้ดังนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา</p> <p>16:4 แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะเราอยู่กับท่าน</p> <p>16:5 แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า 'พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน'</p> <p>16:6 แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็ม</p> <p>พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนให้โลกรู้สำนึก</p> <p>16:7 อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจจะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็คจะใช้พระองค์มาหาท่าน</p> <p>16:8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้ถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา</p> <p>16:9 ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา</p> <p>16:10 ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก</p> <p>16:11 ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว</p> <p>พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางคริสเตียน</p> <p>16:12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้</p> <p>16:13 เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น</p> <p>16:14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย</p> <p>16:15 ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย</p> <p>พระเยซูทรงปลอบใจเหล่าสาวกเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระองค์</p> <p>16:16 อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา"</p> <p>16:17 สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า "ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า 'อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา' และ 'เพราะเราไปถึงพระบิดา' เหล่านี้หมายความว่าอะไร"</p> <p>16:18 เขาจึงพูดกันว่า "นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า 'อีกหน่อย' เราไม่ทราบ ว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร"</p> <p>16:19 พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า 'อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา'</p> <p>16:20 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี</p>

ข้อ 20 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงสอนต่อไปในขณะที่เดินไปยังสวนเกทเสมนี -- พระเยซูทรงหยุดเพื่ออธิษฐานถึงพระบิดาของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>16:21 เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก</p> <p>16:22 ฉันใดก็ดีขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้</p> <p>16:23 ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสั่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน</p>
<p>16:24 แม้งนบัตรนี้ท่านยังไม่ได้ขอสั่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม</p> <p>16:25 เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง</p> <p>16:26 ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน</p> <p>16:27 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า</p> <p>16:28 เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก"</p> <p>16:29 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด บัตรนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอุปมา</p> <p>16:30 เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้แล้วว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า"</p> <p>16:31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ</p> <p>16:32 ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา</p> <p>16:33 เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว"</p> <p>การอธิษฐานอย่างมหาปุโรหิตของพระเยซู</p> <p>17:1 พระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์</p> <p>17:2 ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเหนือหนึ่งทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น</p> <p>17:3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา</p> <p>17:4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว</p> <p>17:5 บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา</p> <p>17:6 ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษยโลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว</p> <p>17:7 บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์</p>			

ข้อ 8 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูยังคงอธิษฐานถึงพระบิดาของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			17:8 เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา
17:9			ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์
17:10			ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น
17:11			บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์
17:12			เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ
17:13			และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม
17:14			ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก
17:15			ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย
17:16			เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก
17:17			ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง
17:18			พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันนั้น
17:19			ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยกัน
17:20			ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นพวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์ เพราะถ้อยคำของเขา
17:21			เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา
17:22			เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น
17:23			ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขา เหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์
17:24			พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก
17:25			โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา
17:26			ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา"

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

พระเยซูพร้อมกับอัครสาวกของพระองค์เข้าไปในสวนเกทเสมนี -- พระเยซูทรงอธิษฐาน และพระองค์ทรงเป็น โศกเศร้าและหนักพระทัยยิ่งนักและทุกข์มากนัก

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูในสวนเกทเสมนีใกล้วันสิ้นพระชนม์ 26:36 แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี</p> <p>แล้วตรัสกับสาวกว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น"</p> <p>26:37 พระองค์ก็พา เปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่ม โศกเศร้าและหนักพระทัยยิ่งนัก</p> <p>26:38 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย เป็นทุกข์แทบจะตาย พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพระเยซูในสวนเกทเสมนี</p> <p>26:39 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน้อยหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า "โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ถ่วงนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์"</p>	<p>พระเยซูทรงปวดร้าวทรมาณในสวนเกทเสมนี 14:32 พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี</p> <p>และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน"</p> <p>14:33 พระองค์ก็พา เปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกกังวลและหนักพระทัยยิ่งนัก</p> <p>14:34 จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด"</p> <p>14:35 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน้อยหนึ่ง ซบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่วงพ้นไปจากพระองค์</p> <p>14:36 พระองค์ทูลว่า "อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำการสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ่วงนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์"</p>	<p>พระเยซูในสวนเกทเสมนี 22:39 ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย</p> <p>และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย</p> <p>22:40 เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง"</p> <p>22:41 แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตก และทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน</p> <p>22:42 ว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ่วงนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตามอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด"</p>	<p>พระเยซูในสวนเกทเสมนี ทรงถูกทรมานและถูกจับกุม 18:1 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารขิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก</p> <p>ข้อ 2 มีต่อในหน้า 192</p>

ข้อ 40 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 37 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 43 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

ทูตสวรรค์จากสวรรค์มาช่วยชูกำลังพระเยซู -- พระองค์จึงทรงอธิษฐานอีกเป็นครั้งที่สอง และครั้งที่สาม

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>26:40 พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า "เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ"</p> <p>26:41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง"</p> <p>26:42 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้อยนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์"</p> <p>26:43 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาส้มดาไม่ขึ้น</p> <p>26:44 พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก</p>	<p>14:37 พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า "ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ"</p> <p>14:38 ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง"</p> <p>14:39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน</p> <p>14:40 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะดาเขาส้มดาไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด</p>	<p>22:43 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์</p> <p>22:44 เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่</p> <p>22:45 เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกขโศก</p> <p>22:46 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง"</p>	

ข้อ 45 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 41 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 47 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 11 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - เย็นสุดท้ายก่อนรุ่งเช้าของการตรึงบนไม้กางเขน

ยูดาสได้เข้ามาพร้อมกับประชาชนเป็นอันมาก เพื่อที่จะทรยศพระเยซูและมอบพระองค์ไว้ในมือของพวกเขา -- พระวณะอันทรงพลังของพระเยซูทำให้พวกเขาล้มลงที่คืน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>26:45 แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า "เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาผ่านไปแล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป"</p> <p>26:46 ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว"</p> <p>การทรยศและการจับกุมพระเยซู</p> <p>26:47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน</p>	<p>14:41 เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สาม พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "เดี๋ยวนี้ ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว"</p> <p>14:42 ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว"</p> <p>ยูดาสทรยศพระเยซูให้เขาจับตัวไป</p> <p>14:43 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่ง ในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่</p>	<p>พระเยซูทรงถูกทรยศด้วยการจับ</p> <p>22:47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ</p> <p>ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่ง ในสาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจับพระองค์</p> <p><i>ข้อ 48 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>18:2 ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูอยู่กับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ</p> <p>18:3 ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกฟาริสี ถือโคมถือไม้และเครื่องอาวุธไปที่นั่น</p> <p>18:4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายมาหาใคร"</p> <p>18:5 เขาทูลตอบพระองค์ว่า "มาหาเยซูชานาชาเรีธ" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราคือผู้นั้นแหละ" ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย</p> <p>18:6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราคือผู้นั้นแหละ" เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่คืน</p> <p>18:7 พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า "ท่านมาหาใคร" เขาทูลตอบว่า "มาหาเยซูชานาชาเรีธ"</p> <p>18:8 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด"</p> <p>18:9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระดาร์สจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า "คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว"</p>

ข้อ 48 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 10 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

พระเยซูถูกจับในสวนเกทเสมีนิ -- เปโตรต้องการต่อสู้เพื่อปกป้องพระเยซู -- การรักษา
อย่างอัศจรรย์ครั้งสุดท้ายในภารกิจของพระคริสต์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>26:48 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาณแก่เขาว่า "เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด"</p> <p>26:49 ขณะนั้น ยูดาสดรมาหาพระเยซูทูลว่า "สวัสดี พระอาจารย์" แล้วจับพระองค์</p> <p>26:50 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม" คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป</p> <p>26:51 ดุเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมีดชักดาบออก ฟันหูผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด</p> <p>26:52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสียม ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ"</p> <p>26:53 ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานหุดสวรรค์แก่เรากว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ"</p> <p>26:54 แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า "เราจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร"</p>	<p>14:44 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาณแก่เขาว่า "เราจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มั่นคง"</p> <p>14:45 และทันทีที่ยูดาสมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า" แล้วจับพระองค์</p> <p>14:46 คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป</p> <p>ดาบของเปโตร เหล่าสาวกละทิ้งพระเยซู</p> <p>14:47 คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูของเขขาด</p>	<p>22:48 แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า "ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ"</p> <p>22:49 เมื่อคนทั้งปวงที่อูร์รอบพระองค์เห็นว่า จะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาก็ทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ"</p> <p>22:50 และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด</p> <p>22:51 แต่พระเยซูตรัสว่า "พอเสียทีเถอะ" แล้วพระองค์ทรงถูกตอ้งโบยคนนั้นให้เขาหาย</p>	<p>18:10 ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส</p> <p>18:11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า "จงเอาดาบใส่ฝักเสียม"</p> <p>เราจะไม่ตีมิถ้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ"</p>

ข้อ 55 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 52 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

“แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป” -- หมู่ชนนั้นพาพระเยซูไปหา
พ่อตาของมหาปุโรหิต

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>26:55 ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่</p> <p>26:56 แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้”</p> <p>แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป</p>	<p>14:48 พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมาจับเรา</p> <p>14:49 เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่</p> <p>แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์”</p> <p>14:50 แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป</p> <p>14:51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่านชิ้นหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆก็จับเขาไว้</p> <p>14:52 แต่เขาได้สลัดผ้าป่านชิ้นนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป</p>	<p>22:52 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา</p> <p>22:53 เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกๆวัน ท่านก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นที่ของท่านและเป็นอำนาจแห่งความมืด”</p>	<p>ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและคายาฟาส</p> <p>18:12 พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้</p> <p>18:13 แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น</p> <p>18:14 คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด</p>

ข้อ 54
มีต่อ
ใน
หน้า
ถัดไป

ข้อ 57 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 53 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 15 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- แล้วก็เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิตเพื่อรับการพิพากษาครั้งแรก --
 อัครสาวกเปโตรและยอห์นตามมาทีหลัง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้า คาयाฟาและสภา 26:57 ผู้ที่จับพระเยซู ได้พาพระองค์ไปยังคา ยาฟาสมหาปุโรหิต ที่ ซึ่งพวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่ได้ ประชุมกันอยู่ 26:58 แต่เปโตรได้ ติดตามพระองค์ไปห่างๆ</p> <p>จนถึงคฤหาสน์ของ มหาปุโรหิต แล้วเข้าไป</p> <p>นั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อ จะดูว่าเรื่องจะจบลง อย่างไร</p> <p>26:59 พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดา สมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักราพระ เยชู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย 26:60 แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หา หลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา</p> <p>26:61 กล่าวว่า "คนนี้ได้ว่า 'เราสามารถจะ ทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ ในสามวัน'"</p> <p>26:62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยาน ปรักราท่านด้วยเรื่องอะไร"</p>	<p>พระเยซูทรงเผชิญหน้า กับมหาปุโรหิตและสภา 14:53 เขาพาพระเยซู ไปหามหาปุโรหิต และ มีบรรดาพวกปุโรหิต ใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และ พวกธรรมจารย์ชุมนุม ร่วมกันอยู่ที่นั่น 14:54 ฝ่ายเปโตรได้ ติดตามพระองค์ไปห่างๆ</p> <p>จนเข้าไปถึงคฤหาสน์ ของมหาปุโรหิต</p> <p>และนั่งผิงไฟอยู่กับ พวกคนใช้</p>	<p>พระเยซูทรงถูกจับ เปโตรปฏิเสธพระองค์ 22:54 เขาก็จับ พระองค์พาเข้าไปใน บ้านมหาปุโรหิต</p> <p>เปโตร ติดตามไปห่างๆ</p> <p>22:55 เมื่อเขาก่อไฟที่ กลางลานบ้านและนั่ง ลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็ นั่งอยู่ท่ามกลางเขา <i>ข้อ 56 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p> <p>14:55 พวกปุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภา ได้หาพยานมาเบิกปรักราพระเยซูเพื่อจะ ประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ 14:56 ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักรา พระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน 14:57 มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปรักรา พระองค์ว่า 14:58 "ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้ได้ว่า 'เราจะทำลายพระ วิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะ สร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์ เลย'" 14:59 แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยัง แตกต่างไม่ถูกต้องกัน 14:60 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุม ถามพระเยซูว่า "ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขา เบิกความปรักราท่านนั้นจะว่าอย่างไร"</p>	<p>เปโตรปฏิเสธพระเยซู 18:15 ซีโมนเปโตรได้ ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ ติดตามไปด้วย สาวก คนนั้นเป็นที่รู้จักของ มหาปุโรหิต และเขาได้ เข้าไปกับพระเยซูถึง คฤหาสน์ของมหา ปุโรหิต</p> <p><i>ข้อ 16 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>

ข้อ 63 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 61 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูทรงนั่งอยู่ต่อหน้าผู้กล่าวหา แล้วตรัสตอบชัดเจนว่าพระองค์คือพระคริสต์(นั่นคือพระผู้ช่วยให้รอดที่พระเจ้าสัญญาว่าจะส่งเข้ามาในโลก) -- เปโตร

ปฏิเสธพระคริสต์เป็นครั้งแรก

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>26:63 แต่พระเยซูทรงนั่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่"</p> <p>26:64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เรบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์"</p> <p>26:65 ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า "เขาได้พุดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเกิดบัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพุดหมิ่นประมาทแล้ว"</p> <p>26:66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร" คนทั้งปวงก็ตอบว่า "เขามีความผิดถึงตาย"</p> <p>26:67 แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์</p> <p>26:68 แล้วว่า "เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เรารู้ว่าใครตบเจ้า"</p>	<p>14:61 แต่พระองค์ทรงนั่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า "ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ"</p> <p>14:62 พระเยซูทรงตอบว่า "เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์"</p> <p>14:63 ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า "เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า"</p> <p>14:64 ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพุดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร" คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย</p> <p>14:65 บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า "พยากรณ์ซิ" และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์</p>		
<p>26:69 ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมา</p> <p>พุดกับเขาว่า "เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย"</p> <p>26:70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า "ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง"</p>	<p>เปโตรปฏิเสธพระเยซู</p> <p>14:66 และขณะที่เปโตรอยู่ใต้คฤหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งเฝ้าประตูของมหาปุโรหิตเดินมา</p> <p>14:67 เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเขม่นดูแล้วพุดว่า "เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย"</p> <p>14:68 แต่เปโตรปฏิเสธว่า "ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ"</p>	<p>18:16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพุดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป</p> <p>18:17 ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า "ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ"</p> <p>เขาตอบว่า "ข้าไม่เป็น"</p>	<p>22:56 มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า "คนนี้ได้อยู่กับผู้หนึ่งด้วย"</p> <p>22:57 แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า "แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก"</p>

ข้อ 71 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 68 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 58 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 18 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- มหาปุโรหิตยังคงซักถามพระเยซูต่อไป -- เปโตรปฏิเสธพระคริสต์
เป็นครั้งที่สอง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น	
			<p>18:18 พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต</p> <p>18:19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์</p> <p>18:20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย"</p> <p>18:21 ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร"</p> <p>18:22 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้จับพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า "เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ"</p> <p>18:23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตอบเราทำไม"</p> <p>18:24 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ</p>	
		<p><i>14:68 ต่อจากหน้าที่แล้ว</i></p> <p>14:69 อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตรแล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า "คนนี่แหละ เป็นพวกเขา"</p> <p>14:70 แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก</p> <p>แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขา แน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย"</p>	<p>22:58 สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย"</p> <p>เปโตรจึงว่า "พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น"</p> <p>22:59 อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า "แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี"</p>	<p>18:25 ซีโมนเปโตรกำลังยื่นผิงไฟอยู่คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า "เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ"</p> <p>เปโตรปฏิเสธว่า "ข้ามิเป็น"</p> <p>18:26 ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรพันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า "ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ"</p>
<p>26:71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง</p> <p>สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ว่า "คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย"</p> <p>26:72 เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น"</p> <p>26:73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็ส่อตัวตัวเอง"</p>				

ข้อ 74 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 71 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 60 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 27 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- เปโตรปฏิเสธพระคริสต์เป็นครั้งที่สาม แล้วทันใดนั้นไวกก็ขึ้น (ดูพระ
วณะของพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ในหน้า 182) -- เปโตรร้องไห้อย่างทุกข์นักเมื่อนึกถึงพระ
วณะของพระเยซู -- พระเยซูถูกพิพากษาจากพวกผู้นำศาสนาอีกครั้ง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
26:74 แล้วเปโตรก็เริ่ม สับสนและสาบานว่า "ข้า ไม่รู้จักคนนั้น" ใน ทันใดนั้นไวกก็ขึ้น	14:71 แต่เปโตรเริ่มส ับสนและสาบานว่า "คนที่ เจ้านั้นข้าไม่รู้จัก" 14:72 แล้วไวกก็ขึ้นเป็น ครั้งที่สอง	22:60 แต่เปโตรพูดว่า "พอเอ๋ย ที่ท่านว่านั้น ข้าไม่รู้เรื่อง" เมื่อเป โตรกำลังพูดยังไม่ทัน ขาดคำ ในทันใดนั้นไวก ก็ขึ้น 22:61 องค์พระผู้เป็น เจ้าทรงเหลียวดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่ เขาว่า "ก่อนไวกขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราถึง สามครั้ง" 22:62 แล้วเปโตรก็ ออกไปข้างนอกร้องไห้ เป็นทุกข์นัก	18:27 เปโตรปฏิเสธ อีกครั้งหนึ่ง และใน ทันใดนั้นไวกก็ขึ้น
26:75 เปโตรจึงระลึก ถึงคำของพระเยซูที่ ตรัสแก่เขาว่า "ก่อนไวก ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเรา สามครั้ง" แล้วเปโตร ก็ ออกไปข้างนอกร้องไห้ อย่างขมขื่นยิ่งนัก	เปโตรจึงระลึกถึงคำที่ พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนไวกขึ้นสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสาม ครั้ง" เมื่อเปโตรหวน คิดขึ้นได้ก็ร้องไห้	พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและโบยตี 22:63 ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์ 22:64 และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า "จงพยากรณ์ เถอะว่า ใครตบเจ้า" 22:65 และเขาพูดคำหมีนประมาทแก่พระองค์อีกหลาย ประการ	<i>ข้อ 28 มีต่อในหน้าถัดไป</i>
สภามอบพระเยซูไว้แก่ ปีลาต 27:1 ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิต ใหญ่และพวกผู้ใหญ่ แห่งประชาชนปรึกษากัน ด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์ เสีย	พระเยซูทรงถูกนำไป อยู่ต่อหน้าปีลาต 15:1 พอรุ่งเช้า พวก ปุโรหิตใหญ่กับพวก ผู้ใหญ่และพวกธรรมา จารย์และบรรดา สมาชิกสภาได้ปรึกษากัน <i>ข้อ 1 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป</i>	พระเยซูต่อหน้าสภา 22:66 ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ ของพลเมืองกับพวกปุโรหิต ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้ ประชุมกัน และเขาพาพระองค์ เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า	
	22:67 "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด" แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า "ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ" 22:68 และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป 22:69 แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ" 22:70 คนทั้งปวงจึงถามว่า "ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ" พระองค์ตรัสแก่ เขาว่า "ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น" 22:71 เขาทั้งหลายจึงว่า "เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเรา ได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว"		

ข้อ 2 มีต่อในหน้าถัดไป

23:1 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พวกผู้นำศาสนาพาพระเยซูไปหาปีลาตเจ้าเมืองเพื่อรับการพิพากษา
จากท่าน -- ยูดาเสียดใจที่เขาได้ทรยศพระเยซู

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>27:2 เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทีอัสปีลาตเจ้าเมือง</p> <p><i>ข้อ 11 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p><i>15:1 ต่อจากหน้าที่แล้ว</i> เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไถ่ก็ขึ้น</p> <p><i>ข้อ 2 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p> <p>การสำนึกผิดและความตายของยูดาส 27:3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ 27:4 กล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์" คนเหล่านั้นจึงว่า "การนั้นเป็นธุระอะไรของเราเจ้าต้องรับธุระเอาเอง" 27:5 ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย 27:6 พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า "เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต" 27:7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง 27:8 เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ 27:9 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า 'และพวกเขาก็รับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตีราคาไว้' นั่น' คือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้ 27:10 'แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า'</p>	<p>พระเยซูต่อหน้าปีลาต 23:1 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต</p> <p><i>ข้อ 31 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p> <p>23:2 และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า "เรา ได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง"</p>	<p>เขานำพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต 18:28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคาย-ฟาสไปยังศาลปริทอ-เรียม เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปริทอ-เรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินบิสก้าได้ 18:29 ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า "พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้" 18:30 เขาตอบท่านว่า "ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน"</p>

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูถูกพิพากษาจากปีลาต -- พระเยซูตรัสถึงอาณาจักรของพระองค์ -- คำตัดสินครั้งแรกของปีลาต “พระเยซูไม่มีความผิด”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต</p> <p>27:11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองเจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”</p> <p>พระเยซูตรัสกับท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่”</p>	<p>15:2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”</p> <p>พระองค์ตรัสตอบท่านว่า “ท่านว่าแล้วนี่”</p> <p><i>ข้อ 3 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>23:3 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”</p> <p>พระองค์ตรัสตอบท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่”</p>	<p>18:31 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวกยิวจึงเรียนท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย”</p> <p>18:32 ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร</p> <p>18:33 ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีก และเรียกพระเยซูมา ทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”</p> <p>18:34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา”</p> <p>18:35 ปีลาตทูลตอบว่า “เราเป็นยิวหรือชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร”</p> <p>18:36 พระเยซูตรัสตอบว่า “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้”</p> <p>18:37 ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา”</p> <p>18:38 ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย”</p>
<i>ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป</i>	<i>ข้อ 5 มีต่อในหน้าถัดไป</i>	<i>ข้อ 39 มีต่อในหน้าถัดไป</i>	

ภาคที่ 12 : เทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- ชาวยิวเลือกบาร์บัส (ชายที่เป็นขโมยและเป็นฆาตกร) แทนที่จะเลือกพระเยซู -- ปีลาตส่งพระเยซูไปหาเฮโรดเพื่อรับการพิพากษาจากเขา

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>27:12 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด</p> <p>27:13 ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านมิได้ยินหรือ"</p> <p>27:14 แต่พระองค์ก็มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก</p>	<p>15:3 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบประการใด</p> <p>15:4 ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า "ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว"</p> <p>15:5 แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ</p> <p><i>ข้อ 6 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>23:5 เขาทั้งหลายจึงกล่าวแข็งแรงว่า "คนนี้ยอมพลเมืองให้วันวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยุคเดียว ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่"</p>	<p>พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด บาร์บัสได้รับการปลดปล่อย</p> <p>18:39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่าน ในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ"</p> <p>18:40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า "อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบาร์บัส" บาร์บัสนั้นเป็นโจร</p> <p><i>19:1 มีต่อในหน้า 203</i></p>
<p><i>ข้อ 15 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>พระเยซูต่อหน้าเฮโรด</p> <p>23:6 เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ</p> <p>23:7 เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น</p> <p>23:8 เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง</p> <p>23:9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่</p> <p>23:10 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก</p> <p>23:11 เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก</p> <p>23:12 ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน</p>	<p><i>ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- คำตัดสินครั้งที่สองของปีลาต “พระเยซูไม่มีความผิด” (เฮโรดทรงพิพากษาพระองค์ว่าไม่มีความผิดด้วย) -- ปีลาตพยายามปล่อยพระเยซูอีกครั้ง

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พวกเขาให้ปล่อยบารับบัส และตัดสินให้พระเยซูถูกประหารชีวิต</p> <p>27:15 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ</p> <p>27:16 คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบารับบัส</p> <p>27:17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว</p> <p>ปีลาตได้ถามเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บารับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์”</p> <p>27:18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา</p> <p>27:19 ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า “ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น”</p>	<p>ปล่อยตัวบารับบัส ตรึงพระเยซูบนกางเขน</p> <p>15:6 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ</p> <p>15:7 มีคนหนึ่งชื่อบารับบัส ซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น</p> <p>15:8 ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขา</p> <p>15:9 ปีลาตได้ถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”</p> <p>15:10 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา</p> <p><i>ข้อ 11 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>พระเยซูทรงถูกปรับโทษถึงตาย</p> <p>23:13 ปีลาตจึงสั่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนาง และประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน</p> <p>23:14 จึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายได้พากันนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยุยงประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มี ความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา</p> <p>23:15 และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย</p> <p>23:16 เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้วเราก็จะปล่อยเสีย”</p> <p>23:17 (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น)</p> <p>23:18 แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า “กำจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบารับบัสให้เราเถิด”</p> <p>23:19 (บารับบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆาตกรรม)</p>	

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- อีกครั้งหนึ่งที่ชาวยิวเลือกบาร์บัส แทนที่จะเลือกพระเยซู --

ปีลาตประกาศครั้งที่สามว่าพระเยซูปราศจากความผิด -- บาร์บัสได้รับการปล่อยตัว --

พระเยซูได้รับการไต่สวน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>27:20 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชน ขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ประหารพระเยซูเสีย</p> <p>27:21 เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า "ในสองคนนี่เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า" เขาตอบว่า "บาร์บัส"</p> <p>27:22 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอะไรแก่พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์" เขาพากันร้องแก่ท่านว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"</p> <p>27:23 เจ้าเมืองถามว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด"</p> <p>แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"</p> <p>27:24 เมื่อปีลาตเห็นว่า ไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า "เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคน ขอธรรมคนนี่ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด"</p> <p>27:25 บรรดาหมู่ชนเรียนว่า "ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด"</p> <p>27:26 ท่านจึงปล่อยบาร์บัสให้เขา</p> <p>และเมื่อท่านได้ไต่สวนพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน</p>	<p>15:11 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยซู</p> <p>15:12 ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า "ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอะไรแก่คนนี่ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว"</p> <p>15:13 เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"</p> <p>15:14 ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด"</p> <p>แต่ประชาชนยังร้องว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"</p> <p>15:15 ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบาร์บัสให้เขา</p> <p>และเมื่อได้ให้ไต่สวนพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน</p>	<p>23:20 ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก</p> <p>23:21 แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"</p> <p>23:22 ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย"</p> <p>23:23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของพวกเขาและของพวกปุโรหิตใหญ่นั้นก็มีชัย</p> <p>23:24 ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา</p> <p>23:25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอ นั้น ซึ่งติดคุกอยู่ เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา</p> <p>พระเยซูได้รับการสวมมงกุฎหนาม</p> <p>19:1 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปไต่สวน</p> <p>ข้อ 26 มีต่อในหน้า 205</p> <p>ข้อ 2 มีต่อในหน้าถัดไป</p>	

ข้อ 27 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 16 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 12 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- พระเยซูถูกทหารโรมเยาะเย้ยและถ่มน้ำลายใส่ -- ปีลาตประกาศ
ความบริสุทธิ์ของพระเยซูเป็นครั้งที่สี่และห้า “เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและถูกสวมมงกุฏหนาม 27:27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโทเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ 27:28 และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้มมาสวมพระองค์ 27:29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฏ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้อ้อให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ” 27:30 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้อ้อนั้นตีพระเศียรพระองค์</p> <p><i>ข้อ 31 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>15:16 พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนัก คือที่เรียกว่าศาลาปริโทเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน พระเยซูถูกสวมมงกุฏหนาม 15:17 เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมพระเศียรพระองค์ 15:18 แล้วเริ่มคำนับพระองค์พูดว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ” 15:19 แล้วเขาได้เอาไม้อ้อตีพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์</p> <p><i>ข้อ 20 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>		<p>19:2 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง 19:3 แล้วทูลว่า “ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ” และเขาก็ตีพระองค์ด้วยฝ่ามือ</p>
<p>ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่ฝูงชน 19:4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย” 19:5 พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฏทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ดูคนนี่ซิ” 19:6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย” ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” 19:7 พวกยิวตอบท่านว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” 19:8 ฉะนั้นครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น 19:9 ท่านเข้าไปในศาลาปริโทเรียมอีกและทูลพระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด 19:10 ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้” 19:11 พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน”</p>			

ภาคที่ 12 : เทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ - พระเยซูถูกจับและถูกพิพากษาในตอนกลางคืน

(ต่อจากหน้าที่แล้ว) -- อีกครั้งที่ชาวยิวเรียกร้องให้ตรึงพระเยซู -- ปีลาตยอมทำตามข้อเรียกร้องของพวกเขา -- พระเยซูถูกนำไปตรึงที่ไม้กางเขน -- ซีโมนแบกไม้กางเขนของพระเยซูและฝูงชนเป็บอันมากได้ติดตามไปด้วย

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>19:12 ตั้งแต่นั้นในปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า "ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พุดต่อสู้ซีซาร์"</p> <p>19:13 เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปุดีลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กัมบาธา ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์</p> <p>19:14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพุดกับพวกยิวว่า "ดูเถิด นี่คือนกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย"</p> <p>19:15 แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า "เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน" ปีลาตพุดกับเขาว่า "ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ" พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า "เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์"</p> <p>ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน</p> <p>19:16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป</p>
<p>27:31 เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน</p> <p>27:32 ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรีนคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป</p>		<p>15:20 เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน</p> <p>15:21 มีคนหนึ่งชื่อซีโมน ชาวไซรีน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรูฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป</p> <p>ข้อ 22 มีต่อไปในหน้าถัดไป</p>	<p>23:26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป</p> <p>เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป</p> <p>23:27 มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่ฟีลาลและคร่ำครวญ เพราะพระองค์</p>
		<p>23:28 พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า "ธิดาเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของตนเกิด</p> <p>23:29 ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะว่า 'ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมั้น และครรรภ์ที่มีได้ปฏิสนธิ และห้วงมที่มีได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข'</p> <p>23:30 คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'จงล้มทับเราเถิด' และแก่นั้นเขาว่า 'จงปกคลุมเราไว้'</p> <p>23:31 เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม่สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม่แห้งแล้วเล่า"</p>	<p>ข้อ 17 มีต่อไปในหน้าถัดไป</p>

ภาคที่ 13 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - การตรึงกางเขน ความตาย การฝังพระศพของพระเยซู

บนกลโกธา พระเยซูทรงถูกตรึงที่กางเขน พร้อมกับโจรสองคน เป็นเวลาเช้าสาม โมง (คือเก้า โมงเช้า) -- พวกยิวยังคงเยาะเย้ยพระองค์บนไม้กางเขน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>การตรึงที่กางเขน 27:33 เมื่อพวกเขา มาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่ กะโหลกศีรษะ</p> <p>27:34 เขาเอาน้ำองุ่น เปรี๊ยะคนกับของขม มาถวายพระองค์ เมื่อ พระองค์ทรงชิมก็ไม่ เสวย</p> <p>27:35 ครั้นตรึง พระองค์ที่กางเขนแล้ว</p> <p>เขาก็เอาฉลากพระองค์ มาจับสลากแบ่งปันกัน เพื่อจะสำเร็จตามพระ วจนะโดยศาสดา พยากรณ์ซึ่งว่า 'เสื้อผ้า ของข้าพระองค์ เขา แบ่งปันกัน ส่วนเสื้อ ของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน'</p> <p>27:36 แล้วพวกเขา ก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น</p>	<p>การตรึงบนไม้กางเขน 15:22 เขาพาพระองค์ มาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งกลโกธา แปลว่า สถานที่ กะโหลกศีรษะ</p> <p>15:23 แล้วเขาเอาน้ำ องุ่นระคนกับมดยอบ ให้พระองค์เสวย แต่ พระองค์ไม่รับ</p> <p>15:24 ครั้นเขาตรึง พระองค์ที่กางเขนแล้ว</p> <p>เขาก็เอาฉลากพระองค์ จับสลากแบ่งปันกัน เพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร</p> <p>15:25 เมื่อเขาตรึง พระองค์ไว้นั้นเป็นเวลา เช้าสามโมง</p>	<p>การตรึงที่กางเขน 23:32 มีอีกสองคนที่ เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พา มาจะประหารเสียพร้อม กับพระองค์</p> <p>23:33 เมื่อมาถึง สถานที่แห่งหนึ่งซึ่ง เรียกว่า กะโหลกศีรษะ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่ กางเขนนั่น พร้อมกับ ผู้ร้ายสองคนนั้น ช่าง ขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และช่างซ้ายอีกคนหนึ่ง</p> <p>23:34 ฝ่ายพระเยซูจึง ทรงอธิษฐานว่า "ข้า แต่พระบิดา ขอโปรด อภัยโทษเขา เพราะว่า เขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร"</p> <p>เขาก็เอาฉลากพระองค์ จับสลากแบ่งปันกัน</p> <p>23:35 คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะ เย้ยพระองค์ด้วยว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้า เขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้ เขาช่วยตัวเองเถิด"</p> <p>23:36 พวกเขาหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามา เอาน้ำองุ่นเปรี๊ยะส่งให้พระองค์</p> <p>23:37 แล้วว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด"</p>	<p>19:17 และพระองค์ ทรงแบกกางเขนของ พระองค์ไปยังสถานที่ แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กล โกธา</p> <p>19:18 ณ ที่นั้น เขา ตรึงพระองค์ไว้ที่ กางเขนกับคนอื่นอีกสอง คน คนละข้างและพระ เยชูทรงอยู่กลาง</p> <p><i>ข้อ 19 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>

ภาคที่ 13 : เทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ - การตรึงกางเขน ความตาย การฝังพระศพของพระเยซู

“ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว” -- พวกเขาจับสลากันเพื่อจะได้เสื้อของพระเยซู

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>27:37 และได้เอา ถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า “ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว”</p> <p>27:38 คราวนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง</p>	<p>15:26 มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า “กษัตริย์ของพวกยิว”</p> <p>15:27 เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง</p> <p>15:28 คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’</p>	<p>23:38 และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว”</p> <p>19:20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน</p> <p>19:21 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้นับถือว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว’”</p> <p>19:22 ปีลาตตอบว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป”</p> <p>19:23 ครั้นพวกเขาตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชั้นในด้วย ฉลองพระองค์ชั้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอดตั้งแต่บนตลอดล่าง</p> <p>19:24 เหตุฉนั้นเขาจึงพูดกันว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากันจะได้รู้ว่าใครจะได้” ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากัน’ พวกเขาจึงได้กระทำดังนี้</p> <p><i>ข้อ 39 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>19:19 ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า “เยซู ขาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว”</p>

ข้อ 39 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 29 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 25 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 13 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - การตรึงกางเขน ความตาย การฝังพระศพของพระเยซู

พวกผู้นำศาสนา ประชาชน และโจรทั้งสองก็เยาะเย้ยพระคริสต์ -- แต่โจรคนหนึ่งกลับใจ และวางใจในพระเยซู -- พระเยซูตรัสกับมารดาของพระองค์และอัครสาวกยอห์นจากบนไม้

กางเขน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>27:39 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สิ้นศรัทธาของเขา</p> <p>27:40 กล่าวว่ "เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด"</p> <p>27:41 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า</p> <p>27:42 "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา"</p> <p>27:43 เขาไว้วางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่ "เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า"</p> <p>27:44 ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังคงกล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน</p>	<p>15:29 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็ด่าว่าพระองค์ สิ้นศรัทธาของเขา กล่าวว่ "เฮ้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ</p> <p>15:30 จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด"</p> <p>15:31 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า</p> <p>"เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้"</p> <p>15:32 ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ"</p> <p>และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์</p> <p style="text-align: center;"><i>ข้อ 33 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>		
<p>โจรที่กลับใจเสียใหม่ก็ได้รับความรอด</p> <p>23:39 ฝ่ายคนหนึ่งของผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่ "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด"</p> <p>23:40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่ "เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน"</p> <p>23:41 และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่"</p> <p>23:42 แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่ "พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์"</p> <p>23:43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่ "เราบอกความจริงแก่เจ้าว่ วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม"</p> <p style="text-align: center;"><i>ข้อ 44 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>			
<p>19:25 ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับนางสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอพีส และมารีย์ชาวมัคดาลา</p> <p>19:26 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่ "หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด"</p> <p>19:27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่ "จงดูมารดาของท่านเถิด" และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน</p> <p style="text-align: center;"><i>ข้อ 45 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>			

ภาคที่ 13 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - การตรึงกางเขน ความตาย การฝังพระศพของพระเยซู

ตั้งแต่เที่ยงวันถึงบ่ายสาม โมง เกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินโลก -- คำถาม: ทำไมพระเจ้าจึงละทิ้งพระเยซูบนไม้กางเขน คำตอบ: เพราะพระเยซูทรงแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ -- พระผู้ช่วยให้รอดของเราสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
เกิดความมืดตั้งแต่เที่ยงจนถึงบ่ายสามโมง พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์			
<p>27:45 แล้วยังเกิด ความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง</p> <p>27:46 ครั้นประมาณ บ่ายสามโมงพระเยซู ทรงร้องเสียงดังว่า "เอ ลี เอลี ลามาสะบักธานี" แปลว่า "พระเจ้าของ ข้าพระองค์ พระ เจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรง ทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย"</p> <p>27:47 บางคนในพวก ที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยิน ก็พูดว่า "คนนี่เรียกเอลี ยาห์"</p> <p>27:48 ในทันใดนั้น คน หนึ่งในพวกเขาริ่งไป เอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่น เปรี๊ยะเสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย</p> <p>27:49 แต่คนอื่นร้องว่า "อย่าเพิ่ง ให้เราคอย ดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วย เขาให้รอดหรือไม่"</p> <p>27:50 ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียง ดังอีกครั้งหนึ่ง</p> <p>ก็ทรงปล่อยพระ วิญญาณจิตออกไป</p>	<p>15:33 ครั้นเวลาเที่ยงก็ บังเกิดความมืดทั่วทั้ง แผ่นดินจนถึงบ่ายสาม โมง</p> <p>15:34 พอบ่ายสามโมง แล้ว พระเยซูทรงร้อง เสียงดังว่า "เอโลอี เอลี ลามาสะบักธานี" แปลว่า "พระเจ้าของ ข้าพระองค์ พระ เจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรง ทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย"</p> <p>15:35 บางคนในพวก ที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยิน ก็พูดว่า "ดูเถิด เขาเรียก เอลียาห์"</p> <p>15:36 มีคนหนึ่งวิ่งไป เอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่น เปรี๊ยะ เสียบปลายไม้ ้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า "อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดู ว่าจะเอลียาห์จะมาปลด เขาลงหรือไม่"</p> <p>15:37 ฝ่ายพระเยซู ทรงร้องเสียงดัง</p> <p>แล้วทรงปล่อยพระ วิญญาณจิตออกไป</p>	<p>23:44 เวลานั้นประมาณ เวลาเที่ยง ก็บังเกิด ความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน จนถึงบ่ายสามโมง</p> <p>23:45 ดวงอาทิตย์ก็มีมืด ไป ม่านในพระวิหารก็ ขาดตรงกลาง</p> <p>พระเยซูทรงปล่อยพระ วิญญาณจิตของพระองค์</p> <p>23:46 พระเยซูทรงร้อง เสียงดังตรัสว่า "พระ บิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ ผากจิตวิญญาณของ ข้าพระองค์ไว้ในพระ หัตถ์ของพระองค์" ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึง ทรงปล่อยพระวิญญาณ จิตออกไป</p>	<p>19:28 หลังจากนั้นพระ เยชูทรงทราบว่ ทุกสิ่ง สำเร็จแล้ว เพื่อพระ คัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า "เรากระหายน้ำ"</p> <p>19:29 มีภาชนะใส่น้ำ องุ่นเปรี๊ยะวางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี๊ยะไปเสียบ ไม้หุ้สขขึ้นให้ถึงพระ โอบเช้ของพระองค์</p> <p>19:30 เมื่อพระเยซูทรง รับน้ำองุ่นเปรี๊ยะแล้ว พระองค์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" และ ทรงก้มพระเศียรลง</p> <p>ปล่อยพระวิญญาณจิต ออกไป</p> <p style="text-align: right;"><i>ข้อ 31 มีต่อในหน้า 211</i></p>

ภาคที่ 13 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - การตรึงกางเขน ความตาย การฝังพระศพของพระเยซู

เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ ม่านในพระวิหารก็ขาดเป็นสองท่อน ได้เกิดแผ่นดินไหว และหลุมศพหลายแห่งถูกเปิดออก -- “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” -- ผู้หญิงที่ชื่อสัตย์

หลายคนยังคงมองดูอยู่

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>ม่านกั้นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหารขาดออกจากกัน 27:51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลาที่แตกออกจากกัน 27:52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนก็ล่องกลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา 27:53 ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิ์ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก 27:54 บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”</p> <p>27:55 ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล 27:56 ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี</p>	<p>15:38 ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง</p> <p>15:39 ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”</p> <p>15:40 มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล</p> <p>ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลเม</p> <p>15:41 (ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี) และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อยู่ที่นั่น</p>	<p>23:47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม”</p> <p>23:48 คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณ์นี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตอกของตัวกลับไป</p> <p>23:49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้ติดตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้</p>	

ภาคที่ 13 : เทศกาลปัสกาครั้งที่สี่ - การตรึงกางเขน ความตาย การฝังพระศพของพระเยซู

ทหารรักษาโจรทั้งสองเพื่อเร่งให้ตาย แต่พระเยซูสิ้นพระชนม์แล้ว -- โยเซฟซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูมารับพระศพของพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			<p>พระอัครทูตของพระองค์ไม่หักเลย 19:31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลขอของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่) 19:32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลขอของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ 19:33 แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็มิได้ทูลขอของพระองค์ 19:34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที 19:35 คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 19:36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า 'พระอัครทูตของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว' 19:37 และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า 'เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง'</p>
<p>โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียนำพระศพของพระเยซูไปฝัง 27:57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ</p> <p>มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย</p> <p>27:58 เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพ พระเยซู</p> <p><i>ข้อ 58 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ 15:42 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต 15:43 โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมาชิกสภาและเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง</p> <p>ทั้งกำลังคอยทำ อาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู</p>	<p>พระศพของพระเยซูถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ 23:50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภาเป็นคนดีและชอบธรรม 23:51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย หมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยทำ อาณาจักรของพระเจ้า 23:52 ชายคนนี้จึงเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู</p>	<p>พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ 19:38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ไปขอพระศพพระเยซูจากปีลาต</p> <p><i>ข้อ 38 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>

ข้อ 44 มีต่อในหน้าถัดไป ข้อ 53 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 13 : เทศกาลปีศาจครั้งที่สี่ - การตรึงกางเขน ความตาย การฝังพระศพของพระเยซู

นิโคเดมัสมาและร่วมกับโยเซฟบริวารเตรียมพระศพของพระเยซูและวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p><i>27:58 ต่อจากหน้าที่แล้ว</i> ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้</p> <p>27:59 เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้</p> <p>27:60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป</p> <p>27:61 ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์</p>	<p>15:44 ปีลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ</p> <p>15:45 เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ</p> <p>15:46 ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมาเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้</p> <p>แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้</p> <p>15:47 ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นที่ที่พระศพบรรจุไว้</p>	<p>23:53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านพันหุ้มไว้</p> <p>แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย</p> <p>23:54 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว</p> <p>23:55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย</p> <p>23:56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ</p>	<p><i>19:38 ต่อจากหน้าที่แล้ว</i> และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป</p> <p>19:39 ฝ่ายนิโคเดมัสซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสมคือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกวาภิโกลรัมมาด้วย</p> <p>19:40 พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซูและเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว</p> <p>19:41 ในสถานที่ที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีส่วนแห่งหนึ่ง ในส่วนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย</p> <p>19:42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาก็บรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น</p> <p><i>20:1 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

การปิดปากอุโมงค์อย่างมั่นคงของพวกเขานั้นก็ไร้ประโยชน์ -- ในวันที่สามหลังจาก พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ ผู้หญิงหลายคนมาที่อุโมงค์ -- แผ่นดินไหวอีกครั้ง -- ทูตสวรรค์ เปิดปากอุโมงค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>พวกทหารยามเฝ้ารักษาอุโมงค์ฝังศพที่ประทับตราไว้ 27:62 วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกบโรทิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต 27:63 เรียนว่า "เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนสลอลงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า 'ล่องไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่' 27:64 เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก" 27:65 ปีลาตจึงบอกเขาว่า "พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้" 27:66 เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่</p>			
<p>การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ 28:1 ภายหลังวันสะบาโต</p>	<p>การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและเหตุการณ์ที่ติดตามมา 16:1 ครั้นวันสะบาโตล่องไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม ชื้อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปชโลมพระศพของพระองค์</p>	<p>การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ 24:1 แต่เช้ามีดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา</p>	<p>การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ 20:1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด มารีย์ชาวมักดาลา มาถึงอุโมงค์ฝังศพ</p>
<p>เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์</p>	<p>16:2 เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็ก้าวถึงอุโมงค์</p> <p>16:3 และเขาพูดกันว่า "ใครจะช่วยกิ้งก่อนหินออกจากปากอุโมงค์"</p> <p><i>ข้อ 4 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>24:1 แต่เช้ามีดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา</p> <p><i>ข้อ 2 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p>20:1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด มารีย์ชาวมักดาลา มาถึงอุโมงค์ฝังศพ</p> <p><i>ข้อ 1 นี้ มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>
<p>28:2 ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กิ่งกอนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็ตั้งอยู่บนหินนั้น 28:3 ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ 28:4 พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย</p>	<p><i>ข้อ 5 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>		

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

ทูตสวรรค์สององค์บอกผู้หญิงว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว -- “จงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตร”

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>28:5 ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงที่กางเขน</p> <p>28:6 พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นี้ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น</p> <p>28:7 แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี ก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว”</p>	<p>16:4 เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก</p> <p>16:5 ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว</p> <p>ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนั่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง</p> <p>16:6 ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า “อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชานาซาเรธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นี้ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด</p> <p>16:7 แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว”</p>	<p>24:2 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว</p> <p>24:3 และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า</p> <p>24:4 ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดจงงด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว</p> <p>24:5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นก็กลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า “พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า</p> <p>24:6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี</p> <p>24:7 ว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่”</p> <p>24:8 เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้</p>	<p>20:1 ต่อจากหน้าที่แล้ว เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว</p> <p><i>ข้อ 2 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

พวกอัครสาวกไม่ยอมเชื่อคำพูดของพวกผู้หญิง -- เปโตรกับยอห์นจึงไปดูด้วยตัวเอง --
พวกสาวกของพระเยซูยังไม่เข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
28:8 หญิงเหล่านั้นก็ ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอัน มาก รุ่งนำความไป บอกพวกสาวกของ พระองค์	16:8 หญิงเหล่านั้นก็ ออกจากอุโมงค์รีบหนี ไป เพราะพิศวงตกใจ จนตัวสั่น เขามีได้พูด กับผู้ใดเพราะเขากลัว	24:9 และกลับไปจาก อุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้ง ปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ด คน และคนอื่นๆ ทั้งหมดด้วย	20:2 เธอจึงวิ่งไปหา ซีโมนเปโตรและสาวก อีกคนหนึ่งที่พระเยซู ทรงรักนั้น และพูดกับ เขาว่า "เขาเอาองค์ พระผู้เป็นเจ้าของออกไป จากอุโมงค์แล้ว และ พวกเราไม่รู้ว่าเขาเอา พระองค์ไปไว้ที่ไหน"
	24:10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้น แก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมัก ดาลา โยอันนา มารีย์มารดา ของยากอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่ กับเขา 24:11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือ ว่าเป็นคำเหลวไหล 24:12 แต่เปโตรลุกขึ้น วิ่งไปถึงอุโมงค์ ก้มลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าป่านวาง อยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึง เหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น		20:3 เปโตรจึงออกไปยัง อุโมงค์กับสาวกคนนั้น 20:4 เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่ สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึง มาถึงอุโมงค์ก่อน 20:5 เขาก้มลงมองดูเห็นผ้า ป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไป ข้าง ใน 20:6 ซีโมนเปโตรตามมาถึง ภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์ เห็นผ้าป่านวางอยู่ 20:7 และผ้าพันพระเศียรของ พระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก 20:8 แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึง อุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้ เห็นและเชื่อ
	ข้อ 9 มีต่อ ใน หน้า ถัดไป	20:9 เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระ คัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย 20:10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน	

ข้อ 9 มีต่อในหน้า 217

ข้อ 13 มีต่อใน
หน้า 217

ข้อ 11 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

มารีย์ชาวมักดาลาเป็นคนแรกที่ได้เห็นพระเยซูหลังจากที่พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไม่เชื่อคำพูดของเธอ

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
	<p>16:9 ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี</p> <p>16:10 มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่</p> <p>16:11 เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ</p>	<p>20:12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท</p> <p>20:13 ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า "หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม" เธอตอบทูตทั้งสองว่า "เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน"</p> <p>20:14 เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าพระองค์พระเยซู</p> <p>20:15 พระเยซูตรัสถามเธอว่า "หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด" มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า "นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป"</p> <p>20:16 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "มารีย์เอ๋ย" มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า "รับโบนี" ซึ่งแปลว่า อาจารย์</p> <p>20:17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย"</p> <p>20:18 มารีย์มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ</p>	<p>พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อมารีย์ชาวมักดาลา</p> <p>20:11 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็มองมอดูที่อุโมงค์</p>

ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 19 มีต่อในหน้า 218

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

พวกผู้หญิงเหล่านั้นได้เห็นพระเยซู -- คำโกหกที่ผู้นำชาวยิวบอกเพื่อปกปิดข่าวเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู -- พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์แก่สาวกอีกสองคน แต่พวกเขาไม่รู้จักพระองค์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
<p>28:9 ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า "จงจำเรณูเถิด" หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์</p> <p>28:10 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น"</p> <p><i>คำรายงานของพวกทหารยาม</i></p> <p>28:11 ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เผ่ายามได้เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง</p> <p>28:12 เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร</p> <p>28:13 สั่งว่า "พวกเจ้าจงพูดว่า 'พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่'</p> <p>28:14 ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ"</p> <p>28:15 พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้</p> <p><i>ข้อ 16 มีต่อในหน้า 220</i></p>			
<p>16:12 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก</p> <p><i>ข้อ 13 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>	<p><i>ระหว่างทางที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอุส</i></p> <p>24:13 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอุส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร</p> <p>24:14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น</p> <p>24:15 และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา</p> <p>24:16 แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้</p>		
<p>24:17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เมื่อเดินมาด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร"</p> <p>24:18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างดาวในกรุงเยรูซาเล็มหรือที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันนี้"</p> <p>24:19 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "เหตุการณ์อะไร" เขาจึงตอบพระองค์ว่า "เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการทำงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย</p> <p>24:20 และพวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้รับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน</p> <p>24:21 แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้หนึ่งที่จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น</p> <p>24:22 และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเข้ามืด</p> <p>24:23 แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอก ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่</p> <p>24:24 บางคนที่อยู่กับเราก็ก็นั่งลงถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาไม่เห็นพระองค์ไม่"</p>			

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

พระเยซูทรงเริ่มอธิบายถึงข้อพระคัมภีร์ที่เล็งถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ -- ในที่สุดสาวกสองคนนั้นก็รู้จักพระเยซู -- คำว่านั้นพระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกเว้นแต่โธมัส

มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
		<p>24:25 พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า "โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาข้อซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น</p> <p>24:26 จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสงาราศีของพระองค์มิใช่หรือ"</p> <p>24:27 พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์</p> <p>24:28 เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป</p> <p>24:29 เขาจึงพูดทวนงเหงี้ยวพระองค์ว่า "เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก" พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา</p> <p>24:30 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา</p> <p>24:31 ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา</p> <p>24:32 เขาจึงพูดกันว่า "ใจเราเร่าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ"</p>	
16:13 ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามิได้เชื่อ		<p>24:33 แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก</p> <p>24:34 กำลังพูดกันว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน"</p> <p>24:35 ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น</p> <p>พระเยซูทรงปรากฏต่ออัครสาวกสิบคน</p> <p>24:36 เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด"</p> <p>24:37 ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี</p> <p>24:38 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลาย วุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสันเทห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า</p> <p>24:39 จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น"</p> <p>24:40 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น</p>	<p>พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกเว้นแต่โธมัส</p> <p>20:19 คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว</p> <p>พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด"</p> <p>20:20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี</p> <p><i>ข้อ 21 มีต่อในหน้าถัดไป</i></p>

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

พระเยซูทรงแสดงและพิสูจน์ให้เหล่าอัครสาวกเห็นว่าพระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้วจริงๆ -- พระเยซูทรงมอบภารกิจอันยิ่งใหญ่ให้กับเหล่าสาวกเป็นครั้งแรก -- แปลว่า
ต่อมา พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่ออัครสาวกของพระองค์อีกครั้ง (โทมัสอยู่ด้วย)

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
		<p>24:41 เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างไหม"</p> <p>24:42 เขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์</p> <p>24:43 พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย</p> <p>24:44 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเราได้อยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสตพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกว่าถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ"</p> <p>24:45 ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์</p> <p>คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่</p> <p>24:46 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม</p> <p>24:47 และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>24:48 ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น</p> <p>24:49 และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาอันนั้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน"</p>	

ข้อ 50 มีต่อในหน้า 222

20:21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า **"สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันทิด เราก็คใช้ท่านทั้งหลายไปฉันทิด"**

20:22 ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า **"ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด"**

20:23 **ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น"**

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโรมัสยอมเชื่อ

20:24 แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิดมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา

20:25 สาวกอื่นๆจึงบอกโรมัสว่า **"เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว"** แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า **"ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย"**

20:26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า **"สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด"**

20:27 แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า **"จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคล้ำที่ซี่ข้างของเราอย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด"**

20:28 โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า **"องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์"**

20:29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **"โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข"**

ข้อ 30 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

พระเยซูทรงมอบภารกิจอันยิ่งใหญ่ให้กับเหล่าสาวกเป็นครั้งที่สองและครั้งที่สาม -- อัครสาวกยอห์นบอกว่าเหตุใดหนังสือของท่านจึงถูกเขียนขึ้น -- พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวกเจ็ดคนที่ทะเลกาลิลี

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
	<p>16:14 ภายหลังจากพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงดีเดียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจดื้อดึงด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว</p> <p>16:15 ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน</p> <p>16:16 ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา</p> <p>16:17 มีคนเชื่อที่ไหน หมายถึงเหตุเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาใหม่หลายภาษา</p> <p>16:18 เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาตีหมาพิชอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค”</p> <p><i>ข้อ 19 มีต่อในหน้า 222</i></p>		
<p>พระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์</p> <p>28:16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ได้ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากาธาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้</p> <p>28:17 และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่</p> <p>28:18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า “อุทยานภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว</p> <p>28:19 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์</p> <p>28:20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดุเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน”</p>			
<p>ความมุ่งหมายของข่าวประเสริฐของยอห์น</p> <p>20:30 พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้</p> <p>20:31 แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์</p> <p>พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกในแคว้นกาลิลี</p> <p>21:1 ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้</p> <p>21:2 คือ ซีโมนเปโตร โธมัสที่เรียกว่า ดิธมัส และนาธานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน</p> <p>การตกปลาที่ลัมเพลว</p> <p>21:3 ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย</p> <p>21:4 แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าพระเยซู พระเยซูทรงปรากฏพระองค์และตรัสสั่งเหล่าสาวก อวนเต็มไปด้วยปลา</p> <p>21:5 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ไม่มี”</p> <p>21:6 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง” เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้</p> <p>21:7 สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื่อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปื้อนเปลาอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล</p>			

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

เปโตร "...ท่านรักเราหรือ" -- พระเยซูทรงมอบภารกิจอันยิ่งใหญ่ให้กับเหล่าสาวกเป็นครั้งที่สี่
คือ "จงตามเรามาเถิด" -- ตอนจบของหนังสือยอห์น

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
			21:8 แต่สาวกอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็กๆมา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) 21:9 เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง 21:10 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เอาปลาที่ได้เมื่อกี้นี้มาบ้าง" 21:11 ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด
พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก 21:12 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด" และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า "ท่านคือผู้ใด" เพราะเขารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า 21:13 พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย 21:14 นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์ "ซีโมน...ท่านรักเราหรือ" 21:15 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด" 21:16 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงแกะของเราเถิด" 21:17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ" เปโตรก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า "ท่านรักเราหรือ" และเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงแกะของเราเถิด" สาวกจะต้องยอมตามพระเยซูไป 21:18 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป" 21:19 ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า "จงตามเรามาเถิด" 21:20 เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเช้าอยู่นั้น และทูลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร" 21:21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร" 21:22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด" 21:23 เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า "สาวกคนนั้นจะไม่ตาย" แต่ตรัสว่า "ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า" 21:24 สาวกคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง 21:25 มีอีกหลายสิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า แม่หมดทั้งโลกก็ยังไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน			

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

เป็นเวลาสี่สิบวัน ที่พระเยซูทรงแสดงและพิสูจน์กับเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพระองค์เป็น
 ขึ้นมาจากความตายจริงๆ -- พระเยซูทรงมอบภารกิจอันยิ่งใหญ่ให้กับเหล่าสาวกเป็นครั้งที่ห้า
 -- การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์

มัทธิว	มาระโก	ลูกา	กิจการ
			<p>ภารกิจของพระคริสต์ภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์ 1:3 ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คน พวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า</p> <p>การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 1:4 เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า "ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ 1:5 เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่าน ทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์" 1:6 เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่ อิสราเอลในครั้งนีหรือ" 1:7 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระ ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ 1:8 แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณ บริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้ง ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลาย แผ่นดินโลก"</p>
<p>การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู 16:19 ครั้นองค์พระผู้เป็น เจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปใน สวรรค์</p> <p>ประหับเมืองชาวพระหัตถ์ ของพระเจ้า</p>		<p>การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ 24:50 พระองค์จึงพาเขาออกไปถึง หมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา 24:51 ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับ ขึ้นไปสู่สวรรค์</p>	<p>1:9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้น แล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลาย กำลังพิงใจ พระองค์ก็ถูกรับ ขึ้นไป และมีเมฆคลุม พระองค์ให้พ้นสายตาของเขา</p> <p>การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ 1:10 เมื่อเขากำลังเขม้นดูฟ้าเวลาที่ พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชาย สองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา 1:11 สองคนนั้นกล่าวว่า "ชาวกาลิลี เอ๋ย เหตุใดท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้า สวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจาก ท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีก เหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็น พระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น"</p>

ข้อ 20 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 52 มีต่อในหน้าถัดไป

ข้อ 12 มีต่อในหน้าถัดไป

ภาคที่ 14 : พระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อสาวก หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

เหล่าอัครสาวกกำลังรอที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อพระบิดาจะทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมา -- มาระโก
 สรุปรวว่าภายหลังอัครสาวกจะเชื่อฟังพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเยซูได้ประทานแก่พวกเขา -- ใน
 1 โครินธ์ เปาโลได้สรุปการปรากฏของพระเยซูหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

1 โครินธ์	มาระโก	ลูกา	กิจการ
		<p>24:52 เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก</p> <p>24:53 เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน</p>	<p>การอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อฤทธิ์อำนาจที่ทรงสัญญาไว้</p> <p>1:12 แล้วอัครสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม</p> <p>1:13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟีลิปกับโธมัส บารโธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่นั้น</p> <p>1:14 พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกันกับผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย</p>
		<p>16:20 พวกเขาเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น เอเมน</p>	
<p>15:3 เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์</p> <p>15:4 และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น</p> <p>15:5 พระองค์ทรงปรากฏแก่เคเฟาส แล้วแก่อัครสาวกสิบสองคน</p> <p>15:6 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว</p> <p>15:7 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด</p> <p>15:8 ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด</p>			

พระเยซูคริสต์ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อเรา

เราเคยทำอะไรเพื่อพระองค์บ้าง

